

ကျွ.

လူငယ်အကျိုးပြုစာပေစုစည်းမှု

ခင်ဆွေဦး
 ခင်စောတင့်
 ရွှေကူမေနှင်း
 ယဉ်ယဉ်နု(မန္တလေး)
 နှင်းဆီအောင်
 ရာသက်ပန်(တောင်ငူဆောင်)
 ခင်လန်းဆန်း
 မန္တလယ်(ကလေး)
 မြင့်မြင့်ကြည်
 ခင်ရှင်စော
 ဖန်ချိုလင်း
 ရွှေစကား

အောင်သင်း
 လယ်တွင်းသားစောချစ်
 မောင်ခင်မင်(ခနုဖြူ)
 ဒေါက်တာခင်မောင်ညို
 မောင်သိန်းလွင်
 လင်္ကာရည်ကျော်
 ကိုရိုးကွန်
 မြင့်ကြိုင်
 ဒေါက်တာမြင့်သန်း(ညောင်လေးပင်)
 ဦးဘုန်း(ဓတ)
 ရဲသူမ်း
 မောင်ကိုကို(အမရပူရ)
 တင်နိုင်တိုး
 သကျနွယ်(ရွှေပင်လယ်)

ဆရာ ကံ ချွန်လှိုင် အတွက်

စာပေခရီးသွားများ မှ
မေတ္တာလက်ဆောင်

ကေ့.

(လူငယ်အကျိုးပြုစာပေစုစည်းမှု)

4/6/2013

စာပေခရီးသွားများ စာအုပ်တိုက်

အမှတ်- ၀၀၁ / တိုက်- (C)၊ မြေညီထပ်၊ ကန်ရိပ်ရွက်အိမ်ရာ၊

ကန်လမ်း၊ (၁၀) ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း - ၀၉၅ ၄၀၃ ၃၆၉၊ ၀၉၅ ၄၁၅ ၃၀၉

ပီစဉ်ဖန်တီး - ရွှေစကား (စာပေခရီးသွားများ)

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်မိုးမိုးနီ (ယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ်- ၁၈၀၂)

စာပေခရီးသွားများစာပေ

အမှတ်- ၀၀၁ / တိုက်-(C)၊ မြေညီထပ်၊

ကန်ရိပ်မွန်အိမ်ရာ၊ ကန်လမ်း၊ (၁၀)ရပ်ကွက်၊

လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးဝင်းလွင် (၀၅၃၆၆-မြ)

ရွှေဟင်္သာစာပေ

အမှတ်-၃၁၊ ဦးရွှေဝန်းလမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ် မေလ

အုပ်ရေ

၅၀၀

တန်ဖိုး

၂၅၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

စာပေခရီးသွားများ

ဖုန်း - ၀၉၅ ၄၀၃ ၃၆၉ ၊ ၀၉၅ ၄၁၅ ၃၀၉

၀၉၅-၈၃

ကလောင်စုံ

ကျွန်ုပ်/ကလောင်စုံ

--- ရန်ကုန်၊ စာပေခရီးသွားများစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃။

၂၀၉ - စာ၊ ၁၃၅ စင်တီမီတာ x ၂၁ စင်တီမီတာ။

(၁) ကျွန်ုပ်

မာတိကာ

၁။	အောင်သင်း	အချိုးအကွေ့	၇
၂။	ခင်ဆွေဦး	အကွေ့	၁၃
၃။	လယ်တွင်းသားစောချစ်	နောက်ကြောင်းပြန် ဂငယ်ကွေ့	၁၉
၄။	ခင်စောတင့်	ဘဝ၏အချိုးအကွေ့များကို ဖြတ်သန်းခြင်း	၂၃
၅။	မောင်ခင်မင် (ဓမ္မဗြူ)	ကွေ့တစ်ကွေ့သို့ရောက်တိုင်း	၃၁
၆။	ဒေါက်တာခင်မောင်ညို	မွေးနေ့နှင့်စိတ်ထား	၃၇
၇။	မြင့်ကြိုင်	သင်ဘာပြောသလဲထက် သင်ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဟေ့	၄၇
၈။	ရွှေကူမေနှင်း	ရှင်သန်နေသရွေ့	၅၅
၉။	လင်္ကာရည်ကျော်	ကွေ့တွေမှာမယိုင်စေဖို့	၆၁
၁၀။	သကျန္တယ် (ရွှေပင်လယ်)	မြစ်ဟူသည် အကွေ့ရှိမှလှသည်	၆၉
၁၁။	မောင်သိန်းလွင်	ဘဝအကွေ့ကလေးတွေ	၇၇
၁၂။	ဦးဘုန်း (ဓာတု)	ဆုလာဘ်	၈၅
၁၃။	ယဉ်ယဉ်နု (မန္တလေး)	ဖြည်းဖြည်းကွေ့ပါ	၉၅
၁၄။	ကိုရိုးကွန့်	ဘဝတစ်ကွေ့	၁၀၁
၁၅။	ခင်လန်းဆန်း	ကုက္ကိုရိပ်ဝန်းဈေးမြို့ကလေး	၁၁၃
၁၆။	ဒေါက်တာမြင့်သန်း(ညောင်လေးပင်)	ကွေ့နှင့်အတူ	၁၂၃
၁၇။	နှင်းဆီအောင်	ချိုးကွေ့မောင်းနှင်ခြင်း	၁၂၉
၁၈။	ရဲညှမ်း	စရဏသတ္တိပိုင်စိုးသူ	၁၄၁
၁၉။	ခင်ရှင်စော	ကံအလှည့်	၁၄၇
၂၀။	မြင့်မြင့်ကြည်	အကွေ့တစ်ထောင်	၁၅၅
၂၁။	တင်နိုင်တိုး	ယောမင်းကြီးနှင့် ဘဝလောကဓံ	၁၆၁
၂၂။	မန္တယ် (ကလေး)	ကွေ့အလွန်မှာ အောင်မြင်မှုရှိတယ်	၁၆၇
၂၃။	မောင်ကိုကို (အမရပူရ)	ဘယ်အမှောင် ဘယ်လိုမှောင်လည်း တစ်နေ့တော့ လင်းရမယ်	၁၇၇
၂၄။	ဖန်ချိုလင်း	သံသရာကွေ့	၁၈၃
၂၅။	ရာသက်ပန် (တောင်ငူဆောင်)	စဂ နွေ	၁၉၃
၂၆။	ရွှေစကား	ကွေ့	၁၉၉

ရည်ညွှန်းစကား

စာပေခရီးသွားများ၏ လူငယ်စာစဉ်အမှတ် (၇) ကို စာပေမြတ်နိုးသူများ၏ လက်ဝယ်သို့ ထပ်မံပို့ဆောင်ပေးလိုက်နိုင်ပါပြီ။ နှစ်သက်ကျေနပ်မှု၊ ရရှိနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်မိပါသည်။ စိတ်ကူးမိသမျှ၊ ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ၊ မွန်မြတ်သော စေတနာမေတ္တာဖြင့် အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှု၏ ရလဒ်ကို ဝမ်းပမ်းတသာ လက်ခံဖတ်ရှုအားပေးကြသော စာပေမြတ်နိုးသူပရိသတ်များအတွက် ပေးပို့အပ်သော ဤ 'ကျွေ့' ဟူသော စာစဉ်သည် အနည်းနှင့်အများ မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့ကြရမည့် ဘဝ၏ အလှည့်အပြောင်း၊ အချိုးအကျွေ့များကို သတိမပြတ်တမ်း ရင်ဆိုင်ချိုးကျွေ့နိုင်ရေးအတွက် ရည်ရွယ်အပ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် စာပေမြတ်နိုးသူလူငယ်အများ၏ ရှေ့ရှုရာလမ်းကြောင်းမှန်ကန်တည့်ခတ်ရေး၊ လိုအပ်လာပါက မကြောက်မရွံ့ ချိုးကျွေ့နိုင်စွမ်းရှိရေး၊ အရာရာတွင် သတိမလွတ်တမ်းစောင့်ကြည့်ဆင်ခြင်ကာ ပညာဉာဏ်ရှေ့ဆောင်သော အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုကို ပြုနိုင်ရေးတို့အတွက် အဓိကရည်ညွှန်းဖွင့်ဆိုအပ်ပါသည်။

ဤစာစဉ်ကို ဖတ်ရှုလျက် ဘဝ၏ အလှည့်အပြောင်းကို ရဲရင့်သတ္တိရှိစွာ၊ ပညာဉာဏ်ပြည့်ဝစွာ၊ ဆင်ခြင်နှိုင်းဆန့်ခွဲစွမ်းရှိစွာ၊ သတိတရားထားကာ ရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်ပြောင်းလဲ၍ ဘဝအောင်မြင်ရေးသို့ ရှေ့နိုင်ကြပါစေကြောင်း ဆန္ဒမွန်ဖြင့် စီစဉ်ပေးပို့အပ်ပါသည်။

လူမျိုး၏ အားထားရာ နိုင်ငံ၏ အင်အားဖြစ်သော လူငယ်များ... မိမိဘဝအတွက် အရေးပါလှသော 'ကျွေ့'ကို စိတ်အားသတ္တိပြည့်ဝစွာဖြင့် အောင်အောင်မြင်မြင် လှလှပပ ချိုးကျွေ့ဖြတ်သန်းနိုင်ပါစေ။

ရွှေစကား
(စာပေခရီးသွားများ)

ကျေးဇူးတင်ကျမ်း

စာပေခရီးသွားများမှ စဉ်ဆက်မပြတ် စီစဉ်ထုတ်ဝေအပ်သော 'လူငယ်အကျိုးပြုစာစဉ်' များကို မေတ္တာစေတနာ ပြည့်ဝစွာဖြင့် ပါဝင် ရေးသားပေးကြသော စာပေမြတ်နိုးသူလူငယ်များအတွက် ကောင်းကျိုး များစွာကို ဖြစ်စေတတ်သော ဆရာ၊ ဆရာမများကို အထူးပင် ကျေးဇူး ဥပကာရတင်ရှိပါကြောင်း လေးစားစွာဖြင့် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ထို့ပြင် စာပေခရီးသွားများမှ စီစဉ်လျက်ရှိသော လူငယ်အကျိုးပြု စာစဉ်များကို မျှော်လင့်စောင့်စားလျက် ဝမ်းပမ်းတသာ ဖတ်ရှုကာ အားပေး ချီးမြှင့်ကြသော စာပေမြတ်နိုးသူ ပရိသတ်အပေါင်းကိုလည်း များစွာ ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ချစ်ခင်လေးစားစွာဖြင့် မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်

ရွှေစကား

(စာပေခရီးသွားများ)

- ကျွန်တော်၏အတွေ့အကြုံအရလည်းကောင်း၊
ပတ်ဝန်းကျင်မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ၏
အတွေ့အကြုံကိုလည်းကောင်း သုံးသပ်ကြည့်ရာတွင်
လောကဓံအနိမ့်အမြင့်ကိုကြုံလိုက်ရတိုင်း ‘ဘဝသတိ’
ဆိုသည်ကို သတိမမေ့အပ်ဟု ထင်မိပါသည်။

အချိုးအကွေ့

အောင်သင်း

ခရီးသွားလျှင်ဖြစ်စေ၊ ယာဉ်မောင်းလျှင်ဖြစ်စေ အချိုးအကွေ့ကို တွေ့ရတတ်မြဲဖြစ်သည်။ ထိုအချိုးအကွေ့မှာ အတက်အဆင်းဖြစ်နေလျှင် ပို၍ပင်သတိကြီးရသည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် ဘဝခရီးတွင်လည်း အချိုးအကွေ့ အတက်အဆင်းများ ကို ကြိုလာရတတ်မြဲဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဘဝလောကခံတွင် အချိုး အကွေ့ အတက်အဆင်းများ ကြိုလာရသော် ဘဝခရီးကို ကြံကြံနိုင်နိုင် ခံယူပြီး လျှောက်လှမ်းတတ်အောင် ဂရုပြုကြရတတ်သည်။ ထိုသို့သော အလှည့်အပြောင်းများ ကြုံရသည့်အခါ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ခံယူလျှောက် လှမ်းတတ်သောသူများကို လောကခံကို ခံနိုင်ရည်ရှိသည့်သူပေတကားဟု လေးစားစွာ အသိအမှတ်ပြုတတ်ကြသည်။

“တက်ကြွား ကြွကြွ၊ မြင့်လွန်းကလည်း၊ လျှောက်ကျောက်ဆုံးရှိ ချေ၏” ဟူသော လယ်တီဆရာတော်ဘုရား၏ ဆုံးမစကားကို ကျွန်တော် မကြာခဏ သတိရမိသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ခေတ်တွင် ကြုံတွေ့ ကြရသော ခေတ်ကြီးတွေမှာ အပြောင်းအလဲမြန်လှသောကြောင့် ထိုသို့သော “အချိုးအကွေ့” များကို မကြာခဏ တွေ့မြင်ရသဖြင့် ထိုအချက်ကို သတိထားဆင်ခြင်မိတတ်ပါသည်။ တရားကျမိသလိုလို၊ သံဝေဂရသလိုလို၊

အတွေးမျိုးတွေလည်း ဝင်လာမိတတ်ပါသည်။

ဒီကနေ့ ခေါင်းပေါင်းတကားကား၊ ပိုးလုံချည်တဖားဖား၊ ဘောင်းဘီ တလွှားလွှားနှင့် စွင့်စွင့်မားမား သွားလာနေရင်းက နောက်တစ်နေ့တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ပင် မထိုင်ဝံ့သော လူမျိုးတွေကို တွေ့မြင်ရသောအခါ လယ်တီဆရာတော်ဘုရား၏ အဆုံးအမကို သတိရမိတတ်ပါသည်။

ဒီကနေ့ “ထိပ်သီး” နောက်တစ်နေ့ “ဘိတ်ချီး” ဟူသော အရပ်သုံး စကားလုံးများကိုလည်း နားထဲတွင် ကြားယောင်မိလာတတ်ပါသည်။ ထိုကဲ့ သို့သော အချိုးအကွေ့ အတက်အဆင်းများကို ကြုံတွေ့ရသောအခါ အတက် တွင် တစွင့်စွင့် တဝင့်ဝင့် ဖြစ်တတ်သော်လည်း အကျတွင် တနှမ်းနှမ်း တလျှလျဖြစ်ကာ စိတ်ဓာတ်ပါကျပြီး ဘဝဆုံးပါး အနိစ္စရောက်သွားသူများ ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် တရားကျသလိုလို သံဝေဂရသလိုလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုယ်တိုင်သာလျှင်မက ကျွန်ရစ်သူမိသားစုများပါ ရောရော ခတ်ပြီး ညှိုးငယ်သွားသည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရဖူးလှပါလေသည်။ သူတို့တစ် တွေ “တက်ကြွားကြွကြွ” ဖြစ်ခဲ့သည်တို့ကိုလည်း ပြန်လည်သတိရမိ တတ်ပါသည်။ သူတို့၏ “ဖြစ်ပုံ၊ ပျက်ပုံ” ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရ သောအခါ မလှောင်ရက်ပါ။ ရယ်မောခြင်းမပြုရက်ပါ။ သူတို့၏ဘဝကို စာနာခံစားပြီး ကြင်နာစိတ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တတ်ပါသည်။

ဤသည်တို့ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဘဝ၏ “အချိုးအကွေ့”၊ “အတက်အကျ” တို့ကို သတိထားဆင်ခြင်မိပါသည်။ မိမိဘဝတွင်ကော ထိုကဲ့သို့ လောကဓံမျိုးတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်ကို ပြန်လည်သတိရ ဆင်ခြင်မိ ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း လောကီတွင်းက လူသားတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ရာ ထိုသို့သော လောကဓံတရားမျိုးကို ကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ရဖူးပါသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်လည်ဆင်ခြင်လိုက်သောအခါ ထိုသို့သော “အချိုး အကွေ့”၊ “အနိမ့်အမြင့်” စသည်တို့၏ ရိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကို ထိုက်သင့်

သလောက် ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့သည်ဟု ထင်မိပါသည်။ ဘဝခရီးတစ်လျှောက်တွင် ရုတ်တရက်မြင့်သွားသည့် “အချိုးအကျွေး” ကိုလည်း ကြိုဖူးသည်။ ရုတ်တရက်လျှောကျသွားသည့် “အဆင်း” ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ အတက်ကိုတွေ့ရသောအခါ ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ပါသည်။ အောင်မြင်မှုကို ရလိုက်သောအခါ ပျော်ခဲ့မြူးခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ဘဝင်လေခတ်သည်ဟု ပြောရလောက်အောင် ကြွကြွကြားကြား မဖြစ်စေဖို့ ထိန်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ “အဆင်း” ကို တွေ့သောအခါတွင်လည်း အလိုက်သင့် ဆင်းလိုက်ရပါသည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ပါပြိုဆင်းမသွားအောင် ကျွန်တော် သတိထားမိနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ အမြင့်ရော အနိမ့်ကိုပါ ထိန်းနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်တော်၏ ဘဝအနေအထားကြောင့်ပင် ဖြစ်ဟန်ရှိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟု ပြန်လည်ဆင်ခြင်လိုက်သောအခါ မင်းစိုးရာဇာတို့၏ အာဏာမျိုးကို တစ်ခါမှ မရခဲ့ဖူးသောကြောင့် ထိုသို့သော စိတ်ဓာတ်ထိန်းသိမ်းမှုကို အလွယ်တကူ ရနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိပါသည်။ မင်းစိုးရာဇာတို့၏ အာဏာသည် အလွန်ထက်မြက်ပါသည်။ အာဏာစွမ်းရည် ထက်မြက်လှလျှင်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက ဖိန့်ဖိန့်တုန်မှု ကြောက်ရွံ့ကြရသည်။ ရိုသေကြရသည်။ သို့သော် ထက်မြက်လှသောစားကို ကိုင်ရသလိုပင် ဖြစ်တတ်သည်။ မိမိကိုင်သောလက်ကို ပြန်ရှုလျှင်လည်း မသက်သာလှပါ။ ထို “ရာဇပဓာန” ရာထူးမှ ကျလိုက်သောအခါတွင် မသက်သာလှပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ထိုသို့သောရာထူးမျိုးကို မရခဲ့ဖူးကြောင်း ပြန်လည်တွေးမိလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်မိသလိုလိုရှိကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ဘဝခရီး အကျအဆုံး အနိမ့်အဆင့်များကို ကြုံတွေ့ရသောအခါ မည်သို့သောနည်းဖြင့် ကြိုကြိုခံခဲ့သနည်းဟု ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်မိပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်မကျ မဟုတ်ပါ။ စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ပါသည်။ ဘာလုပ်ရကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားခဲ့မိဖူးပါသည်။

သို့သော် မိမိကိုယ်မိမိအားပေးပြီး နီးစပ်ရာအလုပ်ကလေးများကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပြီး အချိန်ကိုကုန်လွန်စေခဲ့ပါသည်။ ရသမျှငွေလေးကြေးလေးနှင့် ခြိုးခြံချွေတာ၍ စားသောက်နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ အားလပ်သမျှ အချိန်တာလေးများမှာ စာပေများ ဖတ်ရှုဆည်းပူးနေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်က တရားထိုင်ခြင်း၊ ဝိပဿနာသုံးသပ်ခြင်း စသည့် လောကုတ္တရာနယ်ကို အာရုံမရောက်လှသောကြောင့် စာပေနယ်ဘက်ကို အာရုံစိုက်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် အချို့သောသူများကဲ့သို့ အရက်သေစာသောက်စားခြင်း စသည်တို့ဖြင့် လောကဓံမှ ထွက်ပြေးခြင်းကိုတော့ ကျွန်တော်မလုပ်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ဘဝကို သတိနှင့်ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ တွေးလိုက်မိသည်နှင့် “သတိ”ဟူသော စကားလုံး၏ အရေးကြီးပုံကို တွေ့လိုက်မိပါသည်။ ထိုအခါတွင်မှ “အချိုးအကျွေ”ကြိုလိုက်လျှင် “ဘဝသတိ”ဆိုသော စကားမှာ အဘယ်မျှအရေးကြီးကြောင်း သဘောပေါက်လာမိပါသည်။ ဤသို့ရေးနေရင်းပင် တက္ကသိုလ်အင်္ဂလိပ်စာဌာနက ဆရာကြီးဦးခင်မောင်လတ် (ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်၏ ခင်ပွန်း)ပြောသည့် ဟာသကို ပြန်လည်သတိရမိပါသေးသည်။ သူ့စကားက “ဘဝမှာ တက်လာလိုက်ရင် အကျဉ်းအကျယ် လွဲသွားတတ်တယ်ကွ။ ကျယ်ရမှာက မျက်စိ။ ဒါပေမဲ့ မျက်စိက ကျဉ်းပြီး ဟိုဒင်းကြီးက ကျယ်လာတတ်တယ်” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ဟာသထဲတွင်ပါလာသော သဘာဝဖြစ်သည်ဟုလည်း ယူမှတ်လိုက်မိပါသည်။

ထို့ကြောင့် လောကဓံတရားအရ အတက်အကျ ကြုံရသောအခါ “ဘဝသတိ” အလွန်အရေးကြီးကြောင်း ပြန်လည်ဆင်ခြင်မိပါသည်။ ဤအချိန်မျိုးတွင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောနည်းဖြင့် မိမိအချိန်များကို ကုန်လွန်စေသင့်ကြောင်း သတိပြုမိပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသော “ဘဝသတိ” ရှိသူများကို သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့၏အချိန်များကို တရားအားထုတ်ခြင်း၊ ဝိပဿနာထိုင်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ကုန်လွန်စေသောသူများကိုလည်း သတိရမိသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အဂ္ဂိရတ်ထိုးခြင်း၊

ဗေဒင်လက္ခဏာစသည်တို့ကို လှေလာခြင်းအားဖြင့် အချိန်ကုန်သူတွေလည်း ရှိသည်။ ထိုသို့သော လောကုတ်၊ လောကီတို့ကို လိုက်စားခြင်းသည် ပျက်စီးခြင်းဘေးမှကင်းဝေးသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် “စိတ်ညစ်လို့ အရက်ကိုသောက်တယ်၊ အရက်သောက်တော့ သိပ်စိတ်ညစ်တယ်” ဟူသော သီချင်းလို လောကဓံတရားတွင် မှောက်လျှားထိုးကျဆင်း သွားတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အတွေ့အကြုံအရလည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ၏ အတွေ့အကြုံကိုလည်းကောင်း သုံးသပ် ကြည့်ရာတွင် လောကဓံအနိမ့်အမြင့်ကို ကြုံလိုက်ရတိုင်း “ဘဝသတိ” ဆိုသည်ကို သတိမမေ့အပ်ဟု ထင်မိပါသည်။

အတက်အမြင့်ကို ကြုံလျှင်လည်း ဆရာကြီးဦးခင်မောင်လတ် ပြော သလို “အကျဉ်းအကျယ်” မလွဲမိအောင် “ဘဝသတိ” ရှိဖို့ လိုပါသည်။ အနိမ့်အဆင်းကို တွေ့လျှင်လည်း စိတ်ဓာတ်ပါကျမသွားအောင် “ဘဝ သတိ” နှင့်ထိန်းပြီး အားလပ်ချိန်ဟူသမျှကို အလုပ်တစ်ခုခုတွင်နှစ်ပြီး အသုံးချနေသင့်သည်ဟု ထင်မိပါသည်။

အောင်သင်း

- တကယ်သစ္စာတည်ပြီး စိတ်နိုင်နံ့သူတွေ တိုင်းပြည်မှာ အင်မတန်လိုအပ်ပါတယ်။ စိတ်တကယ်နိုင်ပြီးဆိုရင် အကျွေးမှာ ကောင်းတဲ့ဘက်လမ်းကြောင်း (track) ရောက်လာမှာအမှန်ပါပဲ။

အက္ခေ

ခင်စွေဦး

(၁)

‘စာပေခရီးသွားများ’ မှ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုမှာ “ကျွ” လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ဒါဟာ လူ့ဘဝ အင်မတန် အရေးပါတဲ့ အတွေးအခေါ်ဖြစ်ပါတယ်။ လူ့ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးအဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။ လူ့ဘဝဖြစ်စဉ် ဘယ်ရွှေထောင့်ကပဲ ကြည့်ကြည့် အဆင်မပြေတာတွေ ပြဿနာတွေကလည်း များပြားလှပါတယ်။ ကျွန်မဘဝကိုယ်တိုင်ကိုက အိမ်ထောင်ရှင်မဘဝ၊ ကျောင်းဆရာ၊ နောက်စာရေးသူ၊ အဲဒီကနေကြိုးစားအားထုတ်ရင်း တိုင်းပြည်မှာ ထင်ရှားလာတဲ့ စာရေးဆရာဖြစ်လာတာပဲ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမရေးချင်ပေမယ့်... အကြောင်း ဆိုက်လို့ အသက် ၄၀ မှာ အိမ်ထောင်ကွဲခဲ့တယ်။ ဒီဘဝ အသက် ၃၉ နှစ်အရွယ်က စခဲ့တာပါ။ တစ်ဦးတည်းသမီး အသက် ၁၇ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အိမ်ထောင်ဘယ်ပြိုကွဲချင်ပါ့မလဲ။

ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ တွေးကြည့်တော့ အိမ်ထောင်အမှောင်အဖွဲ့က လွတ်မြောက်တဲ့ကာလလို့ ပြောချင်လည်း ပြောလို့ရပါတယ်။ အဲဒါ ဆရာ မြသန်းတင့်က ဒီအကြောင်းအရာကို စစ်ကိုင်းတံတားဖြတ်တဲ့ နိမိတ်ပုံ

(Symbolism) နဲ့ ကျွန်မဆီ စာရေး အားပေးပါတယ်။ ဆရာမြရေးလိုက်ပုံ အင်မတန်လှပါတယ်။ ကျွန်မစာပေခရီးအစ...

စစ်ကိုင်းတံတားကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီး၊ ကျွန်မဘဝ cell (ဆရာ စကား) အိမ်ထဲတကုတ်ကုတ် စာရေးခဲ့အစား၊ လူတန်းစားအမြင် ကျယ်ပြန့် လာအောင် စာပေခရီးတွေ ထွက်ဖို့သင့်တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံပြည်သူတွေ အကြောင်း သိဖို့ လိုလာပြီ။ မိုးနှင့်ရေ၊ နှင်းဆီကမ္ဘေး၊ လူချို၊ မြပဝါ၊ ပျံသာပျံပါငှက်ရွှေဝါ၊ နေခြည်ဖြာတော့ နွေးလိမ့်မယ်၊ တစ်ခိုင်နှစ်ခိုင် နှင်းပန်းခိုင်၊ မလေးသုံးပန်လှ၊ လှမ်းမယ်နော် အောင်မြေနှန်းကိုတဲ့၊ တိမ်နီလာ၊ နန္ဒမည်သာ၊ အရုဏ်ဦးမှာပန်းသစ်ပွင့်တယ်၊ သရဖီဦး စသည်ဖြင့် ဆရာ ဖတ်ပြီးတာနဲ့...

“ခင်ဆွေဦးဟာ Progressive tendency (တိုးတက်တဲ့ဘက် လမ်း) ရောက်လာပြီလို့ စာပေမိတ်ဆွေတွေကို ပြောနေပါတယ်။ ဆရာ နုရသိန် အကျဉ်းသားဘဝ ၁၀နှစ်ကျော်ကျော်မှာ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရာတဲ့ မဘောဘီ (ဆရာကတော်) ဘဝတစ်သက်တာတစ်လျှောက် ဘူးသီးရေလုံပြုတ်စား ခဲ့ရတဲ့ဘဝမျိုး ကျွန်မ မရောက်ပေမယ့် ကိုယ်ချင်းစာနာပါတယ်။ ဆရာမြနဲ့ ဆရာကတော် မဘောဘီတို့ ဆရာ ကော့သောင်း၊ ခြိတ်တို့ ဟောပြောပွဲသွား ရင်း လက်ဆောင်အဖြစ်ပင့်လာတဲ့ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ထိုင်းဘုရားရုပ်ပွား တော်ကို ကျွန်မကို လက်ဆင့်ကမ်းပါတယ်။

ကျွန်မကို သူ့နှုမလေးအရင်းပမာ ချစ်ခင်တဲ့ ဆရာမြက ကျွန်မကို ဆရာအဆို (Literary development) မျိုးစေ့ချပေးလိုက်တာပါပဲ။ ဒါဟာ စာပေရေးရာတင်မက နိုင်ငံရေးပါ ကျွန်မအတွက် ကွေ့တစ်ခု ကျော်ဖြတ်ခွင့်ရတဲ့ turning point တစ်ခုပါပဲ။

ကျွန်မနဲ့ တစ်ဦးတည်းသမီး ပုလဲတို့ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ အဆက်မပြတ် ကြည့်တာ သတင်းရတော့ ဆရာက စာထဲမယ် -

ခင်ဆွေဦး ပြဿနာတစ်ခုကို emotion (စိတ်လှုပ်ရှားမှု) နှင့် မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့၊ ခင်ဆွေဦးဟာ တစ်ခါတလေ emo-

tional ဖြစ်တယ်တဲ့၊ ကျွန်မ နားလည်လိုက်တယ်၊ ကျွန်မ အားနည်းချက်တစ်ခုပဲ။

ဒါပေမဲ့ ၁၉၇၂ နဲ့ ၁၉၈၈ ကြားမှာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာတဲ့ “ကျွေ” တစ်ခုဟာ ကျွန်မ အမြဲတမ်း နေနေကျ အပြုံးမျိုးနဲ့ နေတာကို သူငယ်ချင်းတွေ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ စာရေးဆရာတွေ သတိထားမိလာကြတယ်လို့ သတင်းပေးကြပါတယ်။

(၂)

ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ပင်ကိုစရိုက် အကောင်းမြင်တဲ့ စိတ်သဘောပါပဲ။ ကျွန်မ တရုတ်စာရေးဆရာကြီး လူရွန်း အင်တာဗျူးတစ်ခုမှာ ပြောတာ အင်မတန် သဘောကျတယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ တော်လှန်ရေး အကောင်းမြင်သမားပါ။ revolutionary optimist ပါ” တဲ့။ အင်တာဗျူးမှာ ပြောခဲ့တာလေ။

ကျွန်မကိုမေးလာတဲ့ အင်တာဗျူးတစ်ခုမှာ ဖြေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မဟာ တော်လှန်ရေးသမား (revolutionary) တော့မဖြစ်ဘူး။ အကောင်းမြင်ဝါဒသမားတော့ မှန်ပါတယ်လို့...။

စာပေခရီးသွားများကို မျိုးစေ့စိုက်ပျိုးသူ ခင်မိုးမိုးကို သူ့အတွေးဖြစ်တဲ့ ကွေ (turn coat) ကို ဆက်ပြောရမယ်ဆိုရင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးထက် နိုင်ငံရေးမှာ ပိုလို့အရေးပါလာပြီ။ ကျွန်မတို့ ဗမာနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံရေးသူရဲကောင်းတွေ ပေါ်ထွက်လာသလို အညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်တာမခံနိုင်လို့၊ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာ လာဘ်လာဘာမျှော်ကိုးလို့ သစ္စာဖောက်ကြတာတွေကလည်း အများသား။ အဲဒီကွေ (turn coat) ကတော့ တော်တော်ဆိုးပါတယ်။ နိုင်ငံရေးမလုပ်နိုင်ရင် အစောကြီးထဲက မလုပ်နဲ့ပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ကို စစ်ဆေးသိမြင်ပြီး စွန့်သင့်၊ မစွန့်သင့် စဉ်းစားရမယ်။ ဆိုကရေးတီး(စ်) ပြောခဲ့တဲ့စကား မိမိကိုယ်ကို သိပါ (Know Thyself)၊ သူ ဒီလို မသေခင်ပြောခဲ့တာ။ နောက်ဆုံး မတရားအုပ်ချုပ်သူကို အရှုံးမပေးဘူး။

အဆိပ်သောက်သေလိုက်တာပါပဲ။

ကျွန်မတို့ မြန်မာနိုင်ငံ နိုင်ငံရေးလောကမှာ အဲဒီအကွေ့တွေနဲ့ နာမည် ပျက်ကြတဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ။ တချို့လည်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နဲ့ နာမည်မပျက်အောင်နေတဲ့လူတွေ အများကြီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြည်သူတွေ နိုးကြားလာတဲ့အခါ ရေရှည်ဟန်ဆောင်လို့ရပါ့မလား။ အဲဒီလို turning point မဖြစ်တဲ့ ဘယ်လိုကာယဒုက္ခ စိတ္တဒုက္ခမဆို မရအရခံသွားတဲ့ ဥပမာ- တစ်ဦးကတော့ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံသတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာကြီး ဟံသာဝတီ ဦးဝင်းတင်ပါပဲ။ တစ်ဦးတည်းကို ဥပမာပေးပေမယ့် အချိုး အကွေ့မှန်တဲ့လူတွေ၊ သူရဲကောင်းတွေ အများကြီးပါပဲ။ ကျွန်မ ကလျာ မဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။

တကယ်သစ္စာတည်ပြီး စိတ်ခိုင်ခံ့သူတွေ တိုင်းပြည်မှာ အင်မတန် လိုအပ်ပါတယ်။ စိတ်တကယ်ခိုင်ပြီဆိုရင် အကွေ့မှာ ကောင်းတဲ့ဘက်လမ်း ကြောင်း (track) ရောက်လာမှာ အမှန်ပါပဲ။

ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒီ (turning point) အကွေ့ဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ ဆူးငြောင့်ခလုတ်ပဲ။ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာမယ့်အစား ဆုတ်ယုတ်ဖို့ပဲ။ မကောင်းတဲ့ဘက်ရောက်ရင် တိုင်းပြည်နာဖို့ပဲ။ တစ်ခါတုန်းက လူထုဦးလှ က လေလွင့်လူငယ်တွေကို အမှိုက်တွေ ပြောဖူးတယ်။ ခုတော့ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန် အတ္တကြီးတဲ့လူတွေဟာ အညစ်အကြေးအထုပ်ပမာ လွင့်ပစ်ရ မယ့်သဘောရှိပါတယ်။ ဒါ အကွေ့ရဲ့ ဘက်နှစ်ဖက်အကျိုးဆက်တွေပါပဲ။ လောကမှာ လူတွေအတွက် ဆိုးကျိုးဖြစ်စေသလား၊ ကောင်းကျိုးဖြစ်စေလား ဆင်ခြင်ရမှာပေါ့။

ပုဂ္ဂလိကလူ့ဘဝမှာလည်း အဆိုးအကောင်းဒွန်တွဲတာမို့ အကွေ့ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အကောင်းလား အဆိုးလား တွေးကြရမှာပဲ။ တစ်ကြိမ်တုန်းက သမ္မတရုံမှာပြသွားတဲ့ ရုပ်ရှင် Tara Bulba ကား ကျွန်မ ခုထိ မှတ်မိနေသေးတယ်။ ဖအေတစ်ခု သားတစ်ခု၊ ဖအေကိုချစ်မြတ်နိုးသလို သူ့လူမျိုးနဲ့တိုင်းပြည် အင်မတန်ချစ်တဲ့ သား၊ ဖအေလုပ်သူက ကတုံး

မင်းသား ယူးဗရာနား၊ သားက တိုနီကားတစ်(စ်)။ သူ့ဘဝတစ်ဖက်ရန်သူ
 မိန်းကလေးချောလေးနဲ့ ချစ်ကြရော။ တစ်ခါတည်း ဖအေရော မညွှာ၊
 တိုင်းပြည်အပေါ်လည်း သစ္စာဖောက်သွားပါရော။ ဖအေက ပြတ်သားတယ်၊
 သားကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပစ်သတ်လိုက်တယ်။ စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ကြောက်
 စရာလည်း ကောင်းပါရဲ့။

အကျွေးနှင့်ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ ခုနစ်စင်အမျှင်တန်း တွေးမိတာဖြစ်
 ပါတယ်။

ခင်ဆွေဦး

- အက္ခေဆိုတိုင်း အဆိုးချည့်လည်းမဟုတ်ပါ။
တချို့အက္ခေများသည် အဆိုးမှ အကောင်းသို့
ပြောင်းသွားသည်။ ကိုယ်တိုင်၏ကြိုးစားမှု
ကြောင့်လည်း တစ်ဆစ်ချိုးအက္ခေကောင်းများ
ဖြစ်တတ်သည်။

နောက်ကြောင်းပြန် ဂငယ်ကွေ့

လယ်တွင်းသာစေချစ်

လူတိုင်း၏ ဘဝတိုင်းလိုပင် တစ်ဖြောင့်တည်းရှိခဲ့၏။ အမှောင့်
ပယောဂ အနှောင့်အယှက်တို့ကြောင့် အကောက်အကွေ့ များလွန်းလှသည်။
တစ်ဆစ်ချိုးအကွေ့၊ ဂငယ်အကွေ့၊ ဇစ်ဇက်အကွေ့၊ အန္တရာယ်အကွေ့
အမျိုးမျိုး ဖြစ်သည်။

ဘဝမှာကြုံတွေ့ရသော အကွေ့များစွာမှာ မမျှော်လင့်သော အကွေ့
များ ဖြစ်ကြသည်။

လူတိုင်း၏ ဆန္ဒမှာ ဘဝခရီးလမ်း ဖြောင့်တန်းချင်သည်။ အေးချမ်း
သာယာ ရှိချင်သည်။ ကိုယ်ရည်မှန်းသော ပန်းတိုင်သို့ မပင်မပန်း ချမ်းချမ်း
သာသာ ရောက်ချင်သည်။

ရောက်မည်ထင်ပြီးမှ တစ်ဆစ်ချိုးအကွေ့ကြုံ၍ လမ်းကြောင်းပြောင်း
သွားသူတို့လည်း ရှိသည်။ အချို့မှာ ရည်မှန်းသော ပန်းတိုင်သို့ လျှောက်
လှမ်းနေစဉ် ဂငယ်ကွေ့နှင့်ကြုံ၍ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားရသူတို့လည်း
ရှိသည်။

အချို့သော အကွေ့များမှာ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုဆိုသကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်
၏ မေ့လျော့ပေါ့ဆမှု ညံ့ဖျင်းမှုတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။

အကွေ့ဆိုတိုင်း အဆိုးချည့်လည်းမဟုတ်ပါ။ တချို့သော အကွေ့များ
သည် အဆိုးမှ အကောင်းသို့ ပြောင်းသွားသည်။ ကိုယ်တိုင်၏ ကြိုးစားမှု
ကြောင့်လည်း တစ်ဆစ်ချိုးအကွေ့ကောင်းများ ဖြစ်တတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာမှ လှဟန်သည် ရွာမှာ အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေ

၍ မန္တလေးသွားပြီး ပွဲရုံများမှာ ကုန်ထမ်းသည်။ သူကုန်ထမ်းသော ပွဲရုံများမှာ သံဖြူတန်းနှင့်နီး၍ သံဖြူဆိုင်၊ သံဖြူအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ လှဟန်က အပြောအဆိုကောင်း အပေါင်းအသင်းကောင်း၍ သံဖြူဆရာများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားသည်။ ဆရာကြီးတစ်ဦးထံမှာ သံဖြူလုပ်ငန်းသင်သည်။

စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြိုးပမ်း၍ ပါရမီဓာတ်ခံကလည်း ရှိသောကြောင့် ကျွမ်းကျင်သော လက်ရာကောင်း ဖြစ်လာသည်။ ကရားအိုး၊ ကတော့ဂါလံခွက်၊ မီးခွက်၊ သံဖြူပစ္စည်းများ၊ မော်တော်ကား၊ မော်တော်ဘုတ်၊ မီးသင်္ဘော ရေပြတံ၊ ကလေးကစားစရာ သံဖြူပစ္စည်း အမျိုးမျိုးကို လုပ်တတ်ပြီ။ ရွာသို့ ပြန်လာသည်။ သူ့ဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ရွာမှာရှိသမျှ ရောင်းစရာရှိသည်တို့ကို ရောင်းချပြီး မိသားစု လှည်းတစ်စီးဖြင့် စဉ့်ကိုင်မြို့သို့ ပြောင်းခဲ့သည်။ ဇနီး၊ သမီးနှင့် သားနှစ်ယောက်ပါသည်။ ကလေးသုံးယောက်က မူလတန်းအရွယ်ဖြစ်သည်။ လူရော ပစ္စည်းရော အားလုံးပေါင်းမှ လှည်းတစ်စီးသာဖြစ်သည်။

စဉ့်ကိုင်ရောက်သော် နေစရာမရှိ။ ဈေးနောက်ဘက်မှ ဘောက်ခွေးတောကို ခုတ်ရှင်းပြီး တဲလေးတစ်လုံး ဆောက်သည်။ သံဖြူပစ္စည်းများ လုပ်ရောင်းသည်။ မြို့ထဲမှာ သွတ်ပြားအဟောင်းများ လိုက်ဝယ်ပြီး ကရားအိုး၊ ပြည်တောင်း၊ ကိုင်းခွက် စသည်လုပ်ရောင်းသည်။ သွတ်ပြားအဟောင်းကို ဝယ်လုပ်၊ ဆေးသုတ်ရောင်း၍ ဈေးသက်သာသည်။ လက်ရာကလည်းကောင်း၍ ရောင်းကောင်းသည်။ အလုပ်ကြီးစား၍ စီးပွားဖြစ်သည်။ သံဖြူပစ္စည်းသာမက ကုန်မျိုးစုံပါ ရောင်းသည်။ ဆက်ဆံရေးကောင်း မျက်နှာချိုစွာ ရောင်းတတ်၍ ရောင်းကောင်းသည်။ စီးပွားဖြစ်လာသည်။ စတိုးဆိုင်ကြီးဖြစ်လာသည်။ သူ့ဆိုင်ကို “ရွှေမန်းလှဟန်” စတိုးဆိုင်ဟု နာမည်ပေးထားသည်။

ကြာလေ အောင်မြင်လေ၊ ကြီးပွားလေ ဖြစ်လာသည်။ ရွှေမန်းလှဟန်ဆိုသည့်အတိုင်း ရွှေဆွဲကြီးအတုတ်ကြီးနှင့် ရွှေလက်ပတ်နာရီ ကြီး၊ ရွှေလက်စွပ်များနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ရွှေမန်းလှဟန် မိန်းမနှင့်သမီးမှာလည်း ရွှေတွဲလွဲ၊

ငွေတွဲလွဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ရွှေမန်း လှဟန် စီးကရက်သောက်လိုက် ဘီယာ၊ အရက်သောက် လိုက် ဖြစ်လာသည်။ အတူကပ်သောက်ရင်း မြောက်ပင့်သူတွေလည်း များလာ၊ နောက်တော့ သူ့ဆိုင်မှာ အမြဲတမ်း ကုန်အကြွေးယူသော တစ်ခု လပ်မိန်းကလေးနှင့် ငြိစွန်းကြသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို ပုံပိုးနေရသည်နှင့် ဦးလှဟန်ဆိုင် လျှော့ပါးလာသည်။ သောက်လိုက်၊ စားလိုက်၊ ပျော်ပါးလိုက် ဖြစ်နေသော ဦးလှဟန် ယခင်ကလို ဆိုင်ကို မကြီးကြပ်နိုင်တော့ပါ။ လူငှားများနှင့်သာ မျက်နှာလွှဲထားသည်။ ရောင်းအားကျလာသည်။

ဇနီးကလည်း မယားငယ်ကို ပုံပိုးနေမှန်းသိ၍ သူ့အတွက် ကဲ့ဝှက် လာသည်။ သမီးနှင့်သားနှစ်ယောက်ကလည်း ရလျှင်ရသလို ယူကြသည်။ အလွန်အောင်မြင်၍ ပစ္စည်းစုံသော 'ရွှေမန်းလှဟန်စတိုးဆိုင်'ကြီးမှာ အိမ်ဆိုင် သာသာ ရှိတော့သည်။

သူပုံပိုးနေရသည့် တစ်ခုလပ်မလေးက သူ့ရွာမှာ ဆိုင်ကြီးကနားကြီး နှင့် ဖြစ်ပြီး ရွှေတွဲလွဲ၊ ငွေတွဲလွဲ ဖြစ်နေပြီမို့ ကွဲနေသော ယောက်ျားက ပြန်ရောက်လာပြီး ပြန်ပေါင်းထုပ်သွားသည်။

ရွှေမန်းလှဟန်ကတော့ အရက်သမားကြီးဖြစ်သွားသည်။ စီးပွား တက်တာ မြန်သလို စီးပွားပျက်တာလည်း မြန်သည်။ ဆိုင်ပြုတ်သွား၍ သံဖြူအလုပ်ပြန်လုပ်သည်။ သို့သော် ခေတ်ကပြောင်းသွားပြီ။ ပလတ်စတစ် ခေတ် ရောက်နေပြီ။ သံဖြူပစ္စည်း အသုံးမရှိသလောက် နည်းသွားပြီ။

ရွှေမန်းလှဟန်မိသားစု ရှိတာလေးတွေ ထုတ်ရောင်းစားနေရသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ မြို့ပေါ်မှာ စားဝတ်နေရေး အခက်ကြုံ၍ လှည်းတစ်စီး ငှားပြီး မိသားစု ရွာပြန်သွားကြသည်။ လှည်းတစ်စီးနှင့် ထွက်ခဲ့သော ခရီး လှည်းတစ်စီးနှင့်ပင် ပြန်သွားသည်။

နောက်ကြောင်းပြန် ဂငယ်ကျွေ ဖြစ်ပါ၏။

လယ်တွင်းသား စောချစ်

- ကျွန်မရဲ့ မောင်က မိခင်ရဲ့ နွေးထွေးတဲ့မေတ္တာကို မရဖူးတော့ စိတ်ပျော့ပါတယ်။ အားလည်းငယ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ စာအုပ်ကိုသာအဖော်ပြုသူဖြစ်လို့ နေသာပါတယ်။ အားငယ်စိတ်ကတော့ ရှိတာပါပဲ။ ကျွန်မတို့အဖေက သားသမီးကိုချစ်တာ ထုတ်မပြတတ်ပါဘူး။ စည်းကမ်းအတိုင်းနေရပြီး အဖေ့ကိုကြောက်ကြရပါတယ်။ နွေးထွေးတဲ့မေတ္တာကို မရခဲ့ကြပါ။ ညစာထမင်းဝိုင်းမှာ မိသားစု ခုံခုံညီညီ ဆုံကြပေမယ့် စည်းကမ်းချက်တွေကများပြီး စကားပြောတာလည်းမကြိုက်တော့ စားပြီး အသီးသီး ထွက်သွားကြတာဖြစ်လို့ ခြောက်ကပ်ကပ် ထမင်းဝိုင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝ၏ အချိုးအကွေ့များကို ဖြတ်သန်းခြင်း

ခင်စောတင့်

လောကကြီးထဲကို လူတစ်ယောက်အဖြစ်ရောက်ရှိလာပြီး ရှင်သန်လာရတဲ့ ဘဝခရီးတစ်လျှောက်မှာ ဘဝရဲ့ အချိုးအကွေ့တွေကို ရင်ဆိုင်ကြရမှာဖြစ်ပါတယ်။ လောကခံအဆိုးအကောင်းတွေကိုလည်း မလွဲမသွေ ဖြတ်သန်းကြရတာပါပဲ။ အချိုးအကွေ့တွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိမရှိဆိုတာကတော့ မတူညီနိုင်ကြပါဘူး။ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းသွားနိုင်သူက အောင်မြင်မှုလမ်းကြောင်းပေါ်ကို ရောက်သွားမှာဖြစ်သလို လောကခံတရားတွေကို ခံနိုင်ရည်မရှိသူတွေကတော့ ကျရှုံးသွားကြမှာပါပဲ။ အဆိုးလောကခံနဲ့ တွေ့သူကသာ ဘဝမှာ ကျရှုံးနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကောင်းလောကခံနဲ့ကြုံရသူကလည်း ချမ်းသာတဲ့ဒဏ်ကို သဘောထားမှန်မှန်နဲ့ မဖြတ်သန်းနိုင်လို့ ကျရှုံးသွားရတဲ့သူတွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်။

အချိုးအကွေ့များစွာကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့သူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ရေးပြလိုက်ပါတယ်။ သူကတော့ ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မောင်ဖြစ်သူ ဦးနေအုပ်တင့် အကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ကံဆိုးလှစွာနဲ့ လူ့လောက

ထဲကို ရောက်လာသူပါပဲ။ အမေက သူ့ကို မွေးဖွားပြီး ၇ ရက် အကြာမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၄၃ ခုနှစ် ဂျပန်များကြီးစိုးနေချိန်မှာ အဖေရဲ့ ဇာတိ မြောင်း ၂ မြို့မှာ စစ်ပြေးရင်း ဆရာဝန်မရှိဘဲ ဝမ်းဆွဲသည်နဲ့ မွေးဖွားခဲ့ရတာပါ။ ကိုနေအုပ်က စနေသားဖြစ်တဲ့အတွက် အဘိုးဦးထင်ပေါ်က နေမျိုး နွယ်လို့တင်စားထားကြတဲ့ ဂျပန်တွေကို အုပ်စိုးနိုင်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ နာမည်ပေးခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ အမေကို မမြင်ဖူးလိုက်ရရှာသူပါ။ အမေမေတ္တာကိုလည်း မခံယူလိုက်ရရုံမကဘဲ အမေရဲ့နို့ချိုကိုလည်း တစ်ခါမှ မသောက်သုံးလိုက်ရပါဘူး။ ကျွန်မနဲ့သူနဲ့ ၆ နှစ်ကွာပါတယ်။ ကျွန်မကမှ အမေမေတ္တာနဲ့ အမေရဲ့ယုယကြင်နာမှုတွေကို ခံယူခဲ့ရပါသေးတယ်။

ဒေါ်မမလေးဆိုတဲ့ နို့တိုက်အမေရဲ့ နို့ကိုဖို့ပြီး ကြီးပြင်းလာရပါတယ်။ နို့တိုက်အမေရဲ့သားနဲ့ တစ်လှည့်စီ နို့စို့ခဲ့ရပါတယ်။ အဖေက ဘိလပ်ပြန်အရာ ရှိကြီးပီပီ သိပ်ပြီး စည်းကမ်းကြီးပါတယ်။ အလွန်လည်း တိကျပါတယ်။ သူ့ရဲ့သားကို အချိန်နဲ့ နို့တိုက်စေပါတယ်။ နာရီကြီး ရှေ့မှာချပြီး ကလေးက ဘယ်လောက်ပိုငဲ့နေပါစေ၊ အချိန်ကျမှသာ နို့တိုက်စေပါတယ်။ အဒေါ်တွေက သူတို့မောင်ကိုလည်း မပြောရဲကြလို့ ကလေးကို သနားပြီး မျက်ရည်ကျကြရပါတယ်။ ဂျပန်ခေတ်က ရှားပါးတဲ့အတွက် နို့မှုန့်လည်း မရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့မောင်နှမ အမိမဲ့သားသမီးတွေအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရပါတယ်။ အဒေါ်တွေကတော့ မိဘဆိုးလေးတွေဖြစ်လို့ အလွန်ချစ်ကြပါတယ်။ အမေရဲ့ ညီမက စစ်ပြေးရာမှာ အတူတူပါလာလို့ နောက်ပိုင်း ရန်ကုန်ကို ပြန်ပြောင်းလာကြတဲ့အခါ ဒေါ်လေးကိုပဲ ကပ်နေကြတယ်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ အဖေက သူ့သားကို နာနီနဲ့ထားပြီး စည်းကမ်းနဲ့ အညီ ပြုစုစေပါတယ်။ ကျွန်မ အသက် ၁၀ နှစ်၊ ကိုနေအုပ် အသက် ၄ နှစ်မှာ အဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ညီမလေး သုံးယောက် ထပ်ရပါတယ်။ (တစ်ယောက်က ဆုံးသွားပါတယ်။) ကျွန်မရဲ့ မောင်က မိခင်ရဲ့နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာကို မရဖူးတော့ စိတ်ပျော့ပါတယ်။ အားလည်းငယ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ စာအုပ်ကိုသာ အဖော်ပြုသူ

ဖြစ်လို့နေသာပါတယ်။ အားငယ်စိတ်ကတော့ ရှိတာပါပဲ။ ကျွန်မတို့ အဖေက သားသမီးကိုချစ်တာ ထုတ်မပြတ်ပါဘူး။ စည်းကမ်းအတိုင်း နေရပြီး အဖေ့ကို ကြောက်ကြရပါတယ်။ နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာကို မရခဲ့ကြပါ။ ညစာထမင်းခိုင်းမှာ မိသားစု စုံစုံညီညီ ဆုံကြပေမယ့် စည်းကမ်းချက်တွေက များပြီး စကားပြောတာလည်းမကြိုက်တော့ စားပြီး အသီးသီးထွက်သွားကြတာဖြစ်လို့ ခြောက်ကပ်ကပ် ထမင်းခိုင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

ကိုနေအုပ် ပဉ္စမတန်းရောက်တဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါတယ်။ အစမ်းစာမေးပွဲမှာ နှစ်ဘာသာကျတဲ့အတွက် အဖေက နောက်နေ့မှာ စိန်ပေါ(လ်)ကျောင်းဘော်ဒါကို အပ်လိုက်ပါတော့တယ်။ သူက မနေချင်ပေမယ့် အဖေ့ကို မပြောရဲပါဘူး။ Brother ကြီးတွေ အုပ်ချုပ်ပြီး စည်းကမ်းတင်းကြပ်ပါတယ်။ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်လို့ကတော့ ကြိမ်လုံးစာ မိကြတာပါပဲ။ ဘယ်လောက်အေးတဲ့ ရာသီဖြစ်စေ မနက် ၅ နာရီမှာ ရေချိုးကြရတယ်။ ဘောလုံးက မကန်ရင် မနေရပါ။ အဲဒီဒဏ်တွေ ကိုခံရင်း နေသားကျလာပြီး စာလည်း ကြိုးစားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ အတန်းတိုင်း ပထမ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုပဲပြောကြရတော့ အင်္ဂလိပ် စကားလည်း ကျွမ်းကျင်လာခဲ့ပါတယ်။

ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါမှာ အဖေက ဘော်ဒါမှာ သွားနေစေခဲ့တာ သူ့ဘဝ တိုးတက်ပြောင်းလဲသွားစေတဲ့အတွက် အဖေမှန်တယ်ဆိုတာ နားလည်သွားခဲ့ပါတယ်။

အဖေက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနက အမြဲ တမ်းအတွင်းဝန် ဖြစ်ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ကျဆုံးပြီးနောက် အဖေက အစောကြီး ပင်စင်ယူခဲ့တယ်။ အကောက်ခွန်မင်းကြီးဘဝမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တော့ Export, Import လိုင်စင်ယူပြီး ကုန်သည်ဘဝကို ကူးပြောင်းခဲ့တယ်။ ပန်းဆိုးတန်းမှာ “မြင့်တင်ကုမ္ပဏီ” ဖွင့်ပြီး နိုင်ငံခြား ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရောင်းခဲ့ပါတယ်။ ကိုနေအုပ် အသက် ၁၄ နှစ်၊ ကျွန်မအသက်

၂၀ မှာ တက္ကသိုလ်တက်နေဆဲမှာပဲ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုပြီး အိမ်ခွဲထွက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့မောင်နဲ့ ခပ်ကင်းကင်းဖြစ်သွားတယ်။ အိမ်ထောင်တစ်ဖက် တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ရတာ တစ်ဖက်ဖြစ်တော့ သူနဲ့ သိပ်မတွေ့ဖြစ်ပါဘူး။ ဘော်ဒါဆောင်ကိုတော့ ငါးပိကြော်၊ သရက်သီးသနပ် စတာတွေတော့ သွားပို့ခဲ့ပါတယ်။ သူတက္ကသိုလ်ရောက်တော့ အဖေရဲ့လုပ်ငန်းတွေလည်း ပြည်သူပိုင်သိမ်းခံရပါတယ်။ Hillman ကားလေးလည်း ပါသွားပါတယ်။ ပင်စင်လစာတစ်ခုနဲ့ပဲ အဖေက ရပ်တည်ခဲ့ပါတယ်။

ကိုနေအုပ်က ရုပ်ရှင်ကို သိပ်ဝါသနာပါပါတယ်။ နိုင်ငံခြားက စာအုပ်တွေကလည်း အလွယ်တကူဝယ်လို့ရတဲ့ ခေတ်ပါ။ ရုပ်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါးတွေ ရေးပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာတော်သလို မြန်မာလိုလည်း စာရေးသိပ်ကောင်းပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ ကတည်းက ဝင်ငွေရှိခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ နေအုပ် (စိန်ပေါလ်) ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ရခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲအောင်တော့ အဖေက သိပ္ပံဘာသာယူရမယ် ဆိုလို့ B.Sc. နဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ တကယ်ဝါသနာပါတာက စာပေဖြစ်ပါတယ်။ သူက ဝိဇ္ဇာတန်းပြန်တက်ပြီး B.A ဘွဲ့ ယူခဲ့ပြန်ပါတယ်။ B.Sc, B.A နှစ်ဘွဲ့ရတဲ့သူ မရှိသလောက်ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်က ပြန်တက်ခွင့်ရှိပေမယ့် အခုတော့ ခွင့်မပြုတော့ပါဘူး။ ကိုနေအုပ်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်က သံအရာရှိဖြစ်ဖို့ပါပဲ။ သူ့ဘကြီးတွေက သံအမတ်ကြီးတွေဖြစ်ခဲ့တော့ အားကျတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ရာထူးဝန်အဖွဲ့က တတိယအတွင်းဝန် (နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန) ရာထူးတွေခေါ်တော့ လျှောက်ပါတယ်။ အင်တာဗျူးဖြေတော့လည်း အောင်တာပါပဲ။ သုံးယောက်အောင်တာ နှစ်ယောက်ပဲ ခန့်တော့ သူကျန်ရစ်ပြန်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါလည်း လွှဲပြန်ပါတယ်။ တတိယအခေါက်မှာတော့ သူက ထိပ်ဆုံးက အောင်ပါတယ်။ ရာထူးခန့်စာထွက်ဖို့ စောင့်နေစဉ်မှာ အပြင်ကမခေါ်တော့ဘဲ ရှိပြီးသားတွေထဲကသာ ရာထူးတိုးပြီး ခန့်မယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်ထွက်လာတော့ သူ့ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ

သံအရာရှိဖြစ်ဖို့ ဝေးသွားပါတော့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ဘဝအပြောင်းအလဲ ဖြစ်ဖို့ တစ်ဆစ်ချိုးကို ရောက်လာပြန်ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှာ နည်းပြတွေခေါ်တော့ ဝင်လျှောက်လိုက်တာ ရသွားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ကံဇာတာ က ဆရာဖြစ်ဖို့ကိုပါလာတယ် ထင်ပါတယ်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နဲ့ ဆေး တက္ကသိုလ် (၂) မှာ နည်းပြဆရာ လုပ်ခဲ့တယ်။ စာသင်ကကောင်း အင်္ဂလိပ် စကားပြောလည်း အလွန်ကောင်းတဲ့ဆရာဖြစ်လာပြီး သူ့အတန်းကို လာတက်ကြတာ လျှံထွက်နေပါတော့တယ်။ မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကိုလည်း ဆက်ပြီးတက်ပါတယ်။ နည်းပြဆရာဘဝနဲ့ အတွေ့အကြုံရပြီး မကြာခင်မှာပဲ အလုပ်ထွက်လိုက်ပါတယ်။ Private ဆရာဘဝကို ကူးပြောင်းခဲ့တယ်။

မြို့ထဲမှာ အခန်းငှားပြီး သင်တန်းတွေ ဖွင့်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး ဆရာဦးနေအုပ်ဟာ အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်ဆရာအဖြစ် လျှမ်းလျှမ်း တောက်ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးကနေ လမ်းမှန်ပေါ်ကို ရောက် သွားခဲ့တာ အခုအသက် (၆၉) နှစ်အထိ စာသင်တုန်းပါပဲ။ ပြင်ပဆရာ ဘဝနဲ့ပဲ ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းဝယ်ပြီး ကျောင်းဖွင့်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဒေါ်ကပေးတဲ့ မြေပေါ်မှာ ရေကူးကန်အပါအဝင် ခမ်းနားတဲ့တိုက်ကြီး ဆောက်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီခေတ် ပြင်ပဆရာတွေထဲမှာ သူက မားစီးဒီးကား ဝယ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အသက် ၃၀ မှာ သူ့ထက်အသက် (၁၃) နှစ်ငယ်တဲ့ ဝေဝေကို အင်းလျား လိတ်ဟိုတယ်မှာ ကျကျနုနု လက်ထပ်ယူခဲ့တယ်။ သားလေးတစ်ယောက် ထွန်းပေါက်ခဲ့ပါတယ်။

နေမအား ညမအား စာသင်ရတယ်။ သူ့ကျောင်းကလည်း အောင် ချက်ကောင်းတဲ့ တပည့်တွေ ပေါ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အဆိုးလောကခံနဲ့ ကြံ့ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲနီးရင် အရေးကြီးတဲ့ မေးခွန်း တွေ မှတ်စုတွေထုတ်ပြီး သင်ပါတယ်။ ကျောင်းသားတွေကို စာရွက်တွေ ဝေရာမှာ အပျော်လွန်ပြီး ဆူဆူညံညဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ သူ့ကျောင်းက ဆူပူမှု ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း အမိန့်နဲ့ သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျန်းမာ ရေး အကြောင်းပြချက်နဲ့ ဆေးရုံကြီးက အချုပ်မှာ နေရလို့ ထမင်းပို့ခွင့်ရှိပြီး

အိမ်သားတွေလည်း သွားတွေခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ လအနည်းငယ်ကြာမှ လွတ်လိုက်ပါတယ်။ “စာသင်တာနဲ့ အဖမ်းခံရတာ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိမယ် ထင်တယ်” လို့ ပြောလို့မဆုံးတော့ပါဘူး။ နောက်တော့ ကျောင်းအနေနဲ့ မဖွင့်ရ၊ တစ်တန်းကို လူ ၄၀ နဲ့ တစ်လကို လခတစ်ဆယ်ပဲ ယူရမယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်ထွက်လာပါတယ်။ အတန်းတွေကို အလီလီသင်ရတော့ သူ့မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေခဲ့တာ တစ်ခါတလေဆိုရင် နားနေခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်ကနေ မိုက်နဲ့စာသင်ရတဲ့ အထိပါပဲ။ နောက်တော့လည်း ကျောင်းဖွင့်သင်ကြားတာအပြင် အိမ်တွေမှာ ဝိုင်းကျူရှင်သင်တာတွေနဲ့ အခြေကျသွားပါတယ်။

တစ်ဦးတည်းသောသားကို အမေရိကန်မှာ ကျောင်းထားပေမယ့် ကျောင်းမပြီးဘဲ ပြန်လာပြီးနောက် မိန်းမရပြီး သားလေးတစ်ယောက်ရခဲ့တယ်။ မိဘတွေက ပြန်မကြည့်နိုင်တော့ အပေါင်းအသင်းတွေမှားပြီး ပျက်စီးသွားခဲ့တယ်။ မိန်းမနဲ့ကွဲတော့ ကလေးကို ကိုနေအုပ်တို့က မွေးစားခဲ့ရတယ်။ ငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့် စိတ်တော့ဆင်းရဲကြရပါတယ်။

ကိုနေအုပ်ရဲ့ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးက ကြမ်းတမ်းလှပါတယ်။ သူ့ဇနီးဟာ သူ့သားရဲ့စိတ်နဲ့ပဲ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာရာကနေ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကိုနေအုပ်မှာ ဘဏ်ကြွေးတွေနဲ့ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့စိတ်တိုင်းကျဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးကို ရောင်းလိုက်ရပါတယ်။ ကံကောင်းတဲ့အချိန်ရောက်လာတော့ ဈေးကောင်းရပြီး အကြွေးတွေဆပ်နိုင်သလို တခြားတစ်နေရာမှာ သုံးထပ်တိုက်အသစ်တစ်လုံး ဝယ်လိုက်နိုင်ပါတယ်။

အခုအခါမှာတော့ စာသင်တာလျှော့ပြီး မြေးလေးနဲ့ နေပါတယ်။ သူ ဝါသနာပါရာ သံအရာရှိမဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် နိုင်ငံခြားသားမိတ်ဆွေတွေ ပေါများလှလို့ သူ့အိမ်ကြီးမှာ ပါတီတွေပေးလိုက် မိတ်ဆွေတွေကဖိတ်တဲ့ ပါတီပွဲတွေ တက်လိုက်နဲ့ သူ့ဘဝနေနည်းနဲ့သူ စိတ်ချမ်းသာနေပါတော့တယ်။

အချိုးအကွေ့ပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့လို့ အခုအခါမှာ အခြေမပျက်ဘဲ ချမ်းချမ်းသာသာနေနိုင်တာလို့ မြင်ပါတယ်။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ဘဝကို အရှုံးပေးလိုက်ရင် အခုလို အခြေ
 အနေ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လူတိုင်းရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့
 ဘဝအကွေ့တွေကို သဘောထားမှန်မှန်၊ ခိုင်မာတဲ့စိတ်ထားနဲ့ ရင်ဆိုင်
 ကျော်ဖြတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် နေပျော်တဲ့ဘဝကို မုချရရှိမယ်ဆိုတာကို တင်ပြ
 လိုက်ရပါတယ်။

ခင်စောတင့်

- ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ
အိတ်ထဲမှာ စာအုပ်တွေထည့်ယူသွားပြီး
အမြဲစာဖတ်သည့်အကြောင်းဖြစ်သည်။
ငယ်စဉ်ကတည်းက စာပေဖြင့်မွေ့လျော်ခဲ့သော
ဆရာကြီးသည် ခေတ်မီရုံမက ခေတ်ရှေ့ပြေးသော
အမြင်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ထင်ရှားလာခြင်းဖြစ်ရာ
ဆရာကြီး၏အတွေးအမြင်၊ ဆရာကြီး၏ပညာက
ဆရာကြီး၏ဘဝအမျိုးအကွေ့များကို
ဣန္ဒြေရရရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်နိုင်အောင်
တွန်းအားပေးမည်မလွဲပါ။

ကျွတ်ကျွတ်သို့ရောက်တိုင်း

မောင်ခင်မင်(နေဖြူ)

‘လူ့ဘဝ’ကို ‘လမ်း၊ ခရီး၊ လမ်းခရီး၊ ခရီးလမ်း’ ဟူသော စကားများ နှင့် ထပ်တူပြုတင်စားသုံးကြသည်မှာ တော်တော်ပင် အသားကျနေပါပြီ။ ဘဝခရီးလမ်းတစ်လျှောက်မှာ အကွေ့အကောက် ဆူးငြောင့်ခလုတ်များစွာ တွေ့ကြရစမြဲပါ’ ဟူသော အဖွဲ့မျိုးကိုလည်း သီချင်းများ၊ ကဗျာများမှာ အကြိမ်ကြိမ် ဖွဲ့ပြီးကြပါပြီ။ ဖွားမြင်ခြင်းသည် ဘဝခရီး၏အစ၊ သေဆုံးခြင်း သည် ဘဝခရီး၏အဆုံး ဟူ၍လည်း ဆက်စပ်တင်စားကြပါသည်။ လူ့ဘဝ ကို လမ်းခရီးနှင့်တူသည်ဟု ခံယူတင်စားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လမ်းခရီးဆိုတော့ လမ်းခရီး၏ သဘာဝနှင့်အညီ ဖြောင့်ဖြူးသည့် အပိုင်းလည်းရှိသည်။ ကောက်ကျွေသည့်အပိုင်းလည်း ရှိသည်။ ချောမွေ့ သည့်အပိုင်းလည်း ရှိသည်။ ကြမ်းတမ်းသည့်အပိုင်းလည်း ရှိသည်။ လူ့ဘဝ သည်လည်း ထိုသဘောအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

လမ်းခရီး၏ အချိုးအကွေ့တွေကလည်း အတိုင်းအဆ အမျိုးမျိုးရှိ နိုင်သည်။ ပြေပြေကလေး ချိုးကျွေသွားတာမျိုးရှိသလို တစ်ဆစ်ချိုး ထိုးထိုး ထောင်ထောင် ချိုးကျွေသွားတာမျိုးလည်း ရှိသည်။ ထိုမျှမက ‘ဂငယ်ကျွေ’ ဟု ခေါ်သည့် အချိုးအကွေ့လို နောက်ကြောင်းပြန်သွားသည့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း အချိုးအကွေ့မျိုးလည်း ရှိပါသည်။

ဘဝအချိုးအကွေ့တွေအကြောင်း စဉ်းစားရင်း စာထဲပေထဲက အချိုး အကွေ့နှစ်ခုအကြောင်း သတိရမိသည်။ တစ်ခုအကြောင်းက ဤသို့ပါ။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်က အကျင့်မွန်မြတ်သော သူတော်ကောင်း သူတော် မွန်တစ်ဦး၏ ပုံတူနှင့် ဆိုးသွမ်းယုတ်မာသော လူဆိုးလူသွမ်းတစ်ဦး၏ ပုံတူကို ရေးဆွဲရန် ရှာဖွေရင်း သူတော်ကောင်း သူတော်မွန်ဖြစ်ကြောင်း

အသွင်သဏ္ဍာန်က ထင်ရှားပြနေသော ကြည်ညိုဖွယ်ရဟန်းပျိုတစ်ပါးကို ဖူးရသောအခါ မိမိဆန္ဒတစ်ခု ပြည့်ဝပြီဟု ဝမ်းသာကြည်ညိုစွာ ရဟန်းပျို၏ ပုံတူကို ရေးဆွဲသည်။ သူယုတ်မာ၏ပုံကို ရေးဆွဲဖို့ ရှာဖွေသော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ တွေ့ရသည်။ မကောင်းမှုအမျိုးမျိုး ကျူးလွန်သည့် အတွက် မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ဖြင့် ကွပ်မျက်ခံရတော့မည့် ထိုသူယုတ်မာကို ပုံတူရေးဆွဲရန် တွေ့ဆုံသောအခါ ပန်းချီဆရာမှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရသည်။ အကြောင်းမူ ထိုသူယုတ်မာမှာ ယခင်က သူတော်သူမြတ်အဖြစ် သူ့ကိုယ် တိုင် ပုံတူရေးဆွဲခဲ့သော ရဟန်းပင်ဖြစ်နေကြောင်း သိရသောကြောင့်ဖြစ် သည်။ ဤအကြောင်းကို 'ဘဝအချိုးအကျွေး' နှင့် ဆက်စပ်တွေးမိသောအခါ ထိုရဟန်းပျိုတစ်ဖြစ်လဲ လူဆိုးလူသွမ်း၏ ဘဝအချိုးအကျွေးကား အကောင်း ဘက်မှ အဆိုးဘက်သို့ ဖီလာဆန်ကျင် ချိုးကျွေးသွားသော ကြီးမားသည့် အချိုးအကျွေးကြီးပါကလားဟု နားလည်မိပါသည်။

နောက်တစ်ခုက အများသိသော ကုဋေလေးဆယ် သူဌေးသား အကြောင်းဖြစ်သည်။ ဗာရာဏသီပြည်က ကုဋေကြွယ်ငြား၊ သူဌေးသား၊ သည် နောက်ဆုံးတွင် ခွက်လက်စွဲကာ တောင်းစားရပြီးတော့မှ ခွေးသေ၊ ဝက်သေ သေရသော ဘဝသို့ ရောက်သည်အထိ ဘဝအချိုးအကျွေးဆိုးဝါး လှပုံကို စဉ်းစားမိပါသည်။ အကောင်းဘက်မှ အဆိုးဘက်သို့ ချိုးကျွေးသွား ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးပီမိုးနင်း၏ ဘဝခရီးတွင် အချိုးအကျွေးတွေ များလှသည်ကို ဆရာကြီး၏ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်သော 'ပီမိုးနင်း၏ပီမိုးနင်း' အရ သိရသည်။ ဆရာကြီးပီမိုးနင်းဖြစ်လာမည့် လူငယ်ကလေး မိုးနင်း ခေါ် မောင်ကျော်ညွန့်သည် ငယ်စဉ်က သုံးဆယ်မြို့တွင် မိခင်ကြီးနှင့်အတူ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရုန်းကန်ရသည်။ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုကျောင်းအုပ်၊ ဘုန်းတော်ကြီး ဖာသာပဲလဝါ၏ စောင့်ရှောက်မှုဖြင့် မော်လမြိုင်မြို့ရှိ ဆင်မင် နရီကျောင်း ခေါ် ဘုန်းတော်ကြီးအတတ်သင်ကျောင်းမှာ ပညာသင်ခွင့်ရ သည်။ ထို့နောက် ပလောပီနဲမြို့ရှိ ဂျင်နရယ်ကောလိပ်ခေါ် ကျောင်းမှာ

ဆက်ပြီး ပညာသင်ရသည်။ ထိုလမ်းစဉ်အတိုင်းသာဆိုလျှင် ဆရာကြီးသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးဘဝသို့ ရောက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးမှာ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး မလုပ်ချင်သည့်အတွက် မြန်မာပြည်ပြန်လာသည်။ ဘဝလမ်းကြောင်း အချိုးအကွေ့တစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ဆရာကြီး၏ ဘဝအချိုးအကွေ့များ အမျိုးမျိုးပြောင်းသည်။ သုံးဆယ်နှင့် ကြို့ပင်ကောက်မှာ ကျောင်းဆရာလုပ်သည်။ ပြည်ဆေးရုံကြီးမှာ စာရေးကြီးလုပ်သည်။ လယ်တီဆရာတော်ထံမှာ ပဉ္စင်းခံပြီး ဆရာတော်၏နောက်သို့ လိုက်သည်။ လူဝတ်လဲသည်။ တံငါသည်လင်မယား၏ တံကလေးမှာလည်း နေဖူးသည်။ ဟံသာဝတီသတင်းစာတိုက်မှာ ဘာသာပြန်သည့်အလုပ်လုပ်သည်။ ဓမ္မိမြို့မှာ ကျောင်းဆရာပြန်လုပ်သည်။ ဘိန်းခင်းမှာလည်း အလုပ်လုပ်ဖူးသည်။ အိမ်ထောင်လည်း တစ်ဆက်မှ နှစ်ဆက်ပြောင်းသည်။ စာပေများရေးသားရင်း အောင်မြင်စပြုလာသည်။ သူရိယ၊ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတိုက်များမှာ ဘာသာပြန်အလုပ် ဝင်လုပ်ပြန်သည်။ လက်တင်ဘာသာပြဆရာလည်း လုပ်သေးသည်။ ပညာအလင်းမဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ လစဉ် ဝတ္ထုနှင့် အခန်းပေါင်းများစွာ တာဝန်ယူရေးသည်။ ထိုမှ စာနယ်ဇင်းအမျိုးမျိုးတွင် စာအမျိုးမျိုးရေးပြီး အောင်မြင်ကျော်ကြားလာသည်။ ဗန္ဓုလရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတွင် ဒါရိုက်တာလုပ်သေးသည်။ စားဝတ်နေရေးအဆင်မပြေသည့် အချိန်များတွင် မုန့်ဟင်းခါးထမ်းရောင်းရသည်။ အခြေအနေမဲ့သို့ ရောက်သေးသည်။ ဤသို့ အချိုးအကွေ့များလှသော ဘဝအခြေအနေတွင် စာကောင်းပေမွန်များစွာ ရေးသားနိုင်ခဲ့သည်။

စားဝတ်နေရေးအတွက် ဂျပန်ခေတ်တွင် မြင်းလှည်းမောင်းရသော ဘဝမှ တစ်ဆစ်ချိုးပြီး စာရေးဆရာဘဝကို အောင်အောင်မြင်မြင် ရယူခဲ့သော ဆရာသော်တာဆွေ၏ ဘဝအချိုးအကွေ့မှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါသည်။

စာထဲမှာဖတ်ရသော ဖော်ပြပါပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီး၏ ဘဝအချိုးအကွေ့များကို သုံးသပ်ကြည့်သောအခါ ကောင်းရာမှဆိုးသွားအောင်၊ ဆိုးရာမှ

ကောင်းသွားအောင် ဖန်တီးပေးသော အကြောင်းတစ်ခုကို အထင်အရှားတွေ့ရသည်။ အခြားမဟုတ်ပါ။ အဆိုးအကောင်း အကျိုးအကြောင်းကို ခွဲခြားဆင်ခြင်နိုင်သည့် ပညာဖြင့် ဘဝကိုထိန်းကျောင်းနိုင်စွမ်း ရှိခြင်း မရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတော်စင်ရဟန်းမျိုးဘဝမှ ပြောင်းပြန်စောက်ထိုး အချိုးအကွေ့များဖြင့် လူဆိုးလူသွမ်းဘဝရောက်ရသောအဖြစ်မှာ ပညာအထိန်းအကျောင်းမရှိခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလာပါသည်။ ကုဋေလေးဆယ်သူဌေးသားကတော့ ပညာမသင်၍ အကောင်းအဆိုး မဆင်ခြင်နိုင်ဘဲ ဘဝဆုံးရသည့် သာဓကအဖြစ် ထင်ရှားပြီးဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး ပီမိုးနင်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် အရေးကြီးသော အချက်တစ်ချက်ပါဝင်သည်။ အခြားမဟုတ်။ ဆရာကြီး၏ စာပေဝါသနာပင် ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ အိတ်ထဲမှာ ဓာအုပ်တွေ ထည့်ယူသွားပြီး အမြဲစာဖတ်သည့် အကြောင်းဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက စာပေဖြင့်မွေ့လျော်ခဲ့သော ဆရာကြီးသည် ခေတ်မီရုံမက ခေတ်ရှေ့ပြေးသော အမြင်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ထင်ရှားလာခြင်းဖြစ်ရာ ဆရာကြီး၏ အတွေးအမြင်၊ ဆရာကြီး၏ ပညာက ဆရာကြီး၏ ဘဝအချိုးအကွေ့များကို ဣန္ဒြေရရ ရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်နိုင်အောင် တွန်းအားပေးမည် မလွဲပါ။

ဆရာသော်တာဆွေဆိုလျှင်လည်း အဆင်မပြေသော ဘဝအခိုက်အတန့်တွင် မြင်းလှည်းသမားဖြစ်ရသော်လည်း ငယ်စဉ်ကပင် ထက်သန်ခဲ့သော စာပေဝါသနာနှင့် ကြိုးစားအားထုတ်မှုကြောင့် မြင်းလှည်းသမားဘဝ အချိုးအကွေ့ဖြင့် ရေစုန်မျောမနေဘဲ စာရေးဆရာဘဝသို့ အောင်အောင်မြင်မြင် ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်တွေ့ဘဝ အတွေ့အကြုံကို ဖော်ပြပါဦးမည်။ ယခင်ကလည်း ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကွယ်လွန်ပြီး စီးပွားလည်းပျက်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်ဘဝသည် ကြမ်းတမ်းသော အချိုးအကွေ့တစ်ခုနှင့် ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်ရသောဘဝဖြစ်သည်။ ကြီးတော်ကြီးနှင့် အစ်မဝမ်းကွဲ အပျိုကြီးနှစ်ယောက်၏ မေတ္တာစေတနာရိပ်မှာ ခိုလှုံရသော်

လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မထိန်းကျောင်းနိုင်ခဲ့လျှင် လူငယ် တစ်ယောက်အနေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပျက်စီးစရာ အာရုံအမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရဖွယ်ရှိသည်။ အရက်၊ ဖဲ၊ မြင်းပွဲ၊ လောင်းကစား ဟူသော ဆွဲဆောင်မှုများက ပတ်ဝန်းကျင်လက်တစ်ကမ်းမှာပင် ရှိပါသည်။ သို့သော် ထိုအာရုံများကို တိမ်းညွတ်သာယာမှုမရှိအောင် ကျွန်တော့်ကို ထိန်းကျောင်း ပေးသောဆရာကား ကျွန်တော်၏ စာပေဝါသနာဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကစ၍ စွဲမြဲခဲ့သော စာဖတ်ဝါသနာသည် ထိုအချိန်တွင် တော်တော်အရှိန်ရနေပါပြီ။ စာထဲက အသိအမြင်များက ကျွန်တော့်ကို ပဲ့ကိုင်ထိန်းကျောင်းပေးနေပါပြီ။ ထိုအသိအမြင်များတွင် ဆင်းရဲချို့တဲ့သော ကျွန်တော့်အဖို့ ပညာသာလျှင် အားကိုးရာဖြစ်သည်။ ပညာမှတစ်ပါး အားကိုးရာမရှိဟူသော အသိအမြင်က ဦးနှောက်ထဲမှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စွဲထင်နေသော အသိအမြင်ဖြစ်သည်။ ထိုအသိအမြင်ကြောင့် အပတ်တကုတ် ကြိုးစားသည့်အတွက် အောင်မြင်မှု များကြုံရပြီး ဘဝအချိုးအကွေ့များကြုံတိုင်း ဣန္ဒြေရရ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းပြီး ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဘဝခရီးမှာ အချိုးအကွေ့ကြုံတိုင်း ပြေပြေကလေး ချိုးကွေ့နိုင်ခဲ့ပါသည်။

‘ဟိုကွေ့ရောက် ဟိုတက်နဲ့လှော်၊ ဒီကွေ့ရောက် ဒီတက်နဲ့လှော်’ ဆိုသော စကားပုံရှိပါသည်။ ရေကြောင်းခရီးမှာ ကွေ့တစ်ကွေ့သို့ ရောက် တိုင်း ကွေ့၏ အကျဉ်းအကျယ်ပမာဏ၊ ရေ၏ အနက်အရှိုင်းပမာဏ၊ ရေစီးအင်အား စသည့်အခြေအနေများနှင့် သင့်လျော်သော လှော်တက်ကို ရွေးချယ်ရာတွင် အဘက်ဘက်က ချင့်ချိန်နိုင်သည့် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်နိုင် စွမ်းသည် အရေးအကြီးဆုံး အထိန်းအကွပ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မောင်ခင်မင် (ခနုဖြူ)

- သေသေချာချာဖတ်ကြည့်တော့မှ သူ့အတွက်သူ
အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့နာရေးမှာ
ဘာဆိုဘာတစ်ခုမှ အကျိုးပြုတာတွေပါမလာဘူး။
ဖောက်ခွဲရေးဒိုင်းနမိုက်တွေထုတ်လုပ်သူ၊
အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေး အက်ဖရက်နိုဘယ်လ်
ကွယ်လွန်သွားတယ်ဆိုတာပဲ ပါတယ်။

မွေးနေ့နှင့်စိတ်ထား

ဒေါက်တာခင်မောင်ညို

“ဆရာညို Happy Birthday ပါ”

နိုဝင်ဘာ ၁၆ ရက်သည် ကျွန်တော့်မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မွေးနေ့မရောက်မီ တစ်ရက်အလိုလောက်မှာ ကျွန်တော် နေမကောင်းဖြစ် တတ်သည်။ မွေးနေ့ကို သတိပေးတာပါ။ တစ်နှစ်ကြီးလာပြီ ကောင်းမှု ကုသိုလ်တွေပြုဆိုသည့် သတိပေးခြင်းဟု ကျွန်တော်ယူဆမိသည်။

ယနေ့ ကိုဘသစ်က ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည်သောက်လာခေါ် သည်။ ကိုဘသစ်နှင့်အတူ လူငယ်လေးတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။

“ဒါကျွန်တော့်ညီမရဲ့သား အောင်မိုးပါ။ သူက ၈ တန်းတက်နေ တယ်”

အောင်မိုးက လူသွက်လေးပါ။ သူက စနုတ်ဆက်သည်။

“ဘကြီးညိုအကြောင်း ဦးကြီးက ခဏခဏ ပြောတယ်။ ဒီနေ့ ဘကြီးညိုမွေးနေ့ဆိုတာကို ကျွန်တော့်ဦးကြီး ဦးဘသစ်ကို သတိပေးတာ”

“ဟေ၊ ဟုတ်လား၊ မင်းက ငါ့မွေးနေ့ ဘယ်လိုသိလဲ”

“ကျွန်တော် ဘကြီးညိုကို Facebook မှာ Friend လုပ်ထား တယ်လေ”

“ဟေ”

ကျွန်တော်တို့လို အသက်ကြီးသည့် လူအများသည် လူငယ်တွေနှင့် Facebook မှာ Friend လုပ်ထားကြသည်တော့ ရှိ၏။ သို့သော် အပြင်မှာ တွေ့တော့ နေရခက်သလိုပါပဲ။

“ဒီနှစ် မွေးနေ့ထူးခြားချက်ကို ပြောပြပါဦး” ကိုဘသစ်က မေးသည်။

“ထူးတာပေါ့ဗျာ၊ အရင်ခေတ်က မွေးနေ့လိုထူးခြားတဲ့နေ့တွေမှာ ဖုန်းဆက်တတ်တယ်။ စာတိုက်က ကတ်ပို့တတ်တယ်။ ခုခေတ်က အင်တာနက်ခေတ်ဆိုတော့ စာတွေပို့တာ အဆင်အင်မတန်ပြေတယ်။ မနှစ်ကစပြီး ကျွန်တော် Facebook သုံးတတ်လာတယ်။ မိတ်ဆွေတွေက အင်တာနက်ကနေ ကတ်တွေပို့တယ်။ မွေးနေ့မှာ စာတွေရောက်တယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒီအင်တာနက်တို့ ဖေ့စဘွတ်တို့က ရောက်လာတဲ့ စာတွေကတ်တွေက ထူးခြားလား”

“ထူးခြားတာပေါ့၊ ရိုးရိုးစာနဲ့ မတူတာကို ကျွန်တော်စာရင်းလုပ်ထားတယ်” ကိုဘသစ်ကို ကျွန်တော့်စာရင်းကို ပြသည်။

- တံဆိပ်ခေါင်းမကပ်ရဘူး။
- လိပ်စာမပြောင်းဘူး။
- ကမ္ဘာ့ဘယ်နေရာကမဆို အင်တာနက်သုံးလို့ရရင် ပို့လို့ရတယ်။
- စာပျောက်မှာမပူရဘူးပေါ့။
- ကတ်တွေသီချင်းတွေကိုလည်း ပို့လို့ရတယ်။ အဆင်ပြေတာပေါ့။
- ကတ်တွေဆွဲဖို့အတွက်လည်း ပိုက်ဆံအပိုမကုန်ဘူး။
- ခုပို့ ခုရောက်တယ်။
- ရောက်မရောက်လည်း သိတယ်။
- တုံ့ပြန်မှုအပြည့်အဝရှိတယ်။

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားပြောမှ အတော်ထိရောက်တယ်ဆိုတာ သိရတယ်”

ကိုဘသစ်၏တူ အောင်မိုးက ပြုံးပြီး "Facebook မှာ Friend လုပ်ထားတော့ မွေးနေ့တွေ မှတ်မိကြတာပေါ့" ဟု ဖြည့်စွက်ပြောပါသည်။ "Facebook မှာ သူတို့ပြောချင်တာတွေကိုလည်း ရေးလို့ရတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း Alan ဆိုတာရှိတယ်။ သူက ခု Peru မှာ

ကျောင်းဆရာလုပ်နေတယ်။ သူက အင်မတန်သဘောထားပြည့်ဝတဲ့သူပါ။ ကျွန်တော့်ကို အတော်လေး ကူညီတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်သူ့ကို အနိုင်ကျင့်သလိုတောင်ဖြစ်တယ်။ သူက ဒီစာလေးကို ပို့လိုက်တယ် "

"Never hold your head high with pride or ego.

Even the winner of a gold medal gets his medal only when he bows his head down."

“ကောင်းလိုက်တာ၊ စာရေးဆရာဆိုတော့ ကျွန်တော့်တူလေး အတွက် ခင်ဗျားပဲ ဘာသာပြန်ပေးပါဦး”

“ခေါင်းကို မော့ထားပြီး မာနမကြီးနဲ့ ဒါမှမဟုတ် အတ္တတွေနဲ့ မနေပါနဲ့၊ ရွှေတံဆိပ်ဆုရှင်တောင် သူ အဲဒီဆုကို ရယူဖို့ ခေါင်းငုံ့ဦးညွှတ်ရ ပါသေးတယ်တဲ့”

“ကျွန်တော်တော့ သဘောကျတယ်။ ဆုပေးတဲ့သူဟာ ရွှေတံဆိပ် ရှင်ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကပေးတဲ့သူလေ”

အောင်မိုးက ဝေဖန်နေသည်။

“ပေးတဲ့လူကသာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အိန္ဒိယမှာ ဗြဟ္မဏဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဇာတ်နိမ့်တဲ့သူ အချို့ စကားအချေအတင်ပြောကြတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ပေးတာကို လက်ခံ သူတွေပါ။ ဒီတော့ပေးတဲ့ အလှူပေးလက်နဲ့ လက်ခံတဲ့လက် ဘယ်သူ လက်က အပေါ်ရောက်လဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မေးတယ်။ ပေးတဲ့လူရဲ့လက်က အပေါ်မှာလေ၊ ဒါကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရုံးသွားတယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာညိုပြောတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆုတွေပေးတာ၊ ဂုဏ်ထူးတွေပေးတာနဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ပထမဦးဆုံးဒေါက်တာဘွဲ့ရသူကို ဘွဲ့ပေးသူဟာ ဒေါက်တာဘွဲ့ ရှိပါ့မလား”

“ပထမဦးဆုံးဘွဲ့ဆိုတော့ ဘယ်ဒေါက်တာဘွဲ့ရသူရှိပါ့မလဲ၊ ဦးကြီး ကလည်း”

အောင်မိုးက ဝင်ပြောပြန်သည်။ ဒီကောင်လေးရှိနေသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းသည် ပို၍စိုပြည်နေသည်။

“ဘွဲ့ပေးတဲ့သူဟာ သူ့ကိုယ်သူရော ပေးလို့ရပါ့မလား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပေးတဲ့ဘွဲ့ကို အင်္ဂလိပ်တွေက (self-styled) လို့ ခေါ်တယ်။ ဥပမာ- တစ်ချိန်က ယူဂန္ဓာက အာဏာရှင်သမ္မတ အေဒီ အာမင်းဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအာမင်းလို့ အမည်ခေါ်စေတယ်။ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတွေက General Idi Amin (self-styled) လို့တပ် လိုက်တယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“ဒါဆို ဦးကြီးတို့ အလိုအရ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဘွဲ့ပေးတာ ရှိတော့ ရှိတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အောင်မိုးရာ။ တကယ်တော့ ပထမဆုံးဘွဲ့ရသူကို ဘွဲ့ပေးသူဟာ ဘွဲ့မရသူသာဖြစ်တယ်။ ယနေ့ခေတ် Ph.D ဘွဲ့ကို မက်မော နေတဲ့သူတွေ သတိပြုဖို့ပါပဲ။ တကယ်တော့ Ph.D လိုဘွဲ့တွေ M.Sc. တို့ M.Phil. တို့ လိုဘွဲ့တွေဟာ ပညာရပ်ကို ထူးထူးခြားခြားလေ့လာ အကျိုးပြုသူတွေကို ပေးတာပါ။ သူတို့ကြောင့် ဒီဘာသာရပ်တိုးတက်လာ တာ တွေဖြစ်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ဘွဲ့တွေဟာ ဒီလိုဖြစ်လာစေဖို့ တွန်းအားတွေပေးတဲ့ အဆောင်အယောင်တွေလို့ နားလည်နိုင်တယ်”

“နိဘယ်လ်ဆုလိုပေါ့နော်”

အောင်မိုးက ထောက်ပြန်သည်။

“နိဘယ်လ်ဆုကတော့ အရမ်းကိုမြင့်ပါတယ် အောင်မိုးရာ”

“သူလည်း ကမ္ဘာကြီးကို တိုးတက်စေဖို့ ဆောင်ရွက်တဲ့သူတွေကို ပေးတာပါပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို နိဘယ်လ်ဆုအကြောင်း ပြောပြလို့ရလား”

“ကိုဘသစ် ခင်ဗျားပြော၊ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်က Alfred Noble ရဲ့ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ် ယူပေးမယ်”

ဒီနေ့စကားဝိုင်း ကောင်းလှပါသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှ အရှည်ကြီး ကိုကျော်စိုးတို့ ကိုမြင့်သိန်းတို့ပါ စိတ်ဝင်တစား လာနားထောင်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ပြောပြမယ်” ကိုဘသစ်သည် ကျွန်တော်ပေးသော စာအုပ်ကို တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး လက်တန်းပြောသည်။

“ငွေကြေးအာဏာလက်နက်တွေနဲ့ လူသားတွေကို ဖိနှိပ်နေတဲ့ခေတ်ဟာ ၂၁ ရာစုနှစ်အထိ မပျောက်သေးပါဘူး။ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူသားတွေဟာ အာဏာရှင်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကောင်းကျိုးတွေ ဆောင်ရွက်ဖို့ လိုတယ်”

အားလုံးခေါင်းညိတ်ကြသည်။ ကိုဘသစ်က ဆက်ပြောသည်။

“၁၈ ရာစုနှစ်မှာ မိမိလုပ်ဆောင်နိုင်တာတွေကို လုပ်ကြပြီး ကောင်းကျိုးအတွက် အသုံးပြုရမယ်လို့ သတိတရားရရှိသူလူတွေကို လမ်းပြသူ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက် ရှိတယ်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူကတော့ အက်ဖရက်နိုဘယ်လ်ပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ နိုဘယ်လ်ဆုဖခင်ကြီး အက်ဖရက်နိုဘယ်လ်ပါပဲ။ အက်ဖရက်နိုဘယ်လ်ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပညာဉာဏ် အတော်လေးထူးချွန်တယ်။ ကျောင်းမနေရပေမဲ့ ဖခင်က အကောင်းဆုံးဆရာတွေကို ငှားပေးထားတာကြောင့် ကျောင်းနေတဲ့သူတွေထက်တောင် ပညာဗဟုသုတ တတ်မြောက်ပြည့်စုံတယ်။ အက်ဖရက်နိုဘယ်လ် အဓိကစိတ်ဝင်စားတာကတော့ ဓာတုဗေဒပါပဲ”

သူငယ်စဉ်က သူ့ရဲ့ဖခင်ကြီးဟာ လမ်းအင်ဂျင်နီယာဖြစ်တယ်။ ဖခင်ကြီးဟာ လမ်းတံတားတွေ တည်ဆောက်ဖို့ ဖောက်ခွဲရေးယမ်းတွေကို သုံးရတယ်။ ဒီယမ်းတွေထိရောက်အောင် ပြုပြင်အသုံးပြုနိုင်ရင် ခရီးတိုင်မယ်လို့ သူရိပ်မိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ အဲဒီခေတ်က ဘယ်သူမှ ထိန်းသိမ်းလို့ မရတဲ့ နိုက်ထရိုဂရေစလင်းတွေကို ဒိုင်းနမိုက်အဖြစ်သုံးဖို့ သူကြိုးစား

ခဲ့တာပါပဲ။

တကယ်လည်း ဓာတုဗေဒဓာတ်ပြုခြင်းတွေဟာ ထိန်းရအင်မတန် ခက်ပါတယ်။ အချို့ဓာတ်ပြုခြင်းတွေဆိုရင် အင်မတန်နွေးတယ်။ အချို့ ကျတော့ အင်မတန်မြန်တယ်။ အင်မတန်မြန်တဲ့ ဓာတ်ပြုခြင်းတွေဟာ ပေါက် ကွဲခြင်းကို ဖြစ်စေတာပါပဲ။ ဥပမာ- နိုက်ထရိုဂရေစလင်းအရည်ပါ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျတာနဲ့ ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲတော့တယ်။ ထိန်းမရဘူး။ အက်ဖရက်နိုဘယ်လ်ဟာ ထိန်းဖို့ ဒါကိုစမ်းသပ်နေဆဲမှာ ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ကာ စက်ရုံတစ်ရုံလုံး မီးလောင်ပျက်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့အင်မတန်ချစ်တဲ့ ညီလေး အီမဲလ်နိုဘယ်လ်ဟာလည်း ကွယ်လွန်သွားတယ်။ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် မြို့တော်က သူ့ကို စတော့ဟုမ်းမြို့မှာ စက်ရုံပြန်လည်တည်ဆောက်ခွင့် မပြုဘူး။ သူဟာ ရေနံကြီးတစ်ခုအလယ်မှာ ဖောင်ဆောက်ပြီး စမ်းသပ်မှု တွေ ပြုလုပ်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး ဓာတ်ပြုမှုကို ချုပ်ထိန်းနိုင်ခဲ့တယ်။

၁၈၆၇ ခုနှစ်မှာ ဒိုင်းနမိုက်ထုတ်လုပ်မှုကို သူ မူပိုင်ခွင့်ရရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို ဆွီဒင်သိပ္ပံအကယ်ဒီမီအဖွဲ့ကလည်း အထူးချွန်ဆုံး သိပ္ပံပညာရှင်ဆု ချီးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်”

“အတော်တော်တာပဲ”

“အက်ဖရက်နိုဘယ်လ်ဟာ တီအင်တီ (TNT) ဆိုတဲ့ ဒိုင်းနမိုက် ယမ်းတွေကို ထုတ်လုပ်တဲ့စက်ရုံများစွာကို တည်ထောင်ခဲ့တယ်။ ဒီလုပ်ငန်း ဟာ ဝင်ငွေအင်မတန်ကောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်လို့ သူအင်မတန် ချမ်းသာလာ တယ်။ သူ့ရဲ့ယမ်းတွေကို လမ်းဖောက်၊ တံတားဆောက်တဲ့ အကျိုးရှိတဲ့ နေရာတွေမှာ သုံးကြသလို ဖောက်ခွဲရေးနဲ့ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာတွေမှာလည်း အများကြီး သုံးလာကြတယ်။ ဒီအတွက် သူနဲ့အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ ဩစထရီးယား စာရေးဆရာနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးလိုလားသူ အမျိုးသမီး Peace activist Bertha von Suttner နဲ့ မကြာခဏ ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရုရှနိုင်ငံ စိန့်ပီတာဘာ့ချ်မှာရှိတဲ့ သူ့ရဲ့အစ်ကိုတစ် ယောက် သေဆုံးတယ်။

အားလုံးက နိုဘယ်လ်သေဆုံးတယ်ဆိုပြီး သတင်းတွေကြားကြတော့ စိတ်မကောင်းကြဘူး။ သတင်းစာဆရာများကလည်း ဒီသတင်းတော့ ဦးထားမှဆိုပြီး သတင်းစာထဲမှ သူ့ရဲ့နာရေးကို ထည့်ကြလေတယ်”

“ဂျာနယ်လစ်တွေ အတော်ဆိုးတာပဲ”

“အက်ဖရက်နိုဘယ်လ်ဟာ သူ့ရဲ့အစ်ကိုသေဆုံးတဲ့ နာရေးကို သူ့နာရေးအနေနဲ့ သတင်းစာထဲမြင်လိုက်ရတော့ ပထမ အတော်လေးစိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာဖတ်ကြည့်တော့မှ သူ့အတွက်သူ အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့နာရေးမှာ ဘာဆိုဘာတစ်ခုမှ အကျိုးပြုတာတွေ ပါမလာဘူး။ ဖောက်ခွဲရေး ဒိုင်နမိုက်တွေထုတ်လုပ်သူ အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့သူဌေး အက်ဖရက်နိုဘယ်လ် ကွယ်လွန်သွားတယ် ဆိုတာပဲပါတယ်”

“ဒါပဲပါတယ် ဟုတ်လား”

“ဒီတော့မှ သူစဉ်းစားမိတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါသေသွားတဲ့အခါ ဘာမှမကျန်နိုင်ဘူး။ လောကကောင်းကျိုးကို လုပ်ထားဖို့ လိုတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်သူ peace activist ဘာသာဗွန်ရှက်တနာနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ထက်မြက်ထူးချွန်သူ သိပ္ပံညာရှင်များ၊ စာပေပညာရှင်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဖော်ဆောင်ကြိုးပမ်းသူများအတွက် ဆိုပြီး ဆုများကို ချီးမြှင့်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ချမ်းသာသမျှ ငွေအမြောက်အမြားကို ဆုအတွက်ထားခဲ့တယ်။ ဒီဆုတွေပေးဖို့ အစီအစဉ်ဟာ သူသေတော့မှ သူ့ရဲ့ရှေ့နေက ထုတ်ပြန်ခဲ့တာဖြစ်တယ်”

“သူနာမည်မကြီးချင်တဲ့သဘောပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ နိုဘယ်လ်ဆုပေးရေးကော်မတီကို စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းဖို့ စီမံခဲ့တယ်။ ယနေ့ သူ့ရဲ့ဆုဟာ ကမ္ဘာမှာ အင်မတန်အရေးပါတဲ့ ဆုဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီဆုပေးတာကြာပြီလား”

“ယနေ့အထိ နိုဘယ်လ်ဆုပေးတာ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ကြာမြင့်ခဲ့

ပြီ ဖြစ်တယ်။ မူလက ဆုတွေဖြစ်တဲ့ ဓာတုဗေဒ၊ ရူပဗေဒ၊ ဆေးပညာ၊ စာပေနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးနိဘယ်လ်ဆု တို့အပြင် နောက်ပိုင်းမှာ စီးပွားရေးပညာ နိဘယ်လ်ဆုကိုလည်း ပေးခဲ့ပါတယ်”

“ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်က မာမွတ်ယူနွတ်စ်က စီးပွားရေးနိဘယ်လ်ဆုကို ဂုတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးနိဘယ်လ်ဆုကို ၁၉၉၁ ခုနှစ်မှာ မြန်မာ့ ဒီမိုကရေစီခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က ရရှိခဲ့ပါတယ်။ နိဘယ်လ် ဆုဟာ ကမ္ဘာမှာ လူတွေကို အလွမ်းမိုးဆုံး ဆုတစ်ခုလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ လူအများကို ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ပြုလုပ်စေလာဖို့ ဝမ်းမပေါ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးသလို လောကကောင်းကျိုး အကျိုးစီးပွားကို ပျက်စီးစေတဲ့ လူတွေဟာလည်း ဒီဆုကို ကြောက်ရွံ့လေ့ရှိပါတယ်”

“လိုတော့လိုချင်မှာပါပဲ။ ယနေ့နိဘယ်လ်ဆုကြေးဟာ တစ်ယောက် ကို ဒေါ်လာတစ်သန်းဖြစ်တယ်။ ခုလမှာ မြန်မာပြည်ကိုလာတဲ့ ဘားရက် အိုဘားမားဟာလည်း ဒီလိုပဲ နိဘယ်လ်ဆုကို ရခဲ့ပါတယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာ အင်မတန်စုံတာပဲ။ အောင်မိုးကော ကျေနပ်ရဲ့ လား”

အောင်မိုး ခေါင်းညိတ်သည်။

“အင်း အတော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပါပဲ။ ဒါဆိုရင် နိဘယ်လ်ဟာ တစ်ကွေ့မှာတော့ မှားတာပဲပေါ့နော်”

“သူ့လိုပဲ တစ်ကွေ့မှာ ရူပဗေဒနိဘယ်လ်ဆုရှင် အိုင်းစတိုင်းဟာ လည်း မှားခဲ့ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလည်း မှားခဲ့တာပါပဲ။ သူတို့ တစ်တွေ အားလုံးဟာ စေတနာနဲ့ မှားတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စောစောကပြောသလို အက်ဖရက်နိဘယ်လ်က နိဘယ်လ်ဆုနဲ့သူ့ အများကို သူပြုပြင်ခဲ့တယ်။ ဒီဆုကြောင့် ကမ္ဘာကြီးတိုးတက်တယ်ဆိုရင် မမှားဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အိုင်းစတိုင်းကတော့ အဏုမြူပုံးလုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့သူပါ။ သူမှား သွားတာကို သူသိသွားတယ်။ သူ့လိုသိပုံညာရှင်တွေဟာ နိုင်ငံရေးမှာ မပါဝင်သင့်ဘူးလေ။ သူပြောလိုက်လို့ အဏုမြူပုံးလုပ်ဖြစ်တယ်လို့ သူ့စိတ် မှာ စွဲသွားတယ်။ ဂျပန်မှာ လူသိန်းပေါင်းများစွာသေစေတဲ့ အဏုမြူပုံးကို သူဆန့်ကျင်တော့တာပဲ”

“ဒါကြောင့် စစ်ကြီးအပြီးမှာ သူ့ကို အစွဲရေးနိုင်ငံသမ္မတလုပ်ဖို့ ပြောတော့ သူငြင်းခဲ့တာပဲ”

“ဘယ်လိုငြင်းတာလဲ”

“သူ စာပဲသင်တော့မယ်တဲ့”

“ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလည်း ဒီလိုပဲလေ။ သူက အင်္ဂလိပ်ကို မောင်း ထုတ်ဖို့ ဂျပန်ကိုခေါ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမှားသွားတာကို သူသိတယ်။ ဒါကြောင့် ဂျပန်တော်လှန်ရေးကို သူလုပ်ခဲ့တာပါပဲ”

“လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် သူစာရေးဆရာလုပ်မယ်တဲ့”

နိဂုံး

လူတွေဟာ မှားတတ်ပါသည်။ (To err is human beings.)

မှားတာသိရင် ပြင်ရပါမည်။ အမှားကို ဝန်ခံရမည်။

ဘဝတစ်ကွေ့ကအမှားသည် နောက်တစ်ကွေ့မှာ အမှန်မဖြစ်သည်ကို တော့ သတိပြုပါ။ အမှားကိုဖုံးရင်းလည်း အမှားနောက်တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် မကျူးလွန်မိစေဖို့ပါ။

ဒေါက်တာခင်မောင်ညို

□ အငြိမ်းစားဒုညွှန်ချုပ် ပင်စင်လစာ၊
ပညာတတ်ပညာရှင် နိုင်ငံခြားဘွဲ့ရခဲ့သူပီပီ
အကြံပေးပညာရှင်အဖြစ်လည်း ချီးမြှင့်ငွေသားနှင့်
စာရေးခ(စာမူခ)၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုး အကုန်အကျလေးမှာ
ဤစာရေးသူမိမိအတွက်တော့ ကျေနပ်ဖွယ်ခံစားမှု၊
မိမိဘဝတစ်ကွေ့ကို မိမိဘာသာ လက်တွေ့လှော်ခတ်
တတ်ရင်း ပျော်ရွှင်တတ်ခြင်း၊ မိသားစုကြည်နူးခြင်း၊
ယနေ့လက်ရှိ၏ စာသမားဘဝကိုသာ ကျေနပ်နှစ်သက်စွာ
ခံစားတတ်ခြင်းများဖြင့် တစ်စတစ်စ...

သင်ဘာပြောသလဲထက် သင်ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဟေ့

မြင့်ကြိုင်

နိဒါန်းစကားဦး

ကွေ့- စာအုပ်အတွက် စာသမားတစ်ဦး၊ စာကြည့်တိုက်မှူးတစ်ဦး ပြောပြ၊ ရေးချင်သော စာမူအတွက် 'သင်ဘာပြောသလဲထက် သင်ဘာလုပ် ခဲ့သလဲဟေ့' အမည် (စာမူခေါင်းစဉ်) တပ်၍ လူငယ်များကို အမှတ်တရ အားကျစေချင်သောအကြောင်းအချက်တို့ကို မရေးပြမီ အောက်ပါစကားစု ငါးခုကို ကောက်နုတ်ပြသ နိဒါန်းစကားဖြင့် ဖွင့်ဟပါရစေ။

၁။ လူ့ဘဝတွင် အရေးကြီးဆုံးတစ်ချက်မှာ အသက်ရှာကျော်ရှည်ခြင်း မဟုတ်။ အရည်အချင်းရှိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

(မာတင်လူသာကင်း-ဂျွန်နီယာ)

၂။ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စက သင့်အား ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိစေနိုင်သည်။ သို့သော် အကျင့်စာရိတ္တကသာလျှင် သင့်အား ထိပ်ဆုံး၌ ဆက်လက် တည်မြဲစေနိုင်မည်။

(ဂျွန်ဝဒင်း)

၃။ ငါ့တာဝန်တွေကို ငါမသိတာ၊ သိသော်လည်း လုပ်ဖို့ပျက်ကွက်ခဲ့တာ မျိုးမှလွဲလျှင် ငါဘာကိုမျှ မကြောက်ဘူး။

(ကျောင်းဆရာမ-မေရီလိုင်းယွန်)

၄။ လူကို အကဲဖြတ်ဖို့ကတော့ သူ့ဘာတွေလုပ်သလဲဆိုတာနဲ့ အကဲဖြတ်ရင် မှန်ပါလိမ့်မယ်။

(လူထုဒေါ်အမာ)

၄-၁-၈၇ ရက်စွဲပါ လက်ရေးစာ

၅။ ကိုယ်ထမင်းစားဖို့ လုပ်တဲ့အလုပ်မှာ ကိုယ်ပျော်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။
သန်းထွတ် (စာရေးဆရာကြီးတိုက်စိုး)
၂၉-၅-၉၃ ရက်စွဲပါ လက်ရေးစာ

(၁)

“လူတိုင်း မဖြစ်မနေ ကြုံတွေ့ကြရမယ့် ဘဝရဲ့ တစ်ဆစ်၊ တစ်ချိုး၊ တစ်ကွေ့ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းကြမလဲ။ ကောင်းမွန်မှန်ကန်တဲ့ စိတ်အကြံနဲ့ အချိုးအကွေ့တစ်ခုကို လွန်မြောက်နိုင်ဖို့ ဘယ်လိုကြိုးစားမလဲ။ အချိုးအကွေ့ပေါင်းများစွာကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းကြမလဲဆိုတာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူ၊ ရှေ့ကသွားနှင့်သူများအနေနှင့် လူငယ်များကို ပြောချင်သော၊ ပေးချင်သောစကား၊ အတွေ့အကြုံ၊ ဖြစ်စဉ်များကို ရေးသားပေးပါရန်” ဟူ၍ စာပေခရီးသွားများ စာအုပ်တိုက်၏ လူငယ်ဆိုင်ရာ အကျိုးပြုစာပေစုစည်းမှုအဖြစ် ထုတ်ဝေမည့် ‘ကွေ့’ စာအုပ်အတွက်... စာမူ... ချီးမြှင့်ပေးပါရန် ဟူသော ဒေါ်ခင်မိုးမိုး၏ L.H ပါစာသား။ ကျေးဇူးတင် လေးစားစွာဖြင့် လက်မှတ်၊ အမှတ်တရရေးပေးစရာပါတကား။

(၂)

ကွေ့ဟူသော စာတစ်လုံးတည်း စာအုပ်၊ ဘဝ၏ တစ်ဆစ်ချိုး၊ အကွေ့မျိုးဟူ၏။ စာတစ်လုံးတည်း ခေါင်းစီးပါ စာပုဒ်ရေ အထောက်အထားများစွာ။ ဥပမာ-ခေတ်စမ်းစာရေးဆရာကြီး သိပ္ပံမောင်ဝ (အိုင်စီအက်စ် ဦးစိန်တင်၊ ၁၈၉၉-၁၉၄၂) ၏ ကြွေး၊ ခေတ်၊ ငါ၊ ဆေး၊ ဇွဲ၊ ထီ၊ နောက်၊ နောင်၊ ရေ၊ အိပ် စသော အက်ဆေး (ရသစာတမ်း) စာမူများ။

အလားတူ-စာရေးဆရာမိုးဟိန်း (၁၉၁၈-၁၉၉၄) ခေါ်၊ သခင်ထွန်းရှိန် (ရွှေလင်းမောင် ကလောင်ကွဲလည်းရှိထားခဲ့သူ)၏ ကိန်း၊ ကျွန်၊ ဂျင်၊ ညား၊ လိင်၊ ဪ- စသော ရသဝတ္ထုများကိုလည်း မဆီမဆိုင် အမှတ်တရဖြစ်မိပါသေးသည်။ ထိုထက်မက ကွေ့ ဟူသော စာတစ်လုံးတည်းနှင့် ဆက်စပ်လျှင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာပေနယ်တွင် သံဃာကျော်စာရေးဆရာကြီးအလား အမှာစာများစွာအရေးကောင်းသော မြစ်ကွေ့ဆရာတော် (စတုတ္ထမြောက် ဆရာတော် ဦးပညာဝံသ) အကြောင်းနှင့် စာရေးဆရာ နတ်နွယ်ကိုယ်တိုင် အကြိုက်ဆုံးသောမက သူ့ရောင်းရင်း စာရေးဆရာမင်းကျော်ကလည်း အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုဟူသည်ကား- “တစ်ကွေ့တော့ တွေ့ကြဦးမည်” ဟူ၍ ကွေ့တစ်လုံးအကြောင်းကိုရော ပေါင်းရေးသီမိပါသည်။ အဓိကရေးပြလိုခြင်းကား လူငယ်များကို ပြောချင်သောစကား၊ ရေးပြချင်သော အတွေ့အကြုံဖြစ်စဉ် (ဤစာရေးသူမိမိပင်လျှင် ယနေ့ယခု ဤစာရေးနေချိန်တွင် အသက် အရွယ် ၆၀ ပြည့်နှစ်ကျော်၍ ၉ လပင် စွန်းထွက်နေပါပကောလား။) ကွေ့နှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက် နှီးနွယ်သော အကြောင်းအချက်များ...

(၃)

အဓိကကား လူငယ်များကို ပြောပြချင်သော ယနေ့ ၆၀ ကျော်စ စာသမားတစ်ဦး၏ အတွေ့အကြုံ၊ အတွေးအမြင်၊ ရေးပြချင်သော ဖြစ်စဉ်များအနက် ကောင်းကွက်နှင့် အားကျစေချင်သည့်အကြောင်း အချက်အလက်များ...

လူငယ်တွေ ဘယ်ကလောက် ပညာတတ်တတ်၊ ဘွဲ့ဒီဂရီ Ph.D အထိ ရရှိပလေစေ၊ လူကြီးတစ်တွေကို ရင်ဆိုင်လျှင် မနိုင်စမြဲ၊ ရှုံးမြဲရှုံးတတ်တာက ဘဝအတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်မှု ကဏ္ဍရှုထောင့်ကပါတည်း။ သို့ဖြစ်၍လည်း လူကြီးသူမ ဆိုဆုံးမစကားရပ်တို့ကို အပြတ် မလိုက်နာချင်သည့်တိုင် နာခံကျင့်ကြံတတ်မှုတော့ ပြုသင့်အပ်သည်လေ (ဆရာသမား၊

မိဘဆွေမျိုး၊ ကြီးရင့်သူများ၏ စကားစုတွေကိုမူ၊ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါ အရ လိုက်ကို လိုက်နာကျင့်ကြံအပ်မှုလည်း ရှိတတ်ရသည်ပဲ မဟုတ်လား၊ စကားချပ်။)

အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပညာတတ်၊ ဘွဲ့ဒီဂရီများစွာရ (Ph.D ခေတ်တွင် Ph.D ပါရဂူဘွဲ့မရလည်း ဘာသင်တန်း၊ ညာသင်တန်း များစွာနှင့် လက်တွေ့လေ့လာသင်ယူတတ်ကြသူများ အပါအဝင်) လူစားမျိုး ပင်လျှင် မိမိတို့၏ ရည်မှန်းချက်၊ လုပ်ငန်းစဉ်များတွင် ခုန်နိုင်လျှင် ခုန်ပါ။ မခုန်နိုင်သော် ငံ့ဝင်တတ်သလား။ ဆိုလိုရင်းမှာ မထားအပ်သော မာနတရား နှင့် ထားသင့်အပ်သော မာန၊ သိက္ခာ၊ အကျင့်စာရိတ္တရေးရာများသည် မိမိတို့၏ လိုရင်းပန်းတိုင်အတွက် အထောက်အကူကောင်းများကို ရယူသင့် အပ်ကြသည်သာ မဟုတ်လား။

(၄)

ဆရာဝန်သည် ဆရာဝန်အလုပ် မလုပ်ဘဲနေခြင်း၊ လယ်သမားသည် စပါးမစိုက်ပျိုးဘဲနေခြင်း၊ ယာကိုင်းသမားသည် ငရုတ်၊ ပဲအမျိုးမျိုး မစိုက် ပျိုးဘဲနေခြင်းတို့ကား မဆီမဆိုင် သဘောမျိုးပါ။ ဆရာဝန်က ဈေးရောင်း စားခြင်း၊ ကုန်သည်အလုပ်လုပ်ခြင်းများတွင်ပင် I.Q မြင့်မား၊ အခြေခံပညာ ရပ်အား ကောင်းငြားလည်း မဆီမဆိုင်သဘောကြောင့် (ဈေးကွက်စီးပွားရေး စနစ်ကြောင့်) အောင်မြင်သင့်သလောက် မအောင်မြင်တတ်တာဆန်းပါသ လား။ (ကျောထောက်နောက်ခံကောင်း၊ အချိန်အခါကောင်းတွေကြောင့် အောင်မြင်သူ၊ ဆရာဝန်အလုပ်မလုပ်သော ဆရာဝန်များစွာ ရှိနေတာလည်း အမှန်ပါပဲကလား) အလားတူ-လယ်သမား၊ ယာကိုင်းသမား၊ လူတန်းစား စုံတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ ဘဝပေးအခြေအနေအရ (ကံဇာတ်ဆရာ၏ စေခိုင်းချက် နှင့် အညီ) မဆီမဆိုင်ဝင်လုပ်ကိုင်ငြားလည်း လုပ်ကွက်တွင် အောင်မြင်နိုင် ရေးမှာ ရည်မှန်းချက်၊ စည်းစနစ်ကျနမှု၊ ကြိုးစားအားထုတ်မှု၊ လုံ့လဝီရိယတွေတော့ အဓိကလိုအပ်လှသည် မဟုတ်လား။

ရောက်တဲ့နေရာမှာ ရပ်မနေသင့်ပါဘဲ မိမိတို့၏ ဘဝအခြေအနေ၊ လက်ရှိအနေအထားအပေါ် ကြိုးစားအားထုတ်တတ်ကြမှုတို့ဖြင့်သာ ရှေ့သို့ အောင်မြင်ကြီးပွားရေး ခရီးစဉ်အတွက် အမြဲရပ်မနေအပ်ကြောင်း သိသင့်ကောင်းပါပြီ။ ဘဝဟူသည် တိုက်ပွဲ၊ ရှေ့သို့သာသွားသောကြာကြယ်အလားနှင့် အားမာန်စိုက်ထုတ် လှူအလုပ်တွင် လူငယ်၊ တက်လူတို့မည်သည် ကြိုးစားက ဘုရားမဖြစ်နိုင်သည့်တိုင် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင် (အဆင့်) တစ်ခုခုတော့ ရယူကိုင်စွဲ အောင်ပွဲရတတ်ကြမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

သုံးတန်းအဆင့်ဖြင့် လေးတန်း (စတုတ္ထတန်း) ဘုတ် (အဖွဲ့) စာမေးပွဲစစ်ခွဲခြင်းအပေါ် လူတော်တစ်ဦးပီပီ အောင်မြင်ခဲ့သော စာရေးသူသည် မိဘ၏စီးပွားရေးကြောင့် အလယ်တန်းပညာရပ်ကို ဆက်သင်၊ မသင်အရေး၊ မိခင်နှင့်ဖခင်တို့ အငြင်းပွား (စကားများ)ခဲ့ကြဖူးပါသည်။ ဘွဲ့ဒီဂရီတစ်ခုခု ရအောင်ကြံဆောင် ကြိုးစားပါမည် ကတိစကားဖြင့် မိမိ၏ ဘဝသည် အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းမှသည် တက္ကသိုလ်၏ ဘွဲ့ဒီဂရီ ၂ ခုအထိ သူတစ်ပါး (ဆွေမျိုးညာတိတော်သူ) အိမ်ရာများတွင် ထမင်းလပေးစား၊ ကူညီပံ့ပိုးအားမာန်ကြိုးစား လှူလများထုတ်မှုဖြင့် ၁၉၇၅ ခုနှစ်ကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၇၆-၇၈ ခုနှစ်ကာလများရှိ အလုပ်မရှိ၊ မရသေး၊ ခန့်စာဝေလာဝေးကာလတာများတွင် မိမိအဆင့်ဖြင့် စာကြည့်တိုက်လက်ထောက်အဆင့် (၁) ရာထူး (တက္ကသိုလ်ကောလိပ်တို့၏ နည်းပြသရုပ်ပြုလစာစကေး) ကို သုံးနှစ်မျှ စောင့်စားခဲ့ရဖူးပါသည်။ နိုင်ငံအစိုးရဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် ၃၃ နှစ်သော လုပ်သက်နှင့်အတူ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အဆင့် (အစိုးရဝန်ထမ်းဘဝတွင် ဒုတိယအဆင့်မြင့်ဆုံးရာထူးမျိုး) အထိ မိမိတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးပါ၏။ တာဝန်လည်း ကျေပွန်ရုံမျှမက မိမိဘဝ၏ ဝါသနာပါရာ စာကြည့်တိုက်ဆိုင်ရာ စာပေရေးရာဆိုင်ရာတို့တွင်လည်း တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ဦးမြင့်ကြိုင်အလား နာမည်ပြန့်ပွားခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်ပါပဲထင်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ဝါသနာပါရာအဓိကနှင့် ကြိုးစားလေ့လာစိတ်ထားသော စာသမားဘဝကာလများကြောင့် မိမိ၏ ဘဝတစ်ကွေ့၊ အတွေ့အကြုံ

များစွာ။ ယနေ့အသက်အရွယ် ၆၀ ကျော်စ အခြေအနေတွင် တွေးမြင်တွေ့ပြ
နိုင်စရာကား မိဘတို့၏ ငွေရလွယ်၊ ဈေးကွက်ခြယ်လှယ်တတ်ရသော
ကုန်သည်ပွဲစား လက်လီလက်ကား အရောင်းအဝယ် ဈေးသည်လုပ်ငန်းများ
(ငရုတ်၊ ပဲအမျိုးမျိုး အဓိက ရောင်း/ဝယ်ကြရသော ဇာတိမော်လမြိုင်၊
ကတိုး၊ ဖအံ့ ကျေးရွာများရှိ မိဘမောင်ဘွားဆွေမျိုးဉာတိ ယနေ့အထိ
လူများလုပ်ငန်းများ သက္ကရာဇ်များ)နှင့် လက်တွဲဖြုတ်ခဲ့ရင်း- အငြိမ်းစား
ဒုညွှန်ချုပ်ပင်စင်လစာ၊ ပညာတတ်ပညာရှင်နိုင်ငံခြားဘွဲ့ရခဲ့သူပီပီ အကြံပေး
ပညာရှင်အဖြစ်လည်း ချီးမြှင့်ငွေသားနှင့် စာရေးခ(စာမူခ) လက်ဖက်ရည်ဖိုး
အကုန်အကျလေးမှာ ဤစာရေးသူ မိမိအတွက်တော့ ကျေနပ်ဖွယ်ခံစားမှု၊
မိမိဘဝတစ်ကွေ့ကို မိမိဘာသာ လက်တွေ့လှော်ခတ်တတ်ရင်း ပျော်ရွှင်
တတ်ခြင်း၊ မိသားစုကြည်နူးခြင်း ယနေ့လက်ရှိ၏ စာသမားဘဝကိုသာ
ကျေနပ် နှစ်သက်စွာခံစားတတ်ခြင်းများဖြင့် တစ်စတစ်စ...

(၅)

ကွယ်လွန်သူစာရေးဆရာကြီး ဗန်းမော်တင်အောင် (၁၉၂၀-၁၉၇၈)
၏ စကားတစ်ခွန်းဖြစ်သော “လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို သူဖြုတ်သန်း
ကျော်လွှားနေတဲ့ ခေတ်ကြီးက သူ့ပခုံးပေါ်တင်ပေးလိုက်တဲ့ သမိုင်းပေး
တာဝန်ကို သူ့ဘယ်လောက်သယ်ပိုးထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့
တိုင်းတာရမှာပဲ” ကို ကြားဖူး၊ ဖတ်မှတ်ဖူးကြမည်ထင်။ “လူဆိုတာ
ကိုယ့်သမိုင်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရေးတတ်တာပါပဲ” ဟူသည့် စကားကို
လည်း ကြားဖူး၊ ဖတ်မှတ်ဖူးကြလိမ့်မည်ထင်။ မည်သို့ဖြစ်စေ စာသမား၊
စာကြည့်တိုက်သမား ပီသစွာပင် လူငယ်ဆိုင်ရာ အကျိုးပြုစာပေစုစည်းမှု
စာအုပ်အတွက် ဘဝတစ်ကွေ့တွင် ခဏရော၊ အမြဲတမ်း သဘောပါ
တွေ့ကြုံကြရမည့် လူမှုဖြစ်စဉ် အတွေးအတွေတို့ကို ကဗျာဆရာစာပေ
ပညာရှင်ကြီး မင်းသုဝဏ် (ဦးဝန် ၁၉၀၉-၂၀၀၄) ၏ နာမည်ကျော်
“သူ့မှာတမ်း” ကဗျာပါ စာတစ်ပိုဒ်ဖြင့် လူငယ်များသို့ ရည်ညွှန်းဖော်ပြ
ပါရစေ။

“အမောင်ပြောကံ့ကျား၊ တိုင်းပြည်အားကို
ဘာများမှာခဲ့လိုသနည်း”

“ခရီးမတ်တတ်၊ လမ်းခုလတ်တွင်
ကိုယ်လွတ်ရှောင်ခွာ၊ ခွဲရပါ၍
အားနာခဲ့ကြောင်း ပြောပါလေ”

(၆)

မည်သို့ဖြစ်စေ ဤစာရေးသူ ကျွန်တော်၏ ဘဝသည် ရောက်တဲ့
နေရာမှာရပ်မနေခဲ့ပါ။ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက်လည်း ကြီးကြီး
ကျယ်ကျယ် (လေလုံးထွား၊ အာလူးများပြီး) ဝန်ခံကတိနှင့် ပေးအပ်သည့်
တာဝန်များအတွက်လည်း အားနာစရာများမရှိခဲ့ဖူးပါ။ မိမိတာဝန်၊ မိမိ
လုပ်ငန်းတွင် မိမိတစ်နိုင်တစ်ပိုင် စွမ်းဆောင်ခဲ့သမျှသည် တိုင်းပြည်နှင့်
လူမျိုးအကျိုးအတွက် ဆိုးကျိုးများ လုံးဝ(လုံးဝ) မရှိခဲ့ဖူးပါ။ ရောက်တဲ့အရပ်
မှာ ပျော်အောင်နေပြီး တွေ့တဲ့သူ၊ ပေါင်းသင်းအပ်သူတို့နှင့်သာ တည့်အောင်
ပေါင်းသင်းရင်း ပျော်ရွှင်ခြင်းလူ့ဘဝတာကို စာပေဓမ္မလျော်မှုဖြင့် သေပျော်
သွားမည့် လူစားမျိုးပါ။ သို့သော် အသက်ဉာဏ်စောင့်အပ်၍ မျက်မြင်တွင်
ဉာဏ်တွဲပြီး အနည်းနည်း ရှုချင်တတ်စေကြောင်း လူငယ်အပေါင်းသို့
ဆောင်းပါးရေးပြအပ်ပါသတည်း။

မြင့်ကြိုင်

□ အက္ခေတစ်ခုခုက္ခေသည်နှင့် ‘အကောင်း’ကိုသာ ရှာဖွေသည်။ အကောင်းမြင်ဝါဒ(optimism)ကို လက်ကိုင်ထားသည်။ နို့ဆီ၊ သကြား၊ ကော်ဖီရှိလျှင် ကော်ဖီဖျော်ကောက်မည်။ နို့ဆီမရှိလျှင် သကြား၊ ကော်ဖီနှင့် ဘလက်ကော်ဖီသောက်မည်။ သကြားပါမရှိလျှင် လက်ဖက်ခြောက်နှင့် ရေခွေးကြမ်းပဲသောက်မည်။ ဒါသည်ပင် ကျွန်မဝါဒဖြစ်၏။

ရှင်သန်နေသရွေ့

ရွှေကူမေနှင်း

“ပြန်မပြောရင်... ပြောချင်တယ်” ဆိုသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ပင်၊ ကျွန်မ၏ ဘဝအကွေ့အချိုးများအကြောင်း ပြန်မပြောရင်၊ ပြောချင်ပါ၏။ အင်းစိန်ထောင်မှ ထွက်လာသော စာရေးဆရာမတစ်ဦးကလည်း ပြောဖူးသည်။ “အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြန်မရေးချင်ဘူး” တဲ့။ မောလွန်း၍ ဖြစ်နိုင်သည်။ နာကြည်းလွန်း၍ ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်မလည်း ကျွန်မဘဝ၏ အကွေ့အချိုးများအကြောင်း ပြန်၍ မစဉ်းစားချင်ပါ။ ရေးလည်း မရေးချင်ပါ။ အသိမိတ်ဆွေအများအပြားက ကျွန်မသည် ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးသင့်ပြီဟု တိုက်တွန်းကြ၏။ ကျွန်မက ပြုံး၍ ခေါင်းခါမြဲဖြစ်သည်။ ကျွန်မအကြောင်း ကျွန်မ ပြန်ရေးရမှာ စိတ်မပါချေ။ မောလွန်း၍ ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်မရေးခဲ့ပြီးသော အမေ၊ စာပေလမ်း၊ မြန်မာ့အသံကြယ်ပွင့်များ၊ ငါတို့ခေတ်က တက္ကသိုလ်၊ အင်းစိန်မှတ်တမ်းနှင့် ဘာကြောင့် နိုင်ငံရေးထဲက ထွက်ခဲ့သလဲ စာအုပ်တို့သည် ကျွန်မ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အစိတ်အပိုင်းများပင် ဖြစ်ပါသည်။ စုပေါင်းဆက်စပ်လိုက်လျှင် ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိပါပဲ။ သည်တော့ နောက်ထပ် ဘာမျှထပ်မရေးချင်တော့ပါ။

“ယခု ဘဝအကွေ့လေးများအကြောင်း” ဆိုလာသောအခါမူ ရေးစရာ နည်းနည်း ရှိလာသည်။ တကယ်လည်း ကျွန်မဘဝက “အကွေ့” များသူဖြစ်၏။ ဦးစိန်၊ ဒေါ်စောရင် မိဘက မွေးဖွားသူချင်း အတူတူ ကျွန်မအစ်မကြီးသည် ရွှေကူမှာမွေး၊ ရွှေကူမှာနေ၊ ရွှေကူမှာပင် ခေါင်းချမည့်သူအဖြစ် တည်ငြိမ်လှ၏။ ထို့အတူ အစ်ကို၊ မောင်လေး၊ မမလေးနှင့် ညီမလေးတို့သည်လည်း ပညာသင် ဝန်ထမ်းလုပ်၊ ပင်စင်ယူ၊ ဒါပြီးပြီ။

စာပေရေးသားများ

သူတို့ဘဝမှာ ဘာတစ်ခုမျှ ထူးဆန်းတွေ့လီမရှိကြ။ ကောင်းလေစွ။ ကျွန်မ မှာတော့ အသက်ရှူဖို့ အချိန်ပင်မရဟု ဆိုရတော့မည်။ နားချင်လည်မရ။ ဖျားနာချိန်ပင်မရ။ တရစပ်ပြေးလွှားခဲ့ရသည်မှာ အချိုးအကွေ့ပေါင်း များခဲ့ပြီ။

အဲဒါဒုက္ခလားဆိုတော့ ဒုက္ခဟု ကျွန်မ မယူဆပါ။

ဆန္ဒတွေပြီးတော့ ပေးဆပ်ခြင်းတွေပါပဲ။

ဆန္ဒဆိုတာက လောဘ နည်းနည်းပါသည်။ တာဝန်သိခြင်းလည်း ပါသည်။ ဥပမာ အဖေမရှိတော့သည့် မှုဆိုးမ သားသမီးဘဝမှာ ဒုက္ခတွေ ခံစားရတော့၊ ကျွန်မက ၇ တန်းအောင်လျှင် မူလတန်းဆရာမလေး လုပ်ပြီး အမေနှင့် မောင်နှမတွေကို လုပ်ကျွေးဖို့ စဉ်းစားပြီး စာကြိုးစားသည်။ ကျွန်မအစ်ကိုက ကျွန်မနှင့်အတန်းတူသည်။ (စစ်အတွင်းသူ ကျောင်းမနေခဲ့ ရ၍) ထိုအစ်ကိုက ၇ တန်းအောင် မအောင် မစောင့်ဘဲ၊ မန္တလေးမှာနေသော သူငယ်ချင်းနှင့်လိုက်သွားခဲ့သည်။ နောက်တော့ သူ လျှပ်စစ်ဌာနမှာ သင်တန်း တက်ပြီး ဗန်းမော်မှာ လျှပ်စစ်စာရေး ဖြစ်သည်။ အမေ့အတွက် ထာဘီတစ် ထည်နှင့် နှမတွေအတွက် ဖဲကြိုးတွေပဲ ဝယ်ပို့ပေးဖူးတော့သည်။ နောက် ကျွန်မ ၁၀ တန်းအောင်ပြီး ဆရာဖြစ်သင်တန်းတက်ဖို့ ရန်ကုန်သွား ရမည်ဆိုတော့မှ သူ့ဆီ စားစရိတ်တောင်းဖို့ သွားရာ၊ သူ့စက်ဘီးလေး ရောင်းပြီးပေးခဲ့ဖူးသည်။ သူက တစ်သက်လုံး လျှပ်စစ်ဌာနမှာပဲ အလုပ်လုပ် သည်။ ပင်စင်ယူပြီးတော့လည်း ကျောက်တူးသော ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လျှပ်စစ်အလုပ် ဆက်လုပ်သည်။ သူ့ဘဝမှာ ဘာမျှအပြောင်းအလဲမရှိ။

ကျွန်မကား ၁၀ တန်းအောင်သည်နှင့် မူလရည်ရွယ်ချက်အရ ဆရာ ဖြစ်သင် တက်ပါ၏။ အလယ်တန်းဆရာမလုပ်ဆဲ ပြည်နယ်အစိုးရက တက္ကသိုလ်သို့ ပညာသင်စေလွှတ်သဖြင့် တက္ကသိုလ်တက်ရ၏။ တက္ကသိုလ် ကို ၂ နှစ် ပဲပို့သဖြင့် ပြန်လာပြီး အထက်တန်းပြဆရာမလုပ်၏။ ၅ နှစ် မျှကြာသောအခါမှ ပြင်ပဝိဇ္ဇာဖြေသည်။ ဤအခါ ဆရာဖြစ်လတ်မှတ်နှင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ပေါင်းပြီး လုပ်သက်များသဖြင့် ပထမ အလယ်တန်းကျောင်းအုပ် ရာထူး၊ နောက်ထပ် အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ရာထူးများ ပေးအပ်ခြင်း

ခံရသည်။ ကျွန်မက လက်မခံခဲ့ချေ။ စာသင်ရသောအလုပ်ကို ငြီးငွေ့သည်။
 ကျောင်းဆရာတွေကိုလည်း မအုပ်ချုပ်ချင်ပေ။ ထိုအချိန်တွင် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ
 မြန်မာ့အသံ ဦးကျော်ဦးက မြန်မာ့အသံမှာ လာလုပ်ဖို့ သွေးဆွနေသည်။
 အဓိကအချက်မှာ နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်သွားသော ချစ်သူ၏ မိခင်က
 သူ့သားပြန်လာလျှင် ရန်ကုန်မှာပဲ အလုပ်ဝင်ရမှာမို့ ကျွန်မက ရန်ကုန်ပြောင်း
 သားဟု အကြံပြုခြင်း၊ ကျွန်မသည် အချစ်ကို ကိုးကွယ်သူတည်း။ မေတ္တာ
 ဝတ်သူတည်း။ ရန်ကုန်သို့ အနည်းငယ်လျော့သော လစာဖြင့် မရမနေ
 ပြောင်းခဲ့၏။ မိသားစုပါပါသဖြင့် ကျွန်မမှာ အပြစ်မရှိဟု ထင်၏။

သို့ဖြင့် အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဖြစ်ရမည့်အစား
 ရေဒီယို မှာ အနောင်ဇာဖြစ်လာသည်။ လစာမလောက်၊ ဒုက္ခရောက်။
 သို့သော် ကျေနပ်၏။ အိမ်ပိုင်ကို (ဘုရင့်နောင်ဖောင်ဖျက်သည့် နမူနာယူပြီး)
 ရောင်းပစ်ခဲ့၏။ ရန်ကုန်မှာ အခန်းကျဉ်းလေးနှင့် နေရ၏။ အလုပ်ထဲမှာ
 ပျော်ခဲ့၏။

သို့သော် ၁၀ နှစ်မျှသာ။

ရုပ်မြင်သံကြား ပေါ်လာသည်။

ရုပ်ရည်မလှသဖြင့် ထင်ပါရဲ့။ ရေဒီယိုမှ လူများကို TV သို့
 ပြောင်းပေးခြင်းကိစ္စ ကျွန်မမပါရ။ (ကိုယ့်လောက်မလှဘဲ ပါသွားသူတွေ
 ရှိ၏။) ဤတွင် စိတ်ဆိုးပြီး အလုပ်ထွက် (ဆေးပင်စင်) ပစ်ခဲ့လေသည်။

နိုင်ငံခြားက ချစ်သူနှင့်လည်း အကြောင်းမဆုံချေ။
 သူပြန်မလာခင် ဒီရန်ကုန်က တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သည်။

သူက ဝင်ငွေမရှိ။ ဒုက္ခရောက်။ နောင်တတွေ တသီကြီး။
 မြန်မာ့အသံမှထွက်တော့ ဘာအလုပ်မှမရှိ။

လင်မယား ၂ ယောက် အိမ်မှာ ကျူရှင်လေး လုပ်သည်။
 ကိုယ်က အင်္ဂလိပ်စာ၊ သူက သင်္ချာသင်သည်။

ကလေးတွေက တောင်းဆို၏။

“အန်တီသင်ပါ။ ဦး မသင်ပါနဲ့တဲ့” (အောင်မြင်ပုံများ)

၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ အမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း ၃ စောင် ထူးထူးခြားခြား

ကျသည်။ လုံမလေးမဂ္ဂဇင်းမှာ အယ်ဒီတာအလုပ်ကမ်းလှမ်း၍ လက်ခံလိုက်လေသည်။ ၃ လပဲ လုပ်ခဲ့၏။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်မှာ ဟောပြောပွဲသွားချင်တာကို ခွင့်မပြု။ စနေနေ့တိုင်း အစည်းအဝေးတက်ရမည်တဲ့။ ခွင့် တော့ ခြင်ထောင်ထဲအထိ လာကြည့်၏။ ချက်ချင်းထွက်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ Freelance Writer ပဲ သက်ဆိုးရှည်၏။ “သက်ဆိုး” ဆိုတော့ တကယ်ဆိုးခြင်းဖြစ်၏။ ပင်စင်လစာနှင့် စာရေးခနှင့် ဟောပြောပွဲက ရတာလေးတွေနှင့် အဆင်ပြေနေဆဲ။ ၁၉၈၈ မှန်တိုင်းကြောင့်။ ၁၉၉၀ ရွေးကောက်ပွဲကြောင့် ထောင်ခုနှစ်ကျ (တစ်နှစ်နှင့်လွတ်) စာရေးခွင့် ၇ နှစ် အပိတ်ခံရ။ သံရုံးကလာခေါ်၍ သံရုံးမှာ ဘာသာပြန်ဆရာဖြစ်။ ဒေါ်လာတွေနှင့် ကားဝယ်စီးခဲ့ရ။ ချွေးမမကောင်း၍ ကားရောင်းပစ်တာခံရ။

ပြန်ရေးပြရတာပင် မောလွန်း၍ တော်ချင်နေပြီ။

တစ်ခုတော့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောနိုင်သည်။

- ကျွန်မသည် အလုပ်တစ်ခုကို လွတ်လိုက်လျှင် ထိုထက်ကောင်းသော အလုပ်ကို ရမြဲဖြစ်ခြင်းနှင့်
- အချိုးအကွေ့ဖြစ်တိုင်း စိတ်မညစ်ခြင်း ဖြစ်၏။

အသက် ၁၇ နှစ်မှာ မိဘ၏ အိမ်အိုကြီးကို ပြင်ဆောက်ခဲ့ပြီး ယနေ့ထိ အိမ် ၇ ခါ ဆောက်ခဲ့ရသည်။ (ကမ္ဘာကျော် အိမ်ဖျက်ခံရမှုတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။)

အိမ်ဆောက်ရခြင်းအတွက် အမြဲခွန်အားရှိ၏။ ယခုလည်း တိုက်ခန်းနံရံများ ရေညှိတက်နေ၍ အိမ်ကလူများက ဆေးသုတ်ဖို့ ပြောနေစဉ်၊ ကျွန်မကား Natural Clay ခေါ် ဂျပန်နည်းပညာနံရံကို သွားကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။

ကျွန်မက အသစ်ကို အမြဲရှာသူတည်း။

အဟောင်းကို စွန့်ပစ်ရဲသူတည်း။

အသက်ရှူနေသေးလျှင် ငါ မသေသေးဟု မျှော်လင့်ချက်ကို ဆက်လက် ဖက်တွယ်သူတည်း။

ဘဝအကွေ့ တစ်ခုခုရောက်တိုင်း...

ငါ... ဒီထက်ကောင်းတဲ့ လမ်းကို လျှောက်ရမယ်ဟု ယုံကြည်သူ
လည်း ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မ ဖြစ်ချင်သော ကိစ္စရှိလျှင် ရှေ့မှာ မျက်ခြည်မပြတ်ထားပြီး
ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဇွဲမလျှော့တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

(အင်းစိန်မှတ်တမ်းကို ရေးပြီး ၂၀ နှစ်ကြာမှ ထုတ်ဝေရ၏။ မြန်မာ့
အသံကြယ်ပွင့်များကို ရေးပြီး ၈ နှစ်ကြာမှ ထုတ်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်မ လုံးဝ
ဇွဲမလျှော့ခဲ့ပေ။ လွတ်မချခဲ့ပေ။)

ယခုထိ ကျွန်မ ဆံပင်မဖြူသည်ကို မိတ်ဆွေများက အံ့သြကြ၏။
အမှန်က ဖြူချင်ပါသည်။ ကျွန်မက အဖြူမခံတာပါ။ ပေါက်လာသမျှ
အဖြူအပင်တွေကို နုတ်ပစ်သည်။ ဆံပင်သန်ပြီး မည်းနက်စေသော
“ထောလပတ်”ပင်ကို စိုက်ထားသည်။ ပေါ်သမျှ ခေါင်းလျှော်ရည်ကို
မသုံးပါ။ တရော်ကင်မွန်းကို (ထောင်ထဲမှာပင်) သုံးသည်။

အကွေ့တစ်ခုခုကွေ့သည်နှင့် “အကောင်း”ကိုသာ ရှာဖွေသည်။
အကောင်းမြင်ဝါဒ (optimism) ကို လက်ကိုင်ထားသည်။

နို့ဆီ၊ သကြား၊ ကော်ဖီရှိလျှင် ကော်ဖီဖျော်သောက်မည်။

နို့ဆီမရှိလျှင် သကြားကော်ဖီနှင့် ဘလက်ကော်ဖီသောက်မည်။
သကြားပါ မရှိလျှင် လက်ဖက်ခြောက်နှင့် ရေနွေးကြမ်းပဲ သောက်မည်။
ဒါသည်ပင် ကျွန်မဝါဒဖြစ်၏။

သည်တော့ ဘယ်အကွေ့မှာ ဘာတွေတွေ့၊ ကျွန်မ စိတ်မပျက်ပါ။
စိတ်မထိခိုက်ပါ။ အရှုံးကို ပြန်ကာမိဖို့ စဉ်းစားသည်။ နည်းလမ်းဆိုတာ
ရှာလျှင်ရတာပါပဲဟု ယုံကြည်သည်။

ငါ... မသေသေးသမျှ...

ငါ မသေမှ မသေသေးပဲဟု ခွန်အားအပြည့်ရှိသည်။

ရွှေကုမေဏိ

□ ဟိုမှာလည်း ကျွန်တော်စာသင်ပေးရမယ့်
တပည့်တွေရှိနေတာပါပဲ။ ပိုက်ဆံရှာရခက်မှာတော့
သေချာပါတယ်။ ပိုက်ဆံရှာမရတုန်းမှာ
ပိုလာတဲ့အချိန်တွေနဲ့ စာပိုရေးမယ်လို့လည်း
ကျွန်တော်စဉ်းစားထားပါတယ်။
မိသားစုကတော့ ချွေတာသုံးပေါ့။
ဒီထက်ချွေတာခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေလည်း
မကြုံဖူးတာမှ မဟုတ်တာ။

ကျွေ့တွေမှာ မယိုင်စေဖို့

လင်္ကာရည်ကျော်

စာပေခရီးသွားများ အုပ်စုက 'ကျွေ့' စာအုပ်အတွက် စာတစ်ပုဒ်ရေးပေးပါဟု ပြောလိုက်တော့ ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာသည့် ကျွေ့ပေါင်းက များစွာ။

အသက်က ၅၀ ကျော်ခဲ့ပြီလေ။

အထက်တန်းပညာကို တက္ကသိုလ်မှာ သင်ယူခွင့်မရလိုက်သည့် မိဘနှစ်ပါး၏ ကျွေးမွေးပြုစုမှုဖြင့် ကြီးပြင်းလာရပြီး ဆေးတက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ ပါမောက္ခဌာနမှူးအဆင့်အထိ ရောက်လာခဲ့သူ၊ ဆွေအရင်းမျိုးအရင်းထဲမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့သည့် ဆေးလောကနှင့် အလှမ်းဝေးသူဘဝနှင့် ကြီးပြင်းလာရပြီး ဆေးပညာဆိုင်ရာ အထူးကုဘွဲ့ တော်တော်များများကို ရခဲ့သူ။ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းမှာ စာပေလောကက လူတစ်ယောက်မှ မရှိပါပဲနှင့် ပရိသတ်လက်ခံပြီး စာပေဆုတွေရသည့် စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်လာသူအနေနှင့် ဘဝမှာ အချိုးအကျွေ့ တော်တော်များခဲ့လိမ့်မယ်ဆိုတာတော့ ခန့်မှန်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။

လူငယ်တွေကတော့ ထင်တတ်ကြသည်။

ဆရာကြီးခွဲသည့် 'ကျွေ့' တွေက 'အတက်ကျွေ့' တွေချည်းပဲဟု။

မဟုတ်ပါ။ ပြောကြကြေးဆိုလျှင် 'အဆင်းကျွေ့' ကတောင် ပိုများ

သည်ဟု ပြောရပါမည်။

နောက်... ထင်တတ်ကြပါသည်။

အတက်ကျွေက ဘာမှပြဿနာမရှိ။ အဆင်းကျွေတွင်သာ ပြုတ်ကျ တတ်တာဟု။

တကယ်တော့ အဆင်းရော၊ အတက်ရော ကျွေတွေမှာ ယိုင်တတ်ကြ ပါသည်။ အဲဒါလေး မယိုင်အောင် တောင့်ခံနိုင်ပါမှ ဘဝမှာ ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် တာပါ။ ပြီးတော့ အဆင်းကျွေတွေကလည်း ဘဝအတွက် ပြတ်အောင် လုပ်နိုင်ပါသည်။

အဲဒါကိုသိသာဖို့ အတက်ကျွေကလေးတစ်ခု၊ အဆင်းကျွေကလေး တစ်ခု ကျွန်တော့်ဘဝထဲက ဆွဲထုတ်ပြချင်ပါသည်။

အတက်ကျွေမှာ တွေဝေခဲ့စဉ်က

၁၉၉၃ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလမှာ ကျွန်တော် ကလေးကျန်းမာပညာ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ရပြီး ကလေးအထူးကုဆရာဝန်ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

၁ နှစ်လောက် စိတ်ကူးယဉ်တောင့်တခဲ့ရသောဘဝကို ရတာဖြစ် သော်လည်း ကျွန်တော်မပျော်နိုင်ပါ။ လှိုင်းထန်ရေဆန်မှာလှော်ရင်း ဘဝ လှေငယ်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ များနေခဲ့ပါပြီ။

သားက ၃ နှစ်၊ သမီးက မွေးပြီးစရက်သား ဆေးရုံကတောင် မဆင်းရသေး၊ အိမ်ထောင်သက်က လေးနှစ်၊ လေးနှစ်လုံးလုံးလည်း ဇနီး လက်ထဲကို မိသားစုစားစရိတ် ရှာဖွေထည့်ပေးခဲ့သည်ရယ်လို့ လုံးလုံးမရှိ သလောက်။

လက်ထပ်ပြီးခါစကနေ သားမွေးသည်အထိ တစ်နှစ်ကျော်က အလုပ်ကပေးသော တိုက်ခန်းနှင့် ရန်ကုန်မှာနေခဲ့သည်။ အဲသည်ကနေ နောက်ထပ်တစ်နှစ်က ယောက္ခမမြို့မှာ တာဝန်ကျတော့ ယောက္ခမအိမ်မှာ နေခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မှာ ပြန်ဘွဲ့လွန်တက်ရတော့ နေစရာနေရာမရှိ။ မိဘ အိမ်ကလည်း မနေသာပါ။ သူ့လူနှင့်သူ ပြည့်ကျပ်နေပါပြီ။ မိဘနှစ်ပါး

ခုတင်ခြေရင်းမှာ တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကလေးတစ်လုံးတောင် အနိုင်နိုင် ကန့်လန့်ထိုး၍ ကိုယ့်ကျောတစ်ချစာကို ဖြေရှင်းရသည်။

တစ်လ ၁၂၀၀ ကျပ် ဆိုသည့် လစာအပြင် အပိုစုမိတာဆိုလို့ နေ့စဉ် ကျက်နေသည့် စာတွေပဲရှိတော့ ရန်ကုန်တိုက်ခန်းငှားခနှင့် စဘော်ကို စိတ်ကူးမယဉ်နိုင်ပါ။

အိမ်ထောင်သက် လေးနှစ်သာရှိသေးသော ဇနီး၊ သားပေါက်စ၊ သမီးပုစုကွေးတို့နှင့် အတူနေရေးကို ဘယ်ကစ ဘယ်လိုကြံစည်ရမလဲဟု အတွေးနှင့် ဦးနှောက်ခြောက်နေစဉ်မှာပင် အဲသည့် 'ကျွေ' က ပေါ်လာတာ ဖြစ်ပါသည်။

အတက် 'ကျွေ' ပါ။

ပြည်တွင်းဘွဲ့လွန်သာရသော ကလေးအထူးကုဆရာဝန်ပေါက်စဘဝ မှ တော်ဝင်သမားတော်ဘဝကို ခုန်တက်မည့် အတက်ကျွေပါ။ ခက်တာက တက်ဖို့ ခွန်အား ရှိမရှိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသေချာပါ။ အဲသလောက် တော်လို့လားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးတော့လည်း ဘွဲ့လွန်သင်တန်းသား ဘဝကတည်းက လိန်ဖယ်လိန်ဖယ်ပါပဲ။

ငွေကြေးပြည့်စုံပြီလားဟု စဉ်းစားတော့လည်း စာမေးပွဲကြေးတောင် သွင်းဖို့ လုံလောက်အောင်မရှိပါ။

စိတ်ဓာတ်ကရော။

လေးနှစ်လောက်ဆင်းရဲသည့် ဒဏ်၊ မျက်နှာငယ်ရသည့် ဒဏ်၊ ငြူစူခံရတာ အထိုက်အလျောက်ရှိခဲ့သည့်ဒဏ်တွေ ထုထားထောင်းထားတော့ စိတ်ဓာတ်က ခပ်လျော့လျော့ပါ။

ဇနီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း... 'ကို သဘော' တဲ့။

နောက်ဆုံး တစ်သက်မှာတစ်ခါပေါ်သော အခွင့်အရေးအတွက် အရာ ရာကို စတေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲကိုပင် ဖြေတော့မအောင်။

ကိုယ့်ပိုက်ဆံနှင့်ကိုယ် ဝင်ဖြေချင်လျှင် ပေးဖြေမည်တဲ့။ စတာလင်

ပေါင် ၂၁၀။ ထိုစဉ်က မြန်မာဌေး ငါးသောင်းလောက်ဆိုပေမယ့် ကားအသစ် တစ်စီး ငါးသိန်းလောက်ကျသောခေတ်ပါ။ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။

ဒါနှင့်ပင် ဆေးခန်းပြေးထိုင်သည်။ သုံးလလောက် ဘဲဥမကွဲ။ စာပဲ ဆက်ကျက်သည်။ နှစ်နှစ်လောက် လိန်ဖယ်လိန်ဖယ်နှင့် ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်တည်းဆက်နေရင်း စာဆက်ကျက်တော့ ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲရော၊ MRCP အပိုင်း(က)ရော အောင်သွားသည်။

နိုင်ငံတော်က စတာလင်ပေါင်ငါးထောင်ကို မြန်မာဌေး ငါးသောင်း နှင့် လဲပေးသည်။ လဲစရာပိုက်ဆံမရှိ၍ ချေးရသေးသည်။

နောက်နှစ်နှစ်ကြာတော့ ယူကေက ပြန်ရောက်၊ MRCP ဘွဲ့လည်း ရခဲ့ပြီ။ တိုက်ခန်းလည်း ဝယ်နိုင်ပြီ။ ကားတစ်စီးလည်းရှိပြီ။ မိသားစုအတူ နေရပြီ။

တိုက်ခန်းကို အိမ်တက်ဖို့ ဆွမ်းကပ်တော့ အိမ်ထောင်သက်က ၁၀ နှစ်ပြည့်နေပြီမို့ အဲဒါနှင့်တွဲလုပ်ရသည်။

အထက်ကွေ့မှာ အားလျှော့မိတော့မလို ဖြစ်ပြီးမှ အားပြန်တင်းဖြစ်ခဲ့ ကာ စွန့်လွှတ်ခဲ့တာ ရင်းခဲ့တာတွေကို ယခုနှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့သည် အထိ 'တော်ပါသေးရဲ့။ ငါမလျှော့လိုက်မိလို့' ဟု တွေး၍ ရင်ခုန်ရသည်။

'မလုပ်နိုင်ဘူးထင်ပါတယ်' ဆိုသည့်စကား လွယ်လွယ်နှင့် မပြော တတ်ကြစေချင်ပါ။ လုပ်ကြည့်လျှင် နိုင်သွားတတ်ကြပါသည်။

အဆင်းကေ့မှာ အသည်းဟာမိခွဲပေလို့

၂၀၀၆ ခုနှစ် ဧပြီလမှာ ကျွန်တော်လုပ်သက်ခွင့် မယူစဖူး ယူသည်။ မိသားစုလိုက် အပန်းဖြေခရီးထွက်သည်။

အဓိက အကြောင်းရင်းက ပင်ပန်းနေလို့ပါ။

အဲသည်အချိန်မှာ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ တော်တော်ကလေး အောင် မြင်သော အထူးကုဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်နေပြီ။ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ လင်္ကာရည်ကျော်၏ ဝတ္ထုတိုကလေး နှစ်နှစ်အတွင်း ၂၄ ပုဒ်လောက်

ကြိုကြားကြိုကြားပါနေပြီမို့ စာရေးဆရာပေါက်စလည်း ဖြစ်နေပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။

ပင်ပန်းတော့ စိတ်နှမ်းသည်။

စိတ်နှမ်းတော့ စိတ်တိုသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက မမှန်တတ်။

“ဆရာရဲ့ ရန်ကုန်မှာ ၆ နှစ်တောင် ရှိနေပြီနော်။ ဒီလောက်အောင်မြင်နေတာ၊ လူကြီးတွေဘာတွေ သွားတွေဦး။ တော်ကြာ ရွှေပစ်လိုက်ဦးမယ်”

အဲသလို သတိပေးသည့် မိတ်ဆွေတွေရှိပေမဲ့ ခေါင်းကမာသည်။ ရန်ကုန်မှာကြာနေတာ ငါပါရဂူဘွဲ့တက်နေရလို့ပဲ။ မတရားနေနေတာမှ မဟုတ်တာ။ သင်ကြားရေးမှာရော၊ ကုသရေးမှာရော ငါဒီလောက်အပင်ပန်းခံ လုပ်ပေးနေတာပဲ။ ငါဒီမှာမရှိလို့ ဖြစ်မလား...ဟု ပစ္စည်းမဲ့မာနကလေးကလည်း တက်သေးသည်။

အပန်းဖြေခရီးက ပြန်ရောက်ပြီး အလုပ်မဆင်းခင်မှာပင် ပူပူနွေးနွေးနေပြည်တော်သို့ ရွှေ့ပြေးခါစ ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနက လှမ်းခေါ်သည်။ အိန္ဒိယကို အစည်းအဝေး နှစ်ရက်သွားတက်ရမည်တဲ့။ ကောင်းတာပေါ့။ ရောက်မှမရောက်ဖူးတာ။

မေလဆန်းမှာတက်သွားသည်။ လူကြီးက ခေါ်တွေ့ပြီး မှာစရာရှိတာမှာသည်။ ပြန်လာလျှင် နောက်တစ်ခေါက် မလာနှင့်တော့တဲ့။ တာဝန်ကျရာကိုသာသွားပြီး အစီရင်ခံစာကို စာနှင့်ပဲ တင်လိုက်တဲ့။

ကျေးဇူးတင်စရာ။ ဖွင့်ခါစ နေပြည်တော်က သွားရေးလာရေးက အတော်ခက်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် လူကြီးပြောလိုက်သည့် ‘တာဝန်ကျရာ’ ဆိုတာ အခုတာဝန်ကျနေသည့် နေရာမဟုတ်တာ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မှ ကျွန်တော်သိသည်။ အဲသည့်နေ့ပဲ လက်မှတ်ထိုး၍ အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက်တာ ‘မကွေး’တဲ့။

သားက ဆယ်တန်း။

လင်မယားနှစ်ယောက်သား ကြမ်းပြင်ပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ်ပုံလဲသွား

သည်။ ညနေဆေးခန်းမှာ ဘုမသိဘမသိနှင့် လူနာအုပ်ကြီးက ထုံးစံအတိုင်း
 စောင့်နေသည်။ အဖေဆရာနှင့်တိုင်ပင်တော့ သူက ကောင်းတာတွေ၊
 မကောင်းတာတွေ ရှင်းပြသည်။ တပည့်တွေက “ဆရာ သွားမလို့လား” ဟု
 မေးသည်။ မိတ်ဆွေတွေက “ဘယ်နားမှာ ငြိသွားတာလဲ” ဟု သတင်းမေး
 ကြသည်။

နောက်ဆုံး အားတင်း၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မကွေးဆိုတာ မြို့တစ်မြို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုတာလည်း ကျောင်း
 ဆရာ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါပဲ။ ဆေးရုံရော၊ တက္ကသိုလ်ရောရှိတဲ့ မြို့
 တစ်မြို့ကို ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရောက်တာ ဘာမှဆန်းတဲ့
 ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုမှာလည်း ကျွန်တော်စာသင်ပေးရမယ့် တပည့်တွေ
 ရှိနေတာပါပဲ။ ပိုက်ဆံရှာရခက်မှာတော့ သေချာပါတယ်။ ပိုက်ဆံရှာမရတုန်း
 မှာ ပိုလာတဲ့ အချိန်တွေနဲ့ စာပိုရေးမယ်လို့လည်း ကျွန်တော်စဉ်းစားထားပါ
 တယ်။ မိသားစုကတော့ ချွေတာသုံးပေါ့။ ဒီထက်ချွေတာခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေ
 လည်း မကြုံဖူးတာမှ မဟုတ်တာ”

ဆေးရုံကလုပ်သော နှုတ်ဆက်ပွဲမှာ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သေးသည်။
 မကွေးရောက်ပြီး တစ်နှစ်ပြည့်ကတည်းက ရန်ကုန်ပြန်ပြောင်းရဖို့ လျှောက်
 လွှာတင်ခဲ့သော်လည်း နှစ်နှစ်ကြာမှ မန္တလေးပြောင်းရသည်။ ၁၀ လကြာ
 တော့ မကွေးပြန်ရောက်သည်။

ငါ့နှစ်နှင့် ငါ့လတိတိ

မိသားစုက တကွဲတပြား။ အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲ၊ အသွား
 ဆင်းရဲ။ ဖခင်ဆုံးတာကို အချိန်မီမရောက်။ သားဖြစ်သူက ၁၀ တန်းကို
 ဖခင်တုန်းကထက် ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်သော်လည်း ဆေးတက္ကသိုလ်တက်
 ဖို့ ဘယ်လိုမှ နားချမရ။ သမီးဆယ်တန်းဖြေတော့ အပြင်းအထန်နေမကောင်း
 ဖြစ်တာကို အဝေးက ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် စိတ်ပူရ။ ရလဒ်က သားလို
 မကောင်း။

‘အဆင်းကျွ’ဆိုတော့ ဆုံးရှုံးနစ်နာရတာတွေက လျော့သွားသည့်
ဝင်ငွေတစ်ခုတည်းမဟုတ်ပါ။

သို့သော် ‘အကျ’ထဲကနေ အမြတ်ထုတ်နိုင်ခဲ့တာတွေလည်း အမှန်ပင်
ရှိပါသည်။

နှုတ်ဆက်ပွဲမှာ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလိုပင် အချိန်ပိုတွေမှာ စာထိုင်
ရေးတော့ ငါးနှစ်ကျော်ကာလအတွင်း ဝတ္ထုရှည်လေးအုပ်အပါအဝင် စာအုပ်
နှစ်ဆယ်လောက် ထွက်ခဲ့သည်။ ပထမဦးဆုံးဝတ္ထုရှည်နှစ်အုပ်စလုံး အမျိုး
သားစာပေဆုရခဲ့သည်။ တစ်အုပ်က ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖြစ်၍ အကယ်ဒမီရခဲ့သေး
သည်။

ဘွဲ့လွန်တစ်ခုထပ်ရသည်။

ရာထူးက သုံးကြိမ်၊ လေးဆင့်တက်ခဲ့သည်။

မိတ်ဆွေတွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးတိုးခဲ့သည်။

သားနှင့်သမီးကရော။

ဘဝဆိုတာ မိဘကို အားကိုးနေရုံနှင့် မရ။ ကိုယ့်အစွမ်းအစနှင့်
ကိုယ်လည်း နိုင်သလောက် ရုန်းရသည်ဆိုတာ သူတို့ အစောကြီးတည်းက
သင်ခန်းစာရခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ်အသီးသီးဝင်ခွင့်ကို ထူးချွန်စွာ
ရခဲ့သည်။ ယခု ဘွဲ့မရကြသေးပေမဲ့ သူတို့ဘဝလမ်းကြောင်း သူတို့ ချထား
တာက ပီပြင်နေကြပြီ။

‘ကျွ’

‘အတက်ကျွ’မှာ အားမလျော့တတ်ကြဖို့ လိုသလို ‘အဆင်းကျွ’
ကိုလည်း ‘အဆိုးတွေစုလာနေပြီ’ဟု မမြင်တတ်ကြဖို့ လိုပါသည်။

ဒါမှ ကျွေတွေမှာ မယိုင်ကြမှာပါ။

ဆန္ဒမွန်ဖြင့်
လင်္ကာရည်ကျော်

□ အမေ့ကျေးဇူးက ကြီးမားလှပါ၏။ ဘဝသင်ခန်းစာများစွာ ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမေပေးခဲ့သည့် သင်ခန်းစာ၊ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့်အကွေ့တွေကြောင့် ကွေ့နှင့်ယဉ်ပါးခဲ့ပြီ။ ဘယ်ကွေ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ‘ကွေ့’တတ်အောင် တည်ဆောက်တတ်ခဲ့ပြီ။ တွေ့ကြုံခဲ့သောကွေ့တွေကို မကွေ့တတ်ခဲ့လျှင် စာဖတ်သူတို့မျက်စိရှေ့မှောက် ‘သကျန္တယ်’ ဆို သည့် ကလောင်တစ်ချောင်း ရောက်လာမည်မဟုတ်။

မြစ်ဟူသည် အက္ခေရှိမှလှသည်

သကျနွယ်(ရွှေပင်လယ်)

က္ခေ...။

စကားလုံးက တစ်လုံးတည်း။

သို့သော်... အဓိပ္ပာယ်ပြည့်နှက်နေပါသည်။

တွေးစရာတွေကလည်း အများကြီး။ ရေးစရာတွေလည်း အများကြီး
ရှိလာနိုင်ပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားလုံးက မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟော
ကြားသော လောကဓံတရား (၈) ပါးကို ကိုယ်စားပြုထားတာ ဖြစ်ပါ၏။

လာဘော-လာဘ်ရခြင်း၊ အလာဘော-လာဘ်မရခြင်း။

ယသော- အခြွေအရံများခြင်း၊ အယသော- အခြွေအရံမရှိခြင်း။

ပသံသာ-ချီးမွမ်းခံရခြင်း၊ နိန္ဒာ- ကဲ့ရဲ့ခံရခြင်း။

သုခံ- ချမ်းသာခြင်း၊ ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲခြင်း။

အကောင်းလေးပါး၊ အဆိုးလေးပါးဖြစ်တဲ့ လောကဓံတရားတွေ။

စာပေခရီးသွားများ

မြစ်ဆိုတာ အကွေ့ရှိမှ လှသည်တဲ့။ ဟုတ်ပါသည်။ အကွေ့ရှိမှသာ မြစ်ပီသပါသည်။ လှပါသည်။ အကွေ့မရှိရင် မြစ်မဟုတ်တော့ပါ။

လူတွေဟာ အကောင်းအဆိုး၊ အနိမ့်အမြင့်၊ အဖြောင့်အကွေ့ဆိုသည့် လောကဓံတရားတို့နှင့် တစ်သားတည်း ရှိနေပါသည်။ အဲဒီလောကဓံကပဲ လူ့အရည်အသွေးကို ပိုမိုတောက်ပြောင်စေပါ၏။ လူပီသစေပါ၏။

ဓားကောင်း၊ လက်နက်ကောင်း၊ သံကောင်းတွေသည် တူထူချက်နှင့် မကင်းနိုင်သလို အောင်မြင်နေသူတိုင်း၊ ရင့်ကျက်တည်ကြည်နေသူတိုင်း၊ ဘဝကို နားလည်စွာ ဖြတ်သန်းနေသူတိုင်း ကြမ်းတမ်းသည့် လောကဓံကို တော့ ကြုံခဲ့ဖူးပါသည်။

မိမိက နယ်ပယ်တစ်ခုမှာ အောင်မြင်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ရင့်ကျက်တည်ကြည်သူလည်း မဖြစ်သေးပါ။ ဘဝကိုတော့ နားလည်စွာ ဖြတ်သန်းနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီလို ဘဝကို နားလည်တတ်ဖို့အတွက် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ကာလာစုံ၊ စရိုက်စုံသော လောကဓံတို့က သင်ကြားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဘဝရဲ့ အချိုးအကွေ့လေးကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့...။

မိမိအတွက်တော့ ဒဏ္ဍာရီဖြစ်ခဲ့လို့ တစ်ခါတုန်းကလို့ပဲ ဆိုလိုက်ချင်ပါရဲ့။ ပင်လယ်ကမ်းနဖူးက ရွာကလေးမှာ အချမ်းသာ အကြွယ်ဝဆုံးသူများကို စာရင်းကောက်ယူရင် အဖေက Top Ten ဝင်တာ ထိပ်ဆုံးကပါ။ သို့သော် ဒါတွေအားလုံးဟာ ပုံပြင်ပမာဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

အဖေ၏ ဇနီးချောက သမီးနှစ်ယောက် အရွယ်မရောက်တရောက်မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ အဖေက ဇနီးချောကို ချစ်လွန်းတော့ သိပ်ကို ကြေကွဲခံစားခဲ့ရပါသည်တဲ့။ ကွဲနေသည့်အသည်းကို အရက်နှင့် နေ့ညမပြတ် စိမ်နေပါ၏။

‘ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ရုပ်ထိုး၊ ဆေးအတွက်ပိုလေး’ ဆိုသလို အဖေ ရွေးချယ်ခဲ့သည် စိတ်ထွက်ပေါက် မမှန်ကန်လေတော့ အမှားတွေက ဆက်လာပါသည်။ အရက်နောက်မှာ လောင်းကစားပါ ဖက်လာပါသည်။

ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေလည်း အရက်နှင့်လောင်းကစားမြစ်ထဲသို့ စီးဝင်ကြကုန်
ပြီ။

အဖေကို ခြေငြိမ်စေချင်လို့ အမေနှင့် အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့ပါသည်။
မိမိကိုမွေးဖွားပြီးသည့်တိုင် အဖေ အရက်နှင့် လောင်းကစားနွယ်က ရုန်း
မထွက်နိုင်တော့။ နှစ်ပြီးရင်း နှစ်မြုပ်နေဆဲ။ သည်တော့ စီးပွားရေးအခြေ
အနေတွေက အတော်လေးကို ယိမ်းယိုင်လာခဲ့ပါသည်။ မိသားစု ခြောက်
ယောက် ဆန်နို့ဆီဘူးတစ်လုံးကို အုန်းသီးနှင့် နံနက် ည ပြုတ်သောက်ခဲ့ရ
ဖူးပါ၏။

နောက်ပိုင်း အဖေစိတ်က အရက်နှင့် လောင်းကစားကိုပဲ အစွဲကြီး
စွဲနေလေတော့ မိသားစုရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို အလေးမထားတော့ပေ။ အဖေ
အစွဲကြီးစွဲခဲ့သည့် အရက်နှင့် လောင်းကစားက အဖေနှလုံးသားကို ခက်ထန်
စေပြီး မိသားစုရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေကိုလည်း ဖျက်ဆီးချေမှုန်းခဲ့ပါသည်။

မေတ္တာတရားအစား ရက်စက်မှု၊ အကြင်နာတရားအစား နာကျင်
ခြင်းများသာရရှိခဲ့သော မိသားစုဘဝသည် ရယ်သံတို့ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ရပါ
သည်။ သည်တော့ မကြာခင်မှာပဲ မိသားစုဘဝ ပြိုကွဲရပြန်ပါ၏။ မိမိက
တော့ အဖေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။ အဖေသည် မိမိကို မမူးလျှင် အလွန်
ချစ်ပါသည်။ မူးလာလျှင်တော့ မိမိကိုကော အမေ့ကိုကော အပြစ်ကို
ဆီလိုရှာ၍ ရိုက်နှက်တတ်ပါ၏။ အမေမရှိတော့ အဖေက မိမိကို သူသွား
လေရာ လက်ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။ အဖေသွားသည့်နေရာတွေက အရက်ဆိုင်
နှင့် ဖဲပိုင်းဖြစ်သောကြောင့် မိမိလည်း အရက်ဆိုင်နှင့် ဖဲပိုင်းက ထမင်းကို
အမှန်းစားခဲ့ရပါသည်။ အရက်ဆိုင်နှင့် ဖဲပိုင်းမှာ အိပ်ခဲ့ရသည် ညတွေက
လည်း မရေတွက်နိုင်။ အရက်ဆိုင်နှင့် ဖဲပိုင်းမှာ အရွယ်ရောက်ခဲ့သည်ဟု
ဆိုလျှင် မှားမည်မထင်။

နောက်ဆုံး အဖေ့ကို အရက်နှင့် လောင်းကစားတို့က ဝါးမျိုဖျက်ဆီး
ပစ်လိုက်သည်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေအပြင် အသက်ပါ ပါသွားခဲ့ပါ၏။ အာရုံ
ကြောပြတ်၍ ဆုံးသွားခဲ့ခြင်းပါ။

အဖေရက်လည်အပြီးမှာ အမေရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဝမ်းသာခြင်း တစ်ဝက် ဝမ်းနည်းခြင်းတစ်ဝက်နှင့် ဆိုးပေလွန်းလို့ ကွဲခဲ့ရသော်လည်း သံယောဇဉ်အရှိန်တို့ကြောင့် ရုတ်တရက် အဖေဆုံးသွားတော့ ဝမ်းနည်းရ မည်။ ဆယ်နှစ်ကျော်ခွဲခွာနေရပြီး အဖေမရှိတော့မှ သားနှင့်အတူ နေခွင့်ရပြီ၊ သားကို လွတ်လပ်စွာ ချစ်ခွင့်ရပြီဟု ဝမ်းသာနေပေလိမ့်မည်။ အမေသည် အဖေရှိစဉ်က မိမိကို တွေ့ခွင့်သိပ်မသာခဲ့။ မိမိမှတ်မိနေသည်မှာ အဖေနှင့် အမေ စကွဲပြီး ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလအတွင်းမှာ အမေနှင့်တွေ့ခွင့်သည် ခုနှစ်ကြိမ်၊ ရှစ်ကြိမ်လောက်ပဲ ရှိပေလိမ့်မည်။ တွေ့ရရင်လည်း ခဏပဲ။ ညအိပ်ခွင့်တောင် အဖေက မပေးခဲ့ပါ။ အခုတော့ ချစ်လှစွာသော သားကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီး တဝကြီးချစ်ခွင့်ရပြီဟု ထင်ကာ ဝမ်းသာနေပေလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ မိမိ အမေ့နောက်ကို မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အဖေဆုံးခဲ့တာ လည်း မကြာသေးတာကတစ်ကြောင်း ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူနေခဲ့ပြီး အမေလို သံယောဇဉ်ဖြစ်သော အစ်မကို မခွဲနိုင်တာက တစ်ကြောင်းကြောင့် ပါ။ အမေကတော့ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် တဘက်လေး ခေါင်းပေါ်တင် ကာ ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။

အဖေဆုံးပြီး ဆယ်လလောက်ကြာတော့ အစ်မက မိမိကို အဖေ မသေခင်ဖြစ်ချင်ခဲ့သည့် ဆန္ဒအတိုင်း ကိုရင်ဝတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ မိမိသာသနာ ဘောင်မှာ ပျော်နေပြီ၊ မထွက်ချင်တော့ဘူးဆိုတော့ ကိုရင်ဝတ်ပြီး တစ်လ အကြာမှ မြို့ကို ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက်ရှိသော ရွာကျောင်းက ဦးပဉ္စင်း နှင့် အစ်မက ဟင်္သာတမြို့၊ လယ်တော်တိုက်သစ်ဆရာတော် ဦးထေရ်ဝံသ ထံအပ်နှံကာ ပရိယတ္တိအခြေခံစာပေများကို သင်ယူစေခဲ့ပါသည်။ နောက်နှစ် မှာ မြစ်ကွေ့ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ စာပေဆက်လက်သင် ယူခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ် နွေကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်တော့ စာအောင်ဆု ရတဲ့ အလှူငွေများနှင့် အမေ့အတွက် ဖိနပ်၊ ထဘီ ဝယ်ကာ ရွာကို ပြန်ခဲ့ပါသည်။ မွန်မွန်မြတ်မြတ်ရသည့် ငွေကလေးနှင့် အမေ့ကို ကန်တော့ ချင်၍ပါ။

ရွာရောက်တော့ မိမိပြန်မလာဘူးထင်၍ သူ့ရွာလေးကို ခဏပြန်သွားသည်တဲ့။ ရောက်ရောက်ချင်း မတွေ့လိုက်ရ။ နောက်ရက်ကြာတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ နာဂစ်မုန်တိုင်းကြီး တိုက်ခတ်ခဲ့ရာ မိမိတို့ ရွာကလေးလည်း အမှိုက်ပုံနီးပါး ပျက်စီးသွားခဲ့ပါသည်။ အစ်မတွေကလည်း ရှိသမျှပစ္စည်း ရေ နောက်ပါသွားခဲ့ပါ၏။ လက်စွပ်လေး တစ်ကွင်းသာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ အမေဖို့ ဝယ်လာသည့် ဖိနပ်နှင့်ထဘီလည်း ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် ရောက်မှန်းမသိ။ အမေနေတဲ့ ရွာကလေးကတော့ ရွာလုံးကျွတ် နာဂစ်နောက် ပါသွားခဲ့ပါသည်။ အမေအလောင်းကိုပင် ပြန်မရလိုက်ပါ။

ပုထုဇဉ်လူသား၊ တရားမပြည့်သေးတဲ့ စာသင်သား ကိုရင်ငယ် တစ်ပါးမို့ အတော်ကို ထိခိုက်ကြေကွဲ ခံစားခဲ့ရပါ၏။ မြို့ပြန်ရောက်တော့ နာဂစ်မုန်တိုင်းကို ကိုယ်တိုင်ခံစားလိုက်ရသည့်အပြင် အမေပါဆုံးရှုံးခဲ့ရတော့ စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး ညညဆို အိပ်မပျော်။ မျက်လုံးထဲမှာ အမေပုံရိပ်တွေနှင့် လူသေကောင် အလောင်းများသာ မြင်မြင်နေရပါသည်။ ဆရာဝန်နှင့် တိုင်ပင်ကာ စိတ်ငြိမ်ဆေးတွေ တော်တော်သောက်လိုက်ရပါ၏။

ဒါတွေက မိမိဘဝ၏ ကြမ်းတမ်းသော အချိုးအကွေ့ အချို့တစ်ဝက် ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝမှာ ကြမ်းတမ်းသော အကွေ့များစွာကို ကြုံတွေ့ရပြီးပြီ။ အဲဒီလို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အတွက် မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မမြင်ပါ။ ဆိုးပေခဲ့သော အဖေကိုလည်း အပြစ်ဟု မမြင်ပါ။ အဖေက မှားခဲ့တာကို ပြင်ပေးမည့်လူ မရှိသဖြင့် မှားပြီးရင်း မှားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အဖေကျေးဇူးက ကြီးမားလှပါ၏။ ဘဝသင်ခန်းစာများစွာ ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အဖေပေးခဲ့သည့် သင်ခန်းစာ၊ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အကွေ့တွေကြောင့် ကွေ့နှင့်ယှဉ်ပါးခဲ့ပြီ။ ဘယ်ကွေ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် 'ကွေ့'တတ်အောင် တည်ဆောက်တတ်ခဲ့ပြီ။ တွေ့ကြုံခဲ့သော ကွေ့တွေကို မကွေ့တတ်ခဲ့လျှင် စာဖတ်သူတို့ မျက်စိရှေ့မှောက် 'သက္ကန္တယ်'ဆိုသည့် ကလောင်တစ်ချောင်း ရောက်လာမည်မဟုတ်။

လောကမှာ အကောင်းသည်လည်း မမြဲ၊ အဆိုးသည်လည်း မမြဲပေ။ အလှည့်အပြောင်း၊ အချိုးအကွေ့ဆိုတာ ရှိပါသည်။ မိမိပြုခဲ့သည့် အဖြူ အမည်း ကံအားလျော်စွာ အကောင်းအဆိုး အလှည့်အကွေ့နှင့်တော့ တွေ့ကြုံ မည်ပင်။

သည်လိုတွေ့ကြုံရတော့ “အကောင်းမမြဲ၊ အဆိုးလည်းမမြဲ” ဟု ဆင်ခြင်ကာ မိမိကိုယ်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်သာ တည်ဆောက်ရပေ မည်။

ကြမ်းတမ်းသော ကျွ၊ သိမ်မွေ့သော ကျွ၊ ပြေပြစ်သော ကျွ၊ ကောက်ကွေးလွန်းသော ကျွ၊ ကောင်းသောကျွ၊ ဆိုးသောကျွ မည်ကဲ့သို့ ကွေ့ပုံဖြစ်ဖြစ် သာယာယစ်မှူးခြင်း၊ စိတ်ပျက်သိမ်ငယ်ခြင်းများ ကင်းစွာဖြင့် ရှေ့သို့ ဆက်လက်လျှောက်ကြပါဟု တိုက်တွန်းလိုက်ချင်ပါသည်။

၁၀ အကျွတွေကို အားမာန်အပြည့်နှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ဆရာမကြီး ဒေါ်စိန်စိန်ရဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကိုလည်း မျှဝေလိုက်ပါတယ်။

၁၀တိုက်ပွဲ

- အမှောင်ထုလည်း၊ စုစည်းသိပ်သိပ် လင်းရိပ်မသီ၊ မှန်ရီရီတည်း။
- မပီထင်ရှား၊ ဝိုးတဝါးတွင် နွဲ့အားယိုင်ယိုင်၊ မခိုင်ယုံလွင့် တွေးချင့်မနိုင်၊ မပိုင်စိတ်ဝမ်း နေ့တိုင်းပန်းလျက်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ထွင် ကိုယ့်အင်ကိုယ့်အား၊ ကိုယ်စေပါးသည့် အားရဖွယ်ကား မဟုတ်ပြီ။
- ဟယ်... သို့ပင်တစေ၊ မသေသမျှ၊ မာန်မချဘူး။

ရင်မှ နှလုံးသား
 တွယ်ဖက်ထား၍ ဉာဏ်အားဗွေလှောက်
 ငါ့ဦးနှောက်သာ၊ ကျန်ရှိပါစေ
 လာလာသမျှ၊ ဒုက္ခလက်တွဲ
 ဆင်းရဲဖော်ပြု၊ အမှောင်ထုမှာ
 အားပြုလျှောက်သွားနေဦးမည်။

သကျနွယ် (ရွှေပင်လယ်)

- ၁၁၀အက္ခေ တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာရာမှာ အခက်အခဲ ဒုက္ခတစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ကြရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဒုက္ခကပဲ နောင်အနာဂတ်မှာ ကောင်းကျိုးရဖို့၊ အောင်မြင်မှုရဖို့အတွက် လမ်းစတစ်ခုဖြစ်နေတတ်ပြန် တာကို တွေ့ကြရပါတယ်။ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာဖို့အတွက် အိတ်ချ်ဂျီဝဲလ် (H.G.Well) ဟာ ခြေထောက်သွင်သွင်ကျိုးခဲ့ရတယ်။ အိုင်ဟင်နရီ (O. Henry) ဟာ ထောင်ကျခံခဲ့ရတယ်။

ဘဝအကွေ့ကလေးတွေ

မောင်သိန်းလွင်

ဆရာမ ဒေါ်ခင်မိုးမိုးနီ (စာရေးဆရာမ ရွှေစကား)က “ကွေ့” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ရေးပေးပါလို့ စာမူတောင်းလာပါတယ်။ ဆရာမလာတဲ့နေ့က ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာကြီး လယ်တွင်းသားစောချစ်တို့ မြသဇင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေခိုက်နဲ့ ကြုံကြုံကပ်ပါတယ်။ ဆရာမက ဆရာကြီး လယ်တွင်းသားထံမှလည်း စာမူတောင်းခံပါတယ်။

“ရေးပေးမှာပေါ့ဗျာ... ကျွန်တော့်မှာ ကွေ့အကြီးကြီးရှိပါတယ်” လို့ ဆရာကြီးလယ်တွင်းသားက ပြန်ပြောပါတယ်။ ဆရာကြီးပြောတဲ့ ဆရာကြီး ရဲ့ကွေ့ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဆရာချစ်နိုင် (စိတ်ပညာ)၊ ဆရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညို၊ ဆရာနှစ်ကျာသိုင်း၊ ဆရာကောင်းသန့်၊ ဆရာချစ်ဦးညို၊ ဆရာ မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)၊ ဆရာ အကယ်ဒမီငြိမ်းမင်း၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာကြီး လယ်တွင်းသားစောချစ်တို့ ပေါင်းတည်မြို့ဘိုးဘွားရိပ်သာ နှစ် ၈၀ ပြည့် အထိမ်းအမှတ်ဟောပြောပွဲသို့ သွားဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ နှစ်ညဆက်တိုက် ဟောပြောကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆရာကြီး

စာပေခရီးသွားများ

လယ်တွင်းသားစောချစ်က “အောင်စိတ်” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဟောပြောပါတယ်။ အဟောအပြော အလွန်ကောင်းသူဆိုတော့ တဝါးဝါးတဟားဟားနဲ့ ရယ်မောရွှင်မြူးကြရသလို လွမ်းစရာ၊ ဆွေးစရာတွေကို ပြောတဲ့အခါမှာလည်း လူကြီးတွေတောင် မျက်ရည်လည်ခဲ့ကြရပါတယ်။

ဆရာကြီးရဲ့ ဟောပြောတာတွေက သူ့ဘဝ တကယ့်အဖြစ်အပျက် ဇာတ်ကြောင်းကလေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဘဝရဲ့ ဘဝအကျွေ့အပြောင်း ကလေးတွေအကြောင်းကို တစေ့တစောင်း တင်ပြသွားတာပါ။ ဟောပြောပွဲ လာသူ လူငယ်တွေ အတုယူဖွယ်၊ မှတ်သားဖွယ်၊ လိုက်နာဖွယ်၊ ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်တွေကို ဟာသနှောပြီး တစ်မျိုး၊ ကရုဏာရသရောစွက်ပြီးတစ်ဖုံ ပြောပြသွားတာပါ။ ဆရာကြီးဘဝရဲ့ “ကျွ.” ကလေးတွေရော ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းကို ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့တဲ့ “ကျွ.” ကြီးတွေအကြောင်းပါ ပါပါတယ်။

ဆရာ့ကို စဉ့်ကိုင်မြို့ကနေ ခုနစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ထန်းတောရွာမှာ မွေးဖွားပါတယ်။ ၅ နှစ်သားမှာ အဖေကွယ်လွန်တယ်။ မိခင်ဖြစ်သူ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်ရတယ်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သေဆုံးတဲ့အတွက် စီးပွားပါ ပျက်ပြီး မိဘများရှိရာ ဝန်းသိုရွာသို့ ပြောင်းခဲ့ရတယ်။ ဆရာကြီး ၁၀ နှစ် သားမှာ မိခင်ဖြစ်သူ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ အဘိုးနဲ့ အဘွားက ဆရာကြီးကို မွေးစားတယ်။ အဖေက မရှိ၊ နှမနဲ့ ညီငယ်ကလည်း မိခင်နဲ့ပါသွား၊ အမေနဲ့လည်း အတူမနေရ။ မောင်နှမတွေနဲ့ လည်း တကွတပြားစီ ဖြစ်ရလို့ အိပ်ရာထဲရောက်ရင် အဘိုးနဲ့အဘွားမသိ အောင် ကြိတ်ပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့ရတယ်။ ဆရာကြီးဘဝမှာ ဝမ်းနည်းစရာ “ကျွ.” ကြီးကို ကြုံခဲ့ရတယ်။

ဆရာကြီးရဲ့အဘိုး ကျောင်းထားပေးလို့ လေးတန်းအောင်တဲ့အခါ စဉ့်ကိုင်မြို့ကိုတက်ပြီး ပညာသင်ကြားရတယ်။ ဆင်းဆင်းရဲရဲပါပဲ။ ဆရာကြီးအနေနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အထင်သေးစိတ်ပျက်မိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ၉ တန်းအောင်ပြီး ၁၀ တန်း ရောက်လာပါတယ်။

၁၀ တန်းရောက်တော့ ကျောင်းစာသာမက အပြင်စာတွေကိုပါ ဖတ်တတ်လာတယ်။ အထူးသဖြင့် အချစ်ဝတ္ထုတွေပေါ့။ အဲဒီဝတ္ထုတွေထဲက တစ်ပုဒ်ကို ဆရာကြီးအနေနဲ့ စွဲစွဲလမ်းလမ်း နှစ်ခြိုက်မိတယ်။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်က ဆယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူ့မှာ အဖေ မရှိဘူး။ အဲဒီနှစ်ချက်နဲ့တင် ဝတ္ထုထဲက အဓိကဇာတ်ကောင်ကို ကိုယ်နဲ့တူ တယ်ဆိုပြီး သဘောကျခင်မင်မိတယ်။ အဲဒီဇာတ်လိုက်က သင်္ချာဘာသာကို မုန်းတယ်လို့ဆိုတော့ ပိုသဘောကျသွားတယ်။ ဆရာကြီးကလည်း သင်္ချာ ဘာသာကို ကြောက်တာကိုး။ “တိုက်ဆိုင်လွန်းလှချည်းလား။ စာရေးဆရာ က ငါ့အကြောင်းများ ရေးနေသလား” လို့တောင် ဆရာကြီးက ထင်မိတယ်။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်မှာ ချစ်သူရှိတယ်။ ကောင်မလေးက ချမ်းသာပြီး ချောတယ်။ ဇာတ်လိုက်က ဆင်းရဲတယ်။ ဒါကြောင့် ကောင်မလေးရဲ့မိဘ တွေက သဘောမတူဘူး။ ဆင်းရဲလို့ အထင်သေးတယ်။ သမီးနဲ့ခွဲပစ်လိုက် တယ်။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်က တလွမ်းလွမ်း တဆွေးဆွေးနဲ့ ငွေကြေး ချမ်းသာသူတို့ရဲ့ ဂုဏ်ပကာသန အသိုင်းအဝိုင်းကို ပြောင်မြောက်တဲ့ စကား လုံးတွေနဲ့ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်တယ်။ ရွတ်ချအပြစ်တင်တယ်။ ငွေတိုး၊ နှစ်ထပ် တိုး၊ စတော့နဲ့ ရှယ်ယာပါတဲ့ သင်္ချာဘာသာရပ်ကိုလည်း လူချမ်း သာတို့နဲ့သာဆိုင်တဲ့ ဘာသာရပ်ဖြစ်တယ်။ သူ့လိုဆင်းရဲသားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ဘာသာရပ်ဖြစ်လို့ မုန်းတယ်လို့ ဝတ္ထုထဲကဇာတ်လိုက်က ပြောတော့ ဆရာ ကြီးက ထောက်ခံတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်က ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ကို မဖြေဘူး။ “၁၀ တန်း စာမေးပွဲဆိုတာ ဘဝစာမေးပွဲ မဟုတ်ဘူး။ ၁၀ တန်း စာမေးပွဲအောင်လို့လည်း ဘဝစာမေးပွဲအောင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ၁၀ တန်းစာမေးပွဲ မဖြေတော့ဘူး” လို့ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက် က ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဆရာကြီးကလည်း ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်ကို အတုယူ သဘောကျပြီး ၁၀ တန်းစာမေးပွဲဖြေခါနီးမှ မဖြေဘဲနေလိုက်တယ်။ ဝတ္ထုထဲ က ဇာတ်လိုက်အတိုင်း တလွမ်းလွမ်း တဆွေးဆွေး တငေးငေး တပိုင်ပိုင်နဲ့ ဘဝကို ရေစုန်မျောခဲ့တယ်။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ၆ နှစ်တိတိ မဖြေဘဲ

ရှုံးခဲ့တယ်။ ဝတ္ထုဖတ်ပြီး အတုခိုးမှားလို့ “ကော့”ကြီး တစ်ခုကို ကြုံခဲ့ရတာပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာကြီးရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့ကနေ ပြန်လာတယ်။ သူက မိဘနှစ်ပါးသေဆုံးလို့ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဘကြီးတော်သူထံ သွားတယ်။ သူ့ဘကြီးက ဦးဘရီနှင့် သမီးများ စာအုပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်တယ်။ ဘကြီးဖြစ်သူက သူ့ကို စာအုပ်တွေ အပျင်းပြေကူရောင်းခိုင်းပြီး စာတွေ ဖတ်ခိုင်းတယ်။ သူဖတ်ဖို့ စာအုပ် ၂၂ အုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးထားတယ်။ အဲဒီစာအုပ် ၂၂ အုပ်ကို ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ဆရာကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းဟာ စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွလာတယ်။ ကျောင်းပြန်တက်မယ်။ ဘဝကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ပြန်လာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာပဲ အဲဒီသူငယ်ချင်းက သူဖတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ် ၂၂ အုပ်ကို ဆရာကြီးသို့ ပေးတယ်။ ဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်ဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ ဆရာကြီး ဖတ်ကြည့်တော့ ပီမိုးနင်းရေးတဲ့ စာအုပ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဆရာကြီးလည်း အားမာန်တွေ တက်လာတယ်။ “သိမ်ငယ်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်းတွေကြောင့် တလွမ်းလွမ်း တဆွေးဆွေး နဲ့ ငါ့စိတ်ဓာတ်တွေ နိမ့်ကျနေတာပါလား” လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သုံးသပ်မိလာတယ်။

သိမ်ငယ်စိတ်၊ နိမ့်စိတ်၊ ကျစိတ်၊ ရှုံးစိတ်၊ အပျက်စိတ်တွေဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ကျရှုံးပျက်စီးစေတတ်တယ်လို့ ဆရာကြီး ပီမိုးနင်းစာကို ဖတ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်သုံးသပ်တယ်။ “အောင်မြင်ချင်ရင် အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဘဝရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်ရောက်အောင် ကြိုးစားမယ်။ ဒီနှစ် ၁၀ တန်းပြန်ဖြေမယ်။ ရှေ့နှစ် တက္ကသိုလ်ဆက်တက်မယ်” လို့ အောင်စိတ်ကို မွှေးလိုက်တယ်။ ကျစိတ်၊ ရှုံးစိတ်၊ နိမ့်စိတ်တွေကို ပယ်လိုက်တယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ၁၀ တန်းစာမေးပွဲ ပြန်ဖြေပြီး အောင်မြင်တဲ့အတွက် တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ပြီး ဘွဲ့ရခဲ့တယ်။ မန္တလေး တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ကြားနေစဉ် တက္ကသိုလ်လူရည်ချွန်ဆု နှစ်ခါရခဲ့

တယ်။

ဆရာကြီးရဲ့ဘဝမှာ တစ်ဆစ်ချိုး အက္ခေတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ကောင်းသော “က္ခေ”ကြီးပါပဲ။ အဲဒီလို က္ခေပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အလယ်တန်းပြဆရာ၊ တက္ကသိုလ်ဆရာ၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ကချင်ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ရုံးချုပ်ညွှန်ကြားရေးမှူး စတဲ့ တာဝန်တွေကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဆရာဘဝမှာ လမ်းမှန် အက္ခေကို ရောက်လို့ ဒီလောက်ပြောင်မြောက်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

သိမ်ငယ်စိတ်၊ နိမ့်စိတ်၊ အပျက်စိတ်တွေဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ကျရှုံးပျက်စီးစေတတ်တယ်။ အဲဒီရှုံးစိတ်၊ နိမ့်စိတ် က္ခေတွေကို မှန်ကန်တဲ့နည်းလမ်းသုံးပြီး ကျော်ဖြတ်ရမယ်။ မှန်ကန်တဲ့ နည်းလမ်းကို မရရင် အားလုံးကို မှန်းတီးရန်လိုပြီး ရိုင်းစိတ်၊ မိုက်စိတ်တွေ ဝင်သွားတတ်တယ်။ ရန်လိုတဲ့ လူရမ်းကား၊ လူဆိုးတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ ဘဝအက္ခေကို ရောက်သွားတတ်တယ်လို့ ဆရာကြီးက ဆိုပါတယ်။

ဆရာ လယ်တွင်းသားရဲ့ဘဝမှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖတ်ပြီး လမ်းမှားတဲ့ အက္ခေတစ်ခုကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့... ကောင်းတဲ့ စာကောင်းပေကောင်းတွေ ဖတ်ရပြန်တော့ ဆရာဘဝဟာ လမ်းမှန်အက္ခေတစ်ခုကို ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်။ မိမိကိုယ်တွေ့နဲ့ယှဉ်ပြီးတော့ မှန်ခဲ့တာတွေ၊ မှားခဲ့တာတွေကို ငယ်ရွယ်သူတွေ သင်ခန်းစာယူတတ်အောင်၊ သတိထားနိုင်အောင် ဆရာ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဆရာဘဝ အတွေ့အကြုံတွေကို အခြေခံပြီး စာပေတွေ ဆက်တိုက်ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဆရာဟာ စာကောင်းပေကောင်းတွေ ရေးရင်း ၁၉၇၇ ခုနှစ်မှာ “တစ်လုံးနှစ်လုံးပုလဲကုံး” စာအုပ်နဲ့ စာပေဗိမာန် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ဒုတိယဆု ရခဲ့တယ်။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်မှာ “ပန်းမြိုင်လယ်မှ ဥယျာဉ်မှူး” စာအုပ်နဲ့ စာပဒေသာ ပထမဆု ရခဲ့တယ်။ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်မှာ အဲဒီစာအုပ်နဲ့ပဲ အမျိုးသားစာပေဆု ရရှိပြန်တယ်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်မှာ “ပန်းလိုချင် အပင်ကိုပျိုးတတ်မှ” စာအုပ်နဲ့ အမျိုးသားစာပေဆုကို ထပ်မံရရှိခဲ့တယ်။ မြဝတီဝတ္ထုတို အကောင်းဆုံးဆု၊ ဆရာဝန်တင်ရွှေဆု စသည်တို့

ကိုလည်း ရရှိခဲ့တယ်။ “ဝိဇ္ဇာပညာ ထူးချွန်တဲ့” ဒုတိယအဆင့်ကိုလည်း ၂၀၀၈ ခုနှစ်က ရရှိခဲ့တယ်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်မှာ “စည်သူတဲ့”ကို ရရှိပြီး ယခုအခါ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းကြီးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နဲ့ စာပေ တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နေဆဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ဆရာကြီး လယ်တွင်းသားစောချစ်က “ကျွန်တော့် မှာ ကွေ့အကြီးကြီးရှိတယ်” လို့ ဒေါ်ခင်မိုးမိုးနီကို ပြောခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း Dale Carnegie ရဲ့ Little-Known Facts About Well-Known People ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို “ကမ္ဘာကျော်ကြား ပုဂ္ဂိုလ်များ ၏ မကျော်ကြားသောဖြစ်ရပ်များ” ဆိုပြီး ဘာသာပြန်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်တော့ တကယ့်ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ ဘဝအလှည့်အပြောင်း၊ အကွေ့အစောင်းကလေးတွေကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါတယ်။

ဘဝအကွေ့တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာရာမှာ အခက်အခဲ ဒုက္ခတစ်မျိုး မျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ကြရမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဒုက္ခကပဲ နောင်အနာဂတ်မှာ ကောင်းကျိုးရဖို့၊ အောင်မြင်မှုရဖို့အတွက် လမ်းစတစ်ခုဖြစ်နေတတ်ပြန်တာ ကို တွေ့ကြရပါတယ်။ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီးဖြစ်လာဖို့အတွက် လမ်းစတစ်ခုဖြစ်နေတတ်ပြန်တာကို တွေ့ကြရပါတယ်။ ကမ္ဘာကျော်စာရေး ဆရာကြီးဖြစ်လာဖို့အတွက် အိတ်ချ်ဂျီဝဲလ် (H.G.Well) ဟာ ခြေထောက် သွင်သွင်ကျိုးခဲ့ရတယ်။ အိုဟင်နရီ (O.Henry) ဟာ ထောင်ကျခံခဲ့ရတယ်။

ကိုလံဘတ်စ် (Columbus)၊ ဝေါ့ဒစ္စနေ (Walt Disney)၊ ဝူးလ်ဝပ်သ် (Woolworth)၊ ဇိန်ဂရေ (Zane Grey)၊ မိုးဇက် (Mozart) တို့ဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခနွံတွင်းမှာ ကျဆင်းခဲ့ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ “ဆင်းရဲ ဒုက္ခကွေ့”ကို ဇွဲမာန်တင်းပြီး ကြိုးစားခဲ့ကြတဲ့အတွက် ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ် တွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

အသက်အရွယ် ဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး၊ ရာထူးဂုဏ်သိန် ဘယ် လောက်ပဲမြင့်မြင့် “လူ” ဟာ “လူ” သာ ဖြစ်ပါတယ်။ နှလုံးသားရေးရာ၊ ချစ်မှုရေးရာတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ခံစားကြရသူတွေချည်းပါပဲ။

နပိုလီယံ (Napoleon)၊ ဆီဇာ (Caesar)၊ မတ်ခ်အန်ထော်နီ (Mark Antony) စတဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ၊ အိမ်ရှေ့မင်းသား ရုဒေါ့ဖ် (Prince Rudolf)၊ သမ္မတကြီး လင်ကွန်း (Lincoln) စတဲ့ အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာလည်း အချစ်အတွက် ခံစားခဲ့ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခံစားရတဲ့ “နှလုံးသားကျွေ” ကို သတိ၊ ဉာဏ်ပညာလှော်တက်နဲ့ လှော်ခတ်ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ကြလို့သာ လောကရှေ့ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးတွေအဖြစ် ကမ္ဘာ့ သမိုင်းဝင်ခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မသေမီသက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ ခဏခဏတွေ့ရမယ့် ဘဝဘဝ အကျွေးလေးတွေကို မမေ့မလျော့တဲ့ ဉာဏ်ပညာအသိနဲ့ သတိရှိရှိ ကျော်ဖြတ်နိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်တောင်းရင်း...။

ချစ်ခင်လေးစားစွာဖြင့်
မောင်သိန်းလွင်

□ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ ဖခင်တွေကို
ရဟန်းခံပေးတယ်ဆိုတာ အလွန်မွန်မြတ်တဲ့အလုပ်ပဲ။
ကြီးမားတဲ့အကျိုးရလဒ်ကို ခံစားရလိမ့်မယ်။
ဒီလုပ်ရပ်ဟာ ဒကာကြီးဦးဘုန်း၊ အခု ရဟန်းဘွဲ့တော်
အမည်က 'ဦးဥက္ကဋ္ဌ' ဟုတ်သလား။
အကျိုးပေးလိမ့်မယ်ဗျာ။ ဘဝတစ်ခုမှာ
ဒီလိုကုသိုလ်မျိုးဆောင်ရွက်ခွင့်ရတယ်ဆိုတာ
ကောင်းမွန်တဲ့လမ်းကြောင်းကိုဦးတည်ပေးလိုက်တဲ့
ကြီးမားတဲ့အချိုးအကွေ့တစ်ခုပဲ။

ဆုလာဘ်

ဦးဘုန်း(ဓာတု)

၁၉၉၁ ခုနှစ် သင်္ကြန်ပြီးခါစက ဖြစ်သည်။

လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံ ခြောက်သောင်းရှိသည်။ မန္တလေးမြို့ထဲ၌ ကျူရှင်အခန်းငှားရန် ကြိုးစားသည်။ ဤငွေဖြင့် မရ။

ထိုငွေခြောက်သောင်းကို ဒီအတိုင်းထားလျှင် သူငယ်ချင်းများက ချေးမည်။ ငှားမည်။ ဆွေမျိုးများ၏ ဒဏ်ကြောင့် ကုန်မည်။ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမည်နည်း။

ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝယ်စီးဖို့ ကြံစည်စိတ်ကူးမိသည်။ ပွဲစားများက ဆိုင်ကယ်များကို တစ်စီးပြီးတစ်စီး လာ၍ ပြုကြသည်။ ငွေကျပ် ခြောက်သောင်းတန်သည့် ဆိုင်ကယ်မရှိ။ ငွေအနည်းငယ် လိုနေပြန်သည်။ ကျူရှင် ဆရာတစ်ယောက်အဖို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးရှိပါက အလွန်အဆင်ပြေနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူများထံမှ ငွေချေးပြီး ဆိုင်ကယ်မစီးချင်ပါ။

ဤငွေခြောက်သောင်းကို ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲဟု အိမ်ရှင်မနှင့် တိုင်ပင်မိသည်။ အဖြေမပေါ်။ ဤသို့ဖြင့် ဝါဆိုလဆန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အကြံတစ်ခုရကြသည်။

အသက် (၃၀) ပြည့်ပြီ။ ရဟန်းတစ်ခါမှ မခံဖူးသေး။ ထို့ကြောင့် ဤငွေဖြင့် ဝါမဝင်မီ 'ရဟန်းခံ' ရလျှင် ကောင်းမည်။ ငွေကျပ်ခြောက်သောင်းဖြင့် လုံလောက်အောင် ကြိုးစားလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အိမ်အနီးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်ဘုရားက တာဝန်ယူရှာသည်။

စာပေခရီးသွားများ

“ဒကာကြီးမောင်ဘုန်း၊ ငွေခြောက်သောင်းနဲ့ ရဟန်းခံမယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီး ကြည့်ပြီး စီစဉ်ပေးမယ်”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရား စကားသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လင် မယား ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။ သို့သော်...။

“ဘုန်းကြီးကို တစ်ခုတော့ ကူညီ။ ဘုန်းကြီး အမြဲစီးနေတဲ့ ဆိုက် ကားရှိတယ်။ အဲဒီဆိုက်ကားဆရာလေးကိုလည်း မင်းရဟန်းခံပေးလိုက်”

ဆရာတော်၏ စကားကြောင့် အပျော်များ လွင့်ပျောက်သွားရသည်။ ပြန်၍ လျှောက်ထားမိသည်။

“တပည့်တော်က ငွေကျပ်ခြောက်သောင်းထက် ပိုပြီး မတတ်နိုင်ပါ ဘူး ဘုရား”

“ဒကာကြီးရယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး မကုန်ကျပါဘူး။ ဆိုက်ကားဆရာ အတွက် သင်္ကန်းကို ဘုန်းကြီးက ပေးမယ်”

ဆရာတော်၏ စကားကို သဘောမတူဘဲ လက်ခံလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အဲဒီဆိုက်ကားဆရာမှာ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိ တယ်။ သူတို့ကိုလည်း ကိုရင်ဝတ်ပေးလိုက်၊ နားသပေးလိုက်။ ဟုတ်ပြီလား။ မင်းငွေကျပ်ခြောက်သောင်းထက် ပိုမကုန်ဘူး။ ကိုရင်အတွက် သင်္ကန်းကို ဘုန်းကြီးက ပေးမယ်။ နားသမယ့် သမီးအတွက် အဝတ်အစားကိုလည်း ထူးထူးခြားခြား မလုပ်တော့ဘူး။ မင်းဖိတ်စာရိုက်ရင်သာ သူတို့မိသားစုကို မင်းဖိတ်စာထဲ ထည့်ရိုက်။ အဲဒီ ဆိုက်ကားဆရာလေးက ငါ့ကို ကုသိုလ် ယူပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ပို့ပေးလာတာ (၃) (၄) နှစ် ရှိပြီကွ”

ဤသို့ဖြင့် ဆရာတော်၏စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ လက်အုပ်ချီ ဝတ်ချပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ထိုညက အိပ်မပျော်ပါ။
စိတ်မပါဘဲ သဘောတူညီသည်ဟု ဝန်ခံခဲ့သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်။
 အိပ်မပျော်၍ ထထိုင်လိုက်သည်။
 လမ်းလျှောက်သည်။
 ပြန်အိပ်သည်။ ပြန်ထသည်။
 စဉ်းစားသည်။
 ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခုဝင်လာ၏။

“အင်း... ။ ငါနဲ့ တစ်ခါမှမသိတဲ့ ဆိုက်ကားသမားမိသားစုကို ရဟန်းခံပေးရမယ်။ ငွေကျပ်ခြောက်သောင်းထက် ပိုမကုန်ဘူး။ သင်္ကန်းဖိုးပဲ ကုန်မယ်တဲ့။ ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ရဲ့အဖေကို ငါနဲ့အတူတူ ရဟန်းဝတ်ဖို့ တိုက်တွန်းမယ်။ ထူးပြီး ဘာမှကုန်စရာမရှိဘူး။ သင်္ကန်းတစ်စုံစာပဲ လိုမယ်။ ငါ ဒီလောက်တော့ တတ်နိုင်တယ်”

ဤသို့ဖွေးပြီး အိပ်ပစ်လိုက်သည်။
 အိပ်နေရင်း စဉ်းစားမိပြန်သည်။

“မဖြစ်သေးပါဘူး။ အခု ငါနေရတာက ယောက္ခမရဲ့အိမ်။ သူ့အရိပ်ကို ငါခိုနေရတာ။ ကျေးဇူးရှိတယ်။ ငါ့အဖေကိုသာ ရဟန်းဝတ်ပေးမယ်ဆိုရင် ဘယ်တရားမလဲ။ ယောက္ခမဆိုတာလည်း အဖေပဲလေ။ သူ့ကိုလည်း ရဟန်းဝတ်မလားလို့ ငါမေးသင့်တာပေါ့။ ဝတ်တာ မဝတ်တာ သူ့အပိုင်း။ မေးရမယ့်တာဝန် ငါ့မှာရှိတယ်။ အဖေနှစ်ယောက်လုံး ရဟန်းဝတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဤသို့ တွေးမိပြီး အိမ်ရှင်မကို နှိုး၍ တိုင်ပင်လိုက်သည်။ သူက သဘောတူသည်။

နံနက်လင်းပြီ။
 ယောက္ခမကြီးကို ညက စဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

“အေး။ ကောင်းတာပေါ့ကွ။ ငါလည်း အသက် (၅၀) ကျော်ပြီ။ ကိုရင်ပဲ ဝတ်ဖူးသေးတယ်။ ရဟန်းမခံဖူးသေးဘူး။ ရဟန်းခံက ဘယ်

နေ့လဲ”

“လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ပါ အဖေ”

ယောက္ခမကြီးကတော့ ‘ရဟန်းခံ’မည်တဲ့။ အဆင်ပြေသွားပြီ။

ဒီလိုနှင့်။ အဖေရှိရာ အဖေ့ရုံးသို့ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ လိုက်သွားကြသည်။ အဖေ့ကို မတွေ့။ အဖေထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လိုက်သွားရသည်။ ဧည့်သည်တစ်ချို့နှင့် စကားပြောနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်၍ ခဏထိုင်နေရန် အချက်ပြသည်။ ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားတော့မှ အဖေရှိရာစားပွဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံက ထသွားပြီး ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်ကူးကို ပြောလိုက်မိသည်။

အဖေက ပြန်ပြောသည်။

“ငါကလည်း ရဟန်းတစ်ခါမှတော့ မခံဖူးသေးဘူးကွ။ အသက်ကတော့ (၅၂) နှစ်ရှိပြီ။ မင်းတို့က ငါ့ကို ရဟန်းခံပေးမယ်ဆိုတော့ သာဓုခေါ်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါက ညနေပိုင်းဆိုရင် မသောက်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ အဲဒါ ခက်တာပဲ”

အဖေစကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဦးနှောက်ခြောက်သွားရသည်။

“ရဟန်းခံတယ်ဆိုတာ မလွယ်ဘူး ငါ့သားရ။ ငါက အစာအိမ်ရောဂါကလည်း ရှိတယ်။ လက်ဖက်ရည်ကိုလည်း တစ်နေ့ကို (၅) ခွက်၊ (၆) ခွက်လောက် သောက်ရမှ။ မဖြစ်ပါဘူး ငါ့သားရာ”

ကျွန်တော့်အိမ်ရှင်မက အဖေစကားကို နားထောင်ပြီး အဖေ့ကို ချောမော့၍ ပြောရှာသည်။

“အဖေရယ်။ (၁) လ မဝတ်နိုင်လည်း (၁၀) ရက်ပေါ့”

“(၁၀)ရက်ဆိုတော့ များတာပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဒါဖြင့်ရင် (၇) ရက်လောက်တော့ ဝတ်ပါ အဖေရယ်”

“ငါက ဝန်ထမ်းဆိုတော့ ခွင့်ရဖို့ ခက်တယ်။ (၇) ရက်လည်း များတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် (၅) ရက်လောက်တော့ ဝတ်ပေါ့ အဖေရဲ့။ အဲဒီလောက်

တော့ အဖေရမှာပါ”

“(၅) ရက်ဆိုရင်တော့...”

အဖေက စဉ်းစားသည်။ အဖြေမပေး။ စဉ်းစားနေပုံထောက်ရင် ရဟန်းဝတ်ချင်စိတ် သင်သွားပုံရသည်။

“ဒီလိုလုပ် သမီးရယ် အဖေ (၃) ရက်လောက်တော့ ရဟန်းဝတ် နိုင်တယ်။ သမီးတို့က တနင်္ဂနွေနေ့ လုပ်မယ့်အလှူကို စနေနေ့ ရွှေလိုက်၊ ဒါဆိုရင် အဖေက တနင်္လာနေ့တစ်ရက်ပဲ ခွင့်ယူရတော့မယ်။ အဖေက ရုံးအုပ်စာရေးကြီးဆိုတော့ ဒီရုံးမှာ အဖေမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ သမီးတို့ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ အဖေတို့ အလုပ်ဆိုတာ အမြဲတမ်းရှုပ်နေတာ။ အလုပ်ရှုပ်နေမှ အဖေတို့ကလည်း အဆင်ပြေတာ သမီးရဲ့”

အဖေတို့များ သားပြောရင် မရဘူး။ ချွေးမလှလှလေးက ချောမော့ ပြောတော့ အဆင်ကို ပြေလို့။ ဒါတောင်မှ တနင်္ဂနွေကို ရက်ရွှေ့ခိုင်းလိုက် သေးသည်။ စနေနေ့ ရွှေမပေးရင် ရဟန်းမဝတ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလာပြန်သည်။ အဖေက ဝန်ထမ်းဆိုတော့ မလွတ်လပ်ပါ။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါပါ။ ဝန်ထမ်းဘဝဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံ ငါးတွေကို ရေကူးသင်နေရသလိုမျိုး တစ်ခါတလေ ငှက်တွေကို အပျံသင်နေရသလိုမျိုး။ မရောင်ရာ ဆီလူးပြီး အရှုပ်တွေကိုလုပ်ရင်း အလုပ်တွေရှုပ်နေရတဲ့သူ။ ဘာပဲပြောပြော အဖေ ရဟန်းခံမည်ဆို၍ ကျွန်တော်တို့ ပျော်ခဲ့ကြရသည်။

“ဆံချမယ်ဟေ့”

ဆရာတော်ဘုရားက ခေါ်လေသည်။ ဦးစွာပထမ ကျွန်တော်၏ အဖေကို ‘ဆံချ’သည်။ အဖေက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သည်။ ‘ဆံချ’၍ ကျလာမည့် ဆံပင်များကို ‘တဘက်’ဖြင့် ခံသည်။ ထို ‘တဘက်’ကို အမေက တစ်ဖက်၊ ကျွန်တော်က တစ်ဖက် ကိုင်သည်။ အဖေ ‘ဆံချ’နေစဉ် တွင် အမေက မျက်ရည်ကျသည်။ ‘ဘာကြောင့်မျက်ရည်ကျသလဲ’ဟု အမေ့ကို မမေးလိုပါ။ အဖေဆိုးသမျှကို အမေကခံခဲ့ရသူ။ အရက်ကြောင့်

အိမ်တွင် အမြဲတမ်း ငိုကြွေးနေရသူ။ အမေ့ခံစားချက်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။

အဖေ 'ဆံချ'ပြီးနောက် ယောက္ခမကြီး 'ဆံချ'သည်။ အဖေ နှစ်ယောက်စလုံးပြီးမှ ကျွန်တော် 'ဆံချ'ရသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပြီးမှ ဆိုက်ကားသမားလေး 'ဆံချ'ရသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝိုင်း၏ အနောက်မြောက်ထောင့်ရှိ သိမ်ကျောင်းထဲတွင် ရဟန်းဘဝသို့ ကျွန်တော်တို့ ရရှိခဲ့ကြသည်။

သိမ်ဆင်းပြီး။

သိမ်အဆင်းတွင် သိမ်ဆင်းလာကြသော ရဟန်းလေးပါးကို လောင်းလှူကြမည့် လူပရိသတ်ကလည်း အများကြီး။ အဖေက အရှေ့ဆုံး။ ကျွန်တော်က တတိယနေရာတွင် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လှမ်းလာသော အဖေ့ကို ကြည့်ပြီး အမေက မျက်ရည်ကျပြန်သည်။ 'သိမ်ဆင်း'လောင်းသည်။

ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်သွားပြီးနောက် အမေက သူ၏ အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်သော အဖေ၏ ခြေဖမိုးကို ဦးတိုက်ပြီး ကန်တော့သည်။

“ဦးပဉ္စင်းကို ဒီလိုမြင်ရလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးဖူးဘူး။ တပည့်တော်မ ကြည်နူးလိုက်တာ။ (၃) ရက် မကပါဘူး။ (၃) ပတ်ပဲ ဝတ်ဝတ်၊ (၃) လပဲ ဝတ်ဝတ်၊ (၃) နှစ်ပဲ ဝတ်ဝတ်၊ တပည့်တော်မ ကြည်ဖြူပါတယ်။ ခွင့်ဖြုတ်တယ်။ ဝတ်လိုက ဝတ်ပါ။ တပည့်တော်တို့ မိသားစုအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ စိတ်ချပါ”

ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်သွားသော အဖေက ဤသို့ပြန်ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားတွေ၊ သမီးတွေကိုလည်း စိတ်မချဘူး။ မင်းပင်ပန်းမှာကိုလည်း မကြည့်ရက်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် (၅) ရက်လောက်တော့ ဝတ်မယ်။ ပြီးရင် လူထွက်မယ်”

အဖေစကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ် (၁၂) နာရီတိတိတွင် သက်တော်ဝါတော် အကြီးဆုံး ဆရာတော်ဘုရားတစ်ပါးမှ ရေစက်ချတရားဟောကြားလေသည်။

“အစကတော့ တရားဟောဖို့ ပြင်ဆင်လာတာပဲ။ ဒီရောက်မှ ဒီနေ့ ရဟန်းခံအလှူရဲ့ အနှစ်သာရကို သိရတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ တွေ့ဖူးတာ မိဘတွေက သားသမီးတွေကို လှူတဲ့အလှူ။ မိဘတွေက သားသမီးတွေကို ကိုရင်ဝတ်ပေးတယ်။ ရဟန်းခံပေးတယ်။ ဒါပဲ တွေ့ဖူးတယ်။ အခုဟာက သားသမီးက မိဘကို ရဟန်းခံပေးတာတဲ့။ ဘုန်းကြီးလည်း သက်တော် (၇၀) ကျော်ပြီ။ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဘယ်လို တရားချီးမြှင့်ရမယ်ဆိုတာ လည်း မတွေးတတ်တော့ဘူး။”

ရေစက်ချတရား ဟောကြားပေးနေသော ဆရာတော်ဘုရားက ရိုးရိုး ကြီး ပြောကြားလေသည်။

“ဘုန်းကြီး စဉ်းစားမိတာ ပြောရမယ်ဆိုရင် သားသမီးဝတ် (၅) ပါးရှိတယ်။ လူတိုင်းသိကြပါတယ်။ နံပါတ် (၁) က မိဘကို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ရမယ်။ အဲဒီလိုသားသမီး ဒီခေတ်မှာ ရှိတော့ရှိတယ် ရှားတယ်။ မိဘထံမှာ ကပ်ရပ်ပြီး စားသောက်နေတဲ့ သားသမီးက အများစုပါ။ နံပါတ် (၂) က မိဘရဲ့ လက်ရင်းလက်ငုပ် စီးပွားရေးကို စီမံဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ သားသမီးဖြစ်ရမယ်။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ မိဘရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကို လူငယ်တွေ စိတ်မဝင်စားကြဘူး။ နံပါတ် (၃) ဖြစ်တဲ့ ‘မွေခံထိုက်စေ’ ကိုလည်း မိဘ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အိမ်တွေ၊ မြေတွေ၊ ခြံတွေ၊ ပစ္စည်းတွေကိုသာ ရောင်းချပြီး အမွေခွဲတတ်ကြတဲ့ သားသမီးတွေပဲ များတယ်။ မိဘထံက ဘာသာတရား တွေ၊ အကျင့်သီလတွေ အမွေခံဖို့ ဘယ်သားသမီးမှ စိတ်ကူးမရှိကြဘူး။”

ဆရာတော်ဘုရားက သက်တော် (၇၀) ကျော်ပြီဟု ဆိုသော်လည်း အသံတော်က မာသည်။ ကြည်လင်ပြတ်သားသည်။ မျက်နှာတော်က ဝင်းပ ရှိ နေသည်။

“ဒီလိုပဲ ‘လှူမျှဝေ၍’ ဆိုတဲ့စကားကို မိခင်ဖခင်တွေသေလွန်ပြီးမှ အလှူအတန်းတွေ ပြုလုပ်ပြီး အမျှဝေကြရတယ်လို့ပဲ နားလည်ကြတယ်။”

အဖေတွေ၊ အမေတွေ သေပြီးမှ နှစ်ပတ်လည်တွေလုပ်ပြီး လှူကြ၊ တန်းကြ၊ ကျွေးကြ၊ မွေးကြနဲ့။ တကယ်တော့ မိခင်ဖခင်တွေ မကွယ်လွန်မီ သူတို့ အတွက် ရည်မှန်းပြီး သူတို့နဲ့အတူတူ လှူတန်းပေးတယ်ဆိုတာ ပိုပြီးကောင်း တာပေါ့။ အခုဆိုရင် ဒီအလှူပွဲဟာ ဘုရားကြိုက်တဲ့ လှူမျှဝေခြင်းမျိုးပဲ”

ဆရာတော်ဘုရားက ယပ်တောင်ကို မကြည့်ဘဲ ပရိသတ်တွေ၏ မျက်လုံးကို ကြည့်ပြီး တရားကို ဟောသည်။ စကားကို ပြောသည်။ နားထောင်နေသူ အားလုံးကလည်း လက်အုပ်ချီလျက် ဆရာတော်ဘုရား၏ တရားကို အာရုံပြုနေကြသည်။

“စဉ်းစားကြည့်ကြလေ။ ဖခင်ကို သားသမီးက ရဟန်းခံပေးသတဲ့။ ရှာမှရှားအလှူပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့တောင် ဒီလိုလုပ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ဘူး။ သားသမီးဆိုတာ မိဘထံက ယူရတယ်လို့ပဲ နားလည်ကြတယ်။ အခု ကြည့်စမ်း။ ဒကာကြီးဦးဘုန်းက သူကိုယ်တိုင်လည်း ရဟန်းခံတယ်။ ဖခင် အရင်းကိုလည်း ရဟန်းခံပေးတယ်။ ရဟန်းဒကာလုပ်တယ်။ ကိုယ့်အမျိုး သမီးရဲ့ ဖခင်ကိုလည်း ရဟန်းခံပေးပြန်တယ်။ ရဟန်းဒကာ လုပ်တယ်။ အလွန်ကျက်သရေရှိတဲ့ အလုပ်ပဲ”

ဆရာတော်ဘုရား၏ စကားကို နားထောင်နေရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တွင် စဉ်းစားမိသည်။ တကယ်တော့ အဖေနှစ်ယောက်စလုံးကို ရဟန်းခံ ပေးတယ်ဆိုတာ တစ်ဝက်မှန်ပါတယ်။ ပထမဦးဆုံးရဟန်းခံဖို့ စိတ်ကူးတဲ့ အထဲမှာ အဖေတို့မပါပါ။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ဆိုက်ကားဆရာ လေးကို ရဟန်းခံပေးဖို့ ပြောကြားရာကနေ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုမျှသာပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ ဖခင်တွေကို ရဟန်းခံ ပေးတယ်ဆိုတာ အလွန်မွန်မြတ်တဲ့ အလုပ်ပဲ။ ကြီးမားတဲ့ အကျိုးရလဒ်ကို ခံစားရလိမ့်မယ်။ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ ဒကာကြီးဦးဘုန်း။ အခု ရဟန်းဘွဲ့တော် အမည်က ‘ဦးဥက္ကဋ္ဌ’ ဟုတ်သလား။ အကျိုးပေးလိမ့်မည်ဗျာ။ ဘဝတစ်ခုမှာ ဒီလိုကုသိုလ်မျိုး ဆောင်ရွက်ခွင့်ရတယ်ဆိုတာ ကောင်းမွန်တဲ့ လမ်းကြောင်း

ကို ဦးတည်ပေးလိုက်တဲ့ ကြီးမားတဲ့ အချိုးအကွေ့တစ်ခုပဲ။ ဒကာကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်ကို လူတွေသိအောင် ဘုန်းကြီးလည်း ဝေမျှမယ်။ လာတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်တွေလည်း အတုယူကြ”

ရေစက်ချတရား ဟောကြားပေးနေသော ဆရာတော်ဘုရားက ဤကဲ့သို့ မိန့်ကြားလိုက်ပြန်သည်။

“ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တယ်။ မကောင်းတဲ့ ဝဋ်လည်း လည်တာပဲ။ ကောင်းတဲ့ဝဋ်လည်း လည်တာပဲ။ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းတဲ့ဝဋ်ကို ပြန်ပြီးခံစားကြရသလို ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတဲ့ဝဋ်ကို ပြန်ပြီး တွေ့ကြုံကြရတယ်။ ကဲ... ဒီနေ့အလှူကို အားလုံးမြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့ပြီ။ ဘုန်း ကြီးလည်း စာတွေစုံအောင် ဖတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သားသမီးက မိဘကို ရဟန်းခံ ပေးတဲ့အကြောင်း ဘယ်စာတွေထဲမှာမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးမား တဲ့ အကျိုးပေးမှာကတော့ သေချာတယ်ဟေ့။ ဒါဟာ ဒကာကြီး ဦးဘုန်းအတွက် ကောင်းမွန်တဲ့ဘက်ကိုဦးတည်တဲ့ အချိုးအကွေ့ပဲ။

တကယ်တော့ ဖခင်နှစ်ယောက်အတွက် ဦးတည်ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်သည်ကို ကျွန်တော်သိသည်။ သို့သော် ကောင်းသော အကျိုးရလဒ် လက်ငင်းရလိမ့်မည်ဟု ဆရာတော်ဘုရားက သူ၏ တရားကို ဆက်ပြီး ဟောကြားနေလေသည်။

ကျွန်တော်အဖေ ဆုံးပါးခဲ့သည်မှာ (၂) နှစ်ကျော်ပြီ။ ယောက္ခမကြီး လည်း (၇၆) နှစ်ကျော်ပြီ။ ယိုင်တိယိုင်တိုင် လူအိုဘဝဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းလျက်ရှိသည်။

အဖေ နှစ်ဦးစလုံးကို ရဟန်းခံပေးခွင့်ရခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော် ဘဝအတွက် အလွန်ထူးခြားသော ဆုလာဘ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဦးဘုန်း (စာတု)

□ ဆရာဝန်ရဲ့စကားဟာ ကျွန်မရဲ့ဖြစ်ချင်လွန်းတဲ့ဆန္ဒကို
ဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့ ထိန်းကွပ်ပေးလိုက်သလိုပါပဲ။
အားလုံးစိတ်တိုင်းကျမဖြစ်နိုင်တဲ့ဘဝမှာ
စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်ရမှာပေါ့။ မနိုင်လို့
သည်းခံရရင်လည်း မနိုင်လို့သည်းခံရတာနော်လို့
နှလုံးသွင်းနိုင်ရမှာပေါ့။ ကြိုးစားရင်းကြိုးစားရင်းနဲ့
နဂိုက အလွန်စိတ်မြန်တဲ့ ကျွန်မဟာ
သည်းခံတတ်တဲ့လူဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီအခါ
အရာရာအေးချမ်းသွားတော့တာပါပဲ။

ဖြည်းဖြည်းကွေ့ပါ

ယဉ်ယဉ်နု(မန္တလေး)

ကားဆရာတစ်ဦးက ပြောဖူးပါတယ်။

“ဆရာမရဲ့ အဝေးပြေးလမ်းတွေမှာ လမ်းအကွေ့တွေရှိတယ်။ လမ်းပြောင့်မှာ အကြာကြီး ကားမောင်းရရင်၊ ကြာတော့ ပျင်းလာတယ်။ မြင်ကွင်းအရှည်ကြီးကို ဒီအတိုင်းကြည့်ရင်း အိပ်ချင်လာတာပေါ့။ အိပ်ချင်တော့ အန္တရာယ်ရှိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် လမ်းဖောက်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာတွေက ကွေ့တွေကို အဝေးပြေးလမ်းတွေမှာ သင့်တော်သလို ထည့်ပေးရတာတဲ့”

“ဪ... ဟုတ်လား ကွေ့ဆိုတာ မရှိရင် မဖြစ်ဘူးပေါ့”

“အဲဒီလိုပြောလို့ရပေမဲ့ ကွေ့ဆိုတာလည်း အန္တရာယ်တစ်ခုပဲဗျ။ အရမ်းအရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းလာတဲ့ကားဟာ၊ ကွေ့ကြရင် အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဘေးတွေ့တတ်တယ်။ ကွေ့နဲ့ကြုံပြီဆိုရင် အရှိန်ကို လျှော့ချရမယ်။ သတိပီရိယရှိရမယ်။ လက်ကိုင်ကို လိုအပ်သလို ထိန်းသိမ်းပြီး ညင်ညင်သာသာနဲ့ ကွေ့ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်လေ။ ဖြည်းဖြည်းကွေ့ပြီး လမ်းပြောင့်ကိုရောက်မှ ပြန်ပြီး အရှိန်တင်ရမှာပေါ့”

ဘဝဆိုတာဟာ အဝေးပြေးလမ်းတစ်ခုနဲ့ တူတယ်လို့ ဆိုရရင် ကျွန်မဘဝမှာလည်း တွေ့တစ်ခုကို ကြုံဖူးပါတယ်။ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းနှင်နေတုန်း ဗြဲနဲ့ခနဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ကွေ့မို့။ ဘာမှ ပြင်ဆင်ချိန်မရခဲ့ပါဘူး။ ရုတ်တရက် ဘွားခနဲပေါ်လာတဲ့ ဘဝရဲ့ အချိုးအကွေ့မှာ ကျွန်မဟာ အလူးအလဲ ပြုလဲခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုပြန်တွေးရင် အခုပြန်ခံစားရသလိုပဲပါ။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေး ဝတ္ထုတိုဆုပြိုင်ပွဲမှာ တတိယဆုရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကာလက စာပေနယ်မှာ အရှိန်လေးရစ၊ စာပေဆုတွေကလည်း တစ်ဆုပြီးတစ်ဆုဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

ထင်တစ်လုံးနဲ့ မာန်တက်နေတဲ့ကာလဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကာလမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တပျော်တပါး၊ သတင်းစာထဲမှာ ပြိုင်ပွဲခေါ်တာတွေ ရှာကြည့်၊ ပြိုင်ပွဲခေါ်ရင် တိုင်တိုင်ပင်ပင်နဲ့ အတူရေးကြ၊ ဆုရရင် ရန်ကုန်-မန္တလေး ရထားကြီးစီးပြီး အတူသွားကြ၊ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ကိုယ့်အထဲမှာ မူးတဲ့သူတွေပါလာရင် သီချင်းဆိုကြကကြ၊ ပြီးရင် ရန်ဖြစ်ကြ၊ တွေးကြည့်ရင်တော့ ပျော်စရာကြီးပါပဲ။ ဘဝရဲ့အချိုးအကွေ့ကို သတိမထားမိဘဲ အရှိန်မလျှော့တတ်တဲ့ ကျွန်မကို လောကဓံတရားရဲ့ရိုက်ချက်က ပြင်းပါတယ်။ ရထားကြီးစီးပြီး ဆုယူဖို့ ရန်ကုန်ဆင်းလာတဲ့ ကျွန်မဟာ တောင်ငူ အကျော်လေးမှာပဲ ညာဘက်တစ်ခြမ်း လေဖြတ်သွားတော့တာ။

လမ်းကွေ့မှာ ကားကို အရှိန်မလျှော့မိလို့ လက်ကိုင်မထိန်းနိုင်ဘဲ လမ်းဘေးကို ထိုးဆင်းသွားရတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရတာပါ။ လဲပြိုသွားလိုက်တာမှ တလိမ့်ကောက်ကွေးပါပဲ။ အဲဒီအချိန်ကခံစားမှုကို ပြန်သတိရရရင် ငါတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ။ တစ်သက်လုံးနေရတော့မှာပါပဲ။ ဘယ်လိုမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်ထူမလို့ မရနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်မိတဲ့အထိပါပဲ။ စိတ်ဓာတ်က သူညအောက် အနုတ်လက္ခဏာပြနေတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က ဆေးရုံခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေးရယ်၊ ရှေ့ခရီးကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမယ်ဆိုတာ မတွေးတတ်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ကံကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိပါတယ်။ ရန်ကုန် မှာ စဉ်းသည်လို ဆေးရုံတက်နေရပေမဲ့၊ ရန်ကုန်က စာပေမိတ်ဆွေ၊ ဆရာ သမား၊ သူငယ်ချင်းများရဲ့ နွေးထွေးစွာ ကူညီအားပေးမှုကို ရင်ထဲမှာ လှိုက် လှိုက်လဲ့လဲ့ ခံစားရပါတယ်။ ကျွန်မအနားမှာ ဝင်ကြ ထွက်ကြ၊ သွားကြ လာကြ စာပေအကြောင်းတွေပြောကြ၊ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြဆိုတော့၊ သူတို့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ စကားတွေဟာ ကျွန်မရောဂါဝေဒနာတွေကို မေ့ပြီး ကိုယ့်မူရင်းလုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ စာပေဝိညာဉ်တွေ တဖျတ်ဖျတ် ပြန်လည်နိုးကြားလာအောင် ကုစားပေးနေကြသလိုပါပဲ။ ဆေးရုံပေါ်မှာတင် စာရေးချင်လိုက်တာ ဝတ္ထုပြန်ရေးချင်လိုက်တာဆိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေ ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ ရောဂါက ရောဂါဘာသာနေ၊ ငါက ငါ့အလုပ် ငါလုပ်ရမှာဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်

ခိုင်မာမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ လက်နဲ့ စာမရေးနိုင်လည်း ဘာဖြစ်လဲ။ ဘဝကို ဘာဖြစ်လို့ အရှုံးပေးရမှာလဲ။ သူက ဒီနားကပိတ်ဆိုထားရင် ကိုယ်ကဟိုဘက်က ကွေ့သွားလို့မရဘူးလားဆိုတဲ့ မလျှော့သော ဇွဲလုံ့လနဲ့ အတွေးအကြံတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပါးစပ်က ခေါ်ပေးပြီး ဆေးရုံပေါ်မှာတင် အမျိုးသားကို လက်ရေးနဲ့လိုက်ရေးစေပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပြီး အောင် ရေးနိုင်လိုက်ပါတယ်။

လေဖြတ်ထားတဲ့ နာတာရှည်လူမမာဆိုတာ အလွန်တရာ စိတ်ငြီးငွေ့ ပါတယ်။ ကျွန်မက နဂိုကတည်းက သူများလုပ်ပေးတာ မကြိုက်၊ ကိုယ် ကိုယ်တိုင် လုပ်ရမှ စိတ်တိုင်းကျတာ၊ စိတ်မြန်လက်မြန်သန်မာနေတဲ့၊ လေး ဆယ့်ငါးနှစ်ရွယ်၊ ဖျတ်လတ်သန်မာစဉ် ကာလတုံးက လွယ်အိတ်ကလေး တစ်လုံး၊ စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ မန္တလေးမြို့ကို တစ်ပတ်နှစ်ပတ် ပတ်ရုံတင်မက ဘူး။ စစ်ကိုင်း၊ ပုသိမ်ကြီးတို့အထိ စက်ဘီးနဲ့ သွားတဲ့လူဆိုတော့ အခုလို ကာလမှာ ရူးမတတ်စိတ်လှုပ်ရှားတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကို မစွမ်းဆောင်နိုင် သူများကို အားကိုးနေရတော့ သူတစ်ပါးဆောင်ရွက်ချက်က ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ မကိုက်ညီရင် မလိုက်လျောနိုင်ရင်၊ ပထမဝမ်းနည်းလာမယ်၊ နောက်စိတ်တို စိတ်ဆိုးလာမယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲပြီး ကိုယ့်နံဘေးက ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့ လူတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တော့မှာ အသေအချာပဲ။ ကျွန်မကတော့ အစွမ်းကုန် စိတ်ကိုလျှော့ချထားရတယ်။ ဘာကိုမှ မပိုင်ဘူး။ ဘာကိုမှမဆိုင်ဘူး။ မလုပ်နိုင်ဘူး။ မလုပ်ချင်နဲ့ဆိုပြီး စိတ်ကိုအတင်းလျှော့ ချပြီး တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းရတယ်။ မလွယ်ပါဘူး။ တကယ်ကို မလွယ် ဘူး။ အဲဒီကာလတွေဟာ အရမ်းခက်ခဲတဲ့ ကာလတွေပဲ။ သည်းမခံနိုင် သည့် အဆုံးမှာ လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်ပါစေ။ ထောင့်ထောင့်နဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဆရာဝန်ဆီသွားပြီး ကျွန်မ ဆိုင်ကယ်စက်ဘီးပြန်စီးလို့ ရမလားလို့ မေးမိ တယ်။ ဆရာဝန်က ပြုံးနေတယ်။

“ဆရာမ ဆန္ဒရှိရင် ပြန်စီးလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ စက်ဘီးက ဒီအတိုင်းစီးရုံစီးလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ လမ်းရှုပ်တဲ့နေရာတွေ မီးပွိုင့်တွေမှာ ခြေထောက်ပြီး ရပ်ရတယ်။ အဲဒီအခါ ဆိုင်ကယ်လဲနိုင်

တယ်။ အခန့်မသင့်ရင် ခြေထောက်ကျိုးနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့မှ အိပ်ရာ ပေါ်ပြန်ရောက်သွားမှာ၊ အခုအတိုင်းက ဟိုလူဒီလူ လိုက်ပို့ခိုင်းလို့ရတယ်။ အပြင်ထွက်လို့ရတယ်။ သွားလို့လာလို့ရတယ်။ ဒါလေးနဲ့ ကျေနပ်ပါဦး။”

ဆရာဝန်ရဲ့စကားဟာ ကျွန်မရဲ့ ဖြစ်ချင်လွန်းနေတဲ့ ဆန္ဒကို ဆင်ခြင် ဉာဏ်နဲ့ ထိန်းကွပ်ပေးလိုက်သလိုပါပဲ။ အားလုံးစိတ်တိုင်းကျမဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘဝမှာ စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်ရမှာပေါ့။ မနိုင်လို့ သည်းခံရရင်လည်း မနိုင်လို့ သည်းခံရတာနော်လို့ နှလုံးသွင်းနိုင်ရမှာပေါ့။ ကြိုးစားရင်း ကြိုးစားရင်းနဲ့ နဂိုက အလွန်စိတ်မြန်တဲ့ကျွန်မဟာ သည်းခံတတ်တဲ့လူ ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီအခါ အရာရာအေးချမ်းသွားတော့တာပါပဲ။

ကြိုလာသမျှကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တည်တည်ကြည်ကြည် ရင်မဆိုင်နိုင်တဲ့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဒီနေရာမှာ ထည့်ပြောချင်ပါတယ်။ သူက ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ လူပျိုကလည်း လူပျို၊ သူတို့ ခေတ်က ဗန်ကောက်လုံချည်၊ ပိုးလုံချည်ထည်လဲနဲ့ အကောင်းကလည်း အလွန်ကြိုက်ပါတယ်။ ဘောလုံးသမားမို့ မန္တလေးအပျိုတွေကြားမှာလည်း အလွန်စန်းပွင့်ပါတယ်။ ဘောလုံးကန်ရင်း ခြေထောက်ကျိုးတော့ အဲဒီခေတ် က ဒီဘက်ခေတ်လို စတီးချောင်းနဲ့ ကုတာမျိုးမရှိတော့ အခြေအနေဆိုးရင် ဖြတ်ရတော့တာပါပဲ။ အလွန်တက်ကြွတဲ့ လူငယ်အရွယ်မှာ အလွန်ဆိုးဝါးတဲ့ အကွေ့အချိုးဒဏ်ကို သူ့ခမျာမခံနိုင်ရှာပါဘူး။ တစ်ခါတည်း အင်္ကျီအဝတ် အစားတွေ မီးပုံရို့ပစ်၊ တင့်တယ်ရယ်ရယ်ဖြစ်ရာက နောက်ဆုံး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကတည်းက ကျွန်မရဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ဆယ့်သုံးနှစ်သမီး အတွေးထဲမှာ အစ်ကိုကြီးကလည်း အလကားသေသွား တယ်။ ခြေတစ်ဖက်ဆုံးတာ ဘာများဖြစ်လဲလို့ တွေးခဲ့ဖူးတာပေါ့။ အဲဒီအဖြစ် အပျက်ဟာ ကျွန်မညာဘက် လေဖြတ်တော့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာပါ တယ်။ အဲဒီတုန်းက မှတ်ချက်လိုပဲ ညာဘက်လေဖြတ်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ထောင့်ထောင့်နဲ့ မသန်စွမ်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီလိုပဲ နေရမှာပေါ့ ဆိုတဲ့ ဖြစ်သမျှကို အငြင်းအခုံမရှိဘဲ လက်ခံနိုင်တဲ့ စိတ်ထားမွေးမြူထားရင် ခံသာတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။

ယောနိသော မနဿိကာရ- သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နှလုံးသွင်းနိုင်ခြင်းဟာ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ တော်တော်များများ သိပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစိတ်ဓာတ်ကို ကောင်းကောင်းမွေးမြူနိုင်မယ်ဆိုရင် ဘဝရဲ့ အချိုးအကွေ့နဲ့ကြုံရတဲ့ ကာလများသာမက လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးနယ်ပယ်တွေမှာလည်း အများကြီးအသုံးဝင်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါတယ်။

ဒီလိုအချိုးအကွေ့နဲ့ တွေ့ရတဲ့ ကာလမျိုးမှာ ကိုယ်လက်ရှိလုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဆက်ဆံပတ်သက်မှုတွေ စသဖြင့် အားလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားတာ မဟုတ်ရင်တောင်မှ နှေးကွေးလေးလံသွားတတ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ မိသားစုရဲ့ နှေးထွေးတဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ဆရာသမားတို့ရဲ့ နားလည်မှုရှိတဲ့ အကူအညီတွေကို ရယူဖို့ အရမ်းလိုအပ်ပါတယ်။ ကျွန်မကို စာပေဟောပြောပွဲ စင်မြင့်ပေါ်ဆွဲတင်ပေးတဲ့ ဆရာဦးကံချွန်က လေဖြတ်ပြီးခါစ လူတောထဲတိုးဝင်ဖို့ မဝံ့ရဲနေတဲ့ ကျွန်မကို ဟောပြောပွဲတွေ လက်ခံခဲ့ပြီဆိုပြီး လာဖိတ်တော့ စကားမပီ ပီအောင်ကြိုးစားပြောပြီး စင်ပေါ်ပြန်တက်ဖို့ သတ္တိတွေ ဝင်လာခဲ့ရပါတယ်။ တစ်ခေါက်တစ်ခေါက်နဲ့ လူထဲတိုးဖို့ကိစ္စဟာ ဘာမှ မထူးဆန်းတော့ဘဲ နဂိုပုံစံအတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်သွားတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအားမာန်တွေ ပြန်လည်ရရှိလာခဲ့ပါတယ်။

လမ်းတွေမှာ အချိုးအကွေ့ တစ်ခုမကရှိသလို ဘဝမှာလည်း လောကခံရဲ့အချိုးအကွေ့ တစ်ခုထက်များချင်များမှာပါ။ မေ့လျော့ပေါ့ဆအရှိန်တင်ထားတဲ့အခါ ခံရတဲ့ရိုက်ချက် ပြင်းထန်တတ်ပါတယ်။ အရာရာကို သတိနဲ့ယှဉ်ပြီး အရှိန်လေးထိန်းလို့ အချိုးအကွေ့ရောက်ခါနီးပြီလား ရောက်နေတာလားဆိုတဲ့ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကလေးနဲ့ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ချိုးကွေ့ကျော်ဖြတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ဆီကိုသွားတဲ့ ခရီးလမ်းဟာ ချောမောပြေပြစ် အန္တရာယ်ကင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆမိပါတယ်။

ယဉ်ယဉ်နု (မန္တလေး)

- ◆ နေဝင်ချိန် အရွယ်မှည့်
တွယ်ရာမဲ့ ဘိုးဘွားအို
စိတ်ပျက်နဲ့ ဗျို။
- ◆ သဒ္ဓါတရားပိုမို
ကုသိုလ်က ဆပွား
ဆည်းဆာဆို ဒီအရိပ်မှာ
ရွေးသိပ်ပါလား။ ။

ဘဝတစ်ကွေ့

ကိုရီးကွန်

ဘဝအကွေ့များစွာရှိသည့်အနက် ဘဝတစ်ကွေ့တွင် ကြီးကြီးမြကြီးကြီး ဤသို့ ဤပုံဖြင့် တွေ့မြင်ရမည်ဟု လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့ပေ။

ကြီးကြီးမြဟု ခေါ်သော အဒေါ်ကြီးသည် ကျွန်တော်နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်မတော်။ ကျွန်တော်ကသာ ကြီးကြီးမြဟု သိသော်လည်း ကြီးကြီးမြက ကျွန်တော့်ကို သိမည်မဟုတ်။ ကြီးကြီးမြကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သိကြပါသည်။ စိန်ကုန်သည်၊ ရွှေကုန်သည်ဟု ပြောစရာမလိုဘဲ ခြံဝင်းကြီးနှင့် တိုက်တာကြီးကို ကြည့်ရုံဖြင့် လူချမ်းသာဟု သိကြသည်။ သို့သော် မည်မျှချမ်းသာသည်တော့ မသိ။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်တွင် ကြီးကြီးမြက အချမ်းသာဆုံးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးတွင် ယခင်က ကျုံးရေတွင်းဟု ခေါ်သော ရေတွင်းများကို လမ်းထောင့်များ၌ ထားရှိသည်။ ကျုံးရေတွင်းသည် သဘာဝရေကြည် အလိုအလျောက်ထွက်သောရေတွင်း မဟုတ်ပေ။ လေးထောင့်အုတ်ရေကန်ပြုလုပ်ပြီး ကျုံးထဲမှရေကို ပိုက်ဖြင့် သွယ်တန်းထည့်ပေးသော ရေတွင်းဖြစ်သည်။ မန္တလေးကျုံးထဲမှ ရေကို မြေအောက်ပိုက်လိုင်းရှိရာတစ်လျှောက် ပို့လွှတ်သည်။ လမ်းထိပ်များတွင် ကျုံးရေတွင်းများကို ယခင် မန္တလေးမြို့နီစပယ်က ပြုလုပ်ထားခဲ့သည်။ ကြီးကြီးမြတို့

အိမ်ရှေ့က လမ်းထိပ်တွင်လည်း ကျုံးရေတွင်းရှိသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်အတွက် သောက်ရေ၊ သုံးရေကို နေ့စဉ် သွားရောက်ခပ်ယူရသည်။ ရေချိုး၊ အဝတ်လျှော် လိုလျှင်လည်း ကျုံးရေတွင်းမှာပင် ချိုးနိုင်၊ လျှော်နိုင် သည်။

ကျွန်တော်သည် ရေဆွဲရလွန်းသဖြင့် ကြမ်းထော်နေသော လက်ဖဝါး နှစ်ဘက်ကို ပွတ်ရင်း ကြီးကြီးမြဲတို့၏ ခုံညားသော အိမ်ကြီးနှင့် ကျယ်ဝန်း သော ခြံဝင်းကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှု၍ အားကျခြင်း၊ တပ်မက်ခြင်းတို့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဝင်းထရံကြီးက မြင့်ခြင်း၊ ခိုင်ခံ့ခြင်းကြောင့် ခြံထဲကို အပြင်မှ ကောင်းကောင်းမမြင်ရ။ ခြံထဲမှ ကားဖြင့်ထွက်လာသော ကြီးကြီးမြဲ ကိုတော့ မကြာခဏမြင်ဖူးသည်။ အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ် ကြီးကြီးမြဲ သည် ဂုဏ်ကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသည်။ အပျိုကြီးတစ်ကိုယ်တည်းဆိုသော် လည်း ပြုစုဖေးမမည့်သူတွေ ပေါများသည်။ ကြီးကြီးမြဲအပြင်ထွက်လျှင် တူ၊ တူမ၊ အခြွေအရံနှင့် တပည့်တပန်းများက နောက်မှာ ကားနှစ်စီးနှင့် ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ကြီးကြီးမြဲကို သိသော်လည်း ကြီးကြီးမြဲက ကျွန်တော်တို့ကို သိမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက် မီးလောင်သည်။ အကြော်တဲလေး၏ မီးကြွင်းမီးကျန်မှ စလိုက် သော မီးတောက်ငယ်သည် နွေနေအောက်မှာ ကြွပ်ရွာနေသော ဝါးကပ်အမိုး နှင့် ဝါးထရံများကို ဝါးမြို့စားသောက်၍ တစ်မဟုတ်ချင်း မီးတောက်ကြီးဖြစ် သွားသည်။ တောင်လေတဖြူးဖြူးနှင့် လေပွေ့ဝိုင်းတို့ကလည်း မီးတောက်ကို ပင့်မြှောက်ကစားသည်။ မီးတောက်၊ မီးလုံးတို့သည် တစ်လမ်းမှတစ်လမ်း သို့၊ တစ်အိမ်မှ တစ်အိမ်သို့ ခုန်ကျော်သွားသဖြင့် တစ်ခဏချင်းမှာပင် ရပ်ကွက်အနှံ့ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလည်း အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ခြေဦးတည့်ရာပြေးရသည်။ မီးငြိမ်းတော့မှ မီးလွတ်သော မူလတန်းကျောင်း

လေးထဲမှာ မိသားစုဆုံဆည်းကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်နှင့် တစ်လမ်း
 ကျော်တွင် စိုက်ပျိုးရေးခြံ (နှင်းဆီခြံ)များသာ ရှိပြီး လူနေအိမ်ကျပါး၍
 အခြားရပ်ကွက်များသို့ မကူးဘဲ မီးညွန့်ကျိုးခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ရပ်ကွက်
 လုံးလောင်သဖြင့် ကြီးကြီးမြတ်မြတ်နှင့် အိမ်ကြီးလည်း ပါသည်ပေါ့။ လူအသေ
 အပျောက်မရှိသော်လည်း ကြီးကြီးမြတ်မြတ်ထဲက ကားသုံးစီးနှင့် ခွေး
 တစ်ကောင် မီးထဲပါသွားသည်ဟု သိရသည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးလိုလို မူလတန်းကျောင်းထဲမှာ
 ဖြစ်သလိုနေ၍ အခြားရပ်ကွက်မှ လှူဒါန်းသော ထမင်းထုပ်ကို စားကြသော်
 လည်း ကြီးကြီးမြတ်မြတ်တော့ မတွေ့မိပေ။ သူတို့အဖို့ ဆင်ပိန်၊ ကျွဲလောက်
 တော့ ကျန်ပေဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သူတောင်းစားခွက်ပျောက်သလို
 နေစရာဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် အိမ်ငှားနေထိုင်ကြသော ကျွန်တော်
 တို့မိသားစုမှာ မီးလောင်သည့်အခါ နေစရာ ပြန်လည်မရရှိတော့ပေ။
 ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် မန္တလေးမြို့ပြင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။

ဘဝအချိုးအကွေ့များစွာ ကြုံတွေ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို
 မောင်နှမအားလုံးသည် ဘွဲ့ရကျောင်းပြီးသွားကြသည်။ အလုပ်အကိုင်တွေရ၊
 အိမ်ထောင် အသီးသီးကျပြီး ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နှင့် ဖြစ်ကြသည်။ တချို့က
 မန္တလေးမှာ ကျန်သည်။ တချို့က မြစ်ကြီးနား၊ တချို့က တောင်ကြီးစသဖြင့်
 ရေကြည်ရာမြက်နုရာမှာ နေထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ကေသီဟု
 ခေါ်သော တစ်ရုံးတည်း အတူတူတာဝန်ထမ်းဆောင်သော အမျိုးသမီးနှင့်
 အိမ်ထောင်ကျ၍ ရန်ကုန်မှာ အခြေချနေထိုင်သည်။

တစ်နေ့တွင် မန္တလေးမှ ဆွေမျိုးသားချင်းလို ခင်မင်သော မောင်နှမ
 နှစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသည်။ ထောက်ကြန့်တွင်နေသော အဒေါ်
 တစ်ယောက်ထံ သွားချင်သည်ဟုပြောသဖြင့် ရုံးပိတ်ရက်တွင် ကျွန်တော်တို့

ဇနီးမောင်နှံက လိုက်ပို့ကြသည်။

အငှားကားပေါ်တွင် စကားစပ်မိစပ်ရာ ပြောကြရင်း ကျွန်တော်က

“ထောက်ကြန့်က မောင်လွင်တို့ အဒေါ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“အဒေါ်အရင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဪ... ကိုနှင်းဦးလည်း သိပါ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ်မှာ နေသွားတဲ့ ကြီးကြီးမြ”

ကျွန်တော့် အသိစိတ်တွင် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသဖြင့်-

“ဘယ် ကြီးကြီးမြလဲ၊ သိပ်မမှတ်မိဘူး”

“လမ်းထိပ်က ခြံကြီးမှာနေတဲ့ စိန်ကုန်သည် ကြီးကြီးမြပေါ့”

နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်ဝေးကွာခဲ့သော ကြီးကြီးမြသည် အာရုံထဲသို့
စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ဖျတ်ခနဲဝင်ရောက်လာသည်။

“ဪ... ဟုတ်လား၊ သိတာပေါ့ကွာ။ မတွေ့တာကြာပြီနော်။
ငါတို့ ၁၅ နှစ်အရွယ်လောက်က ရပ်ကွက်မီးလောင်ပြီး ရွှေသွားတာဆိုတော့
နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ နှစ် ၄၀ လောက်ရှိမယ် ထင်တယ်”

“အင်း... နှစ် ၄၀ အတွင်းမှာ ကြီးကြီးမြလည်း လောကဓံကို
တော်တော်ခံရပါတယ်။ ကိုနှင်းဦးတို့ ရပ်ကွက်မီးလောင်ပြီးတော့ ကိုနှင်းဦး
တို့က မြို့သစ်ကို ရွှေသွားတယ်နော်။ ကြီးကြီးမြက မီးလောင်တဲ့ တိုက်ကို
ဖျက်ပြီး တိုက်အသစ်ပြန်ဆောက်တယ်။ တိုက်ဆောက်နေတုန်းမှာ ကြီးကြီးမြ
အဖေရဲ့ အမြှောင်မယားက မွေးတဲ့သားဆိုတဲ့လူ ပေါ်လာပြီး အမွေတောင်း
လို့ တရားတွေဘာတွေ ဖြစ်ကြသေးတယ်။ နောက်တော့ အမှုကျေအေးပြီး
အဲဒီလူကို ၁၀ သိန်းလား မသိဘူး ပေးလိုက်ရတယ်တဲ့။ အဲဒီခေတ်က
၁၀ သိန်းဆိုတာ ဘယ်နည်းလိမ့်မလဲ ကိုနှင်းဦးရယ်။ ကြီးကြီးမြလည်း
စိတ်ညစ်ပြီး တိုက်ဆက်မဆောက်တော့ဘဲ တရုတ်ကို ရောင်းလိုက်တယ်။
နန်းရှေ့ဘက်မှာ မြေဝယ်ပြီး ဆောက်တယ်တဲ့။ နောက်ပိုင်းမှာ ကြီးကြီးမြ
စီးပွားရေးက သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ အဖျိုကြီးမဟုတ်လား။ ဟိုတူ၊ တူမ
တွေက လာယူလိုက်၊ ဟိုလူက ညာလိုက်၊ လိမ်သွားလိုက်၊ တရားစွဲလိုက်၊
စိတ်ညစ်လိုက်နဲ့ ငွေကုန်လှပမ်းဖြစ်တာ မနည်းဘူး။ နောက်ဆုံးတော့

စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေအားလုံး ကုန်ဆုံးပြီး ထောက်ကြန့်ဘက်က ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ရောက်နေတယ်လို့ ကြားတယ်။ ဒါကြောင့်
 မန္တလေးမှာ လိပ်စာတောင်းလာပြီး ရန်ကုန်ရောက်တုန်း ဝင်တွေ့တာ။
 အခုတော့ သာပေါင်းညာစားသမားတွေ တစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘူး။
 မချွေနိုင်လို့ ရုံမယ့်လူလည်း မရှိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်တည်းနေတယ်လို့
 ကြားတယ်”

မောင်လွင့်စကားကို နားထောင်ရင်း ရင်ထဲတင်းကျပ်လာသည်။
 လမ်းဘေးတွင် သစ်သီးဆိုင်တွေသဖြင့် ကားဆရာကို ခဏရပ်ခိုင်းပြီး
 ကြီးကြီးမြဲအတွက် သစ်သီးတချို့ဝယ်သည်။ လိပ်စာပါ ဘုန်းတော်ကြီး
 ကျောင်းသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသည်။

ကိုရင်လေးတစ်ပါးက ကြီးကြီးမြဲနေသော သစ်သားကျောင်းလေးသို့
 လိုက်ပို့သည်။

“တကာမကြီး၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေရောက်နေတယ်။ တကာမကြီး၊
 တကာမကြီး”

ကိုရင်လေး၏ အသံကြောင့် စေ့ထားသော တံခါးရွက်ပွင့်လာသည်။
 အထဲမှ ပိန်ပိန်မည်းမည်း အဘွားအိုတစ်ယောက်သည် ဖင်တရွတ်
 တိုက်၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒါ... ဒါ... ကြီးကြီးမြဲလား”

ဖွေးဖွေးဖြူနေသော ဆံပင်တို့က မျက်နှာပေါ် ဝေ့ဝဲကျနေသည်။
 ဟောင်းလောင်းပေါက် နားရွက်က အိတွဲကျနေသည်။ အထဲမှာ သွားမရှိ
 သောပါးက ပိန်ချိုင့်နေသည်။ နှမ်းနှမ်းကြေကြေ အဝတ်အဆင်များနှင့်
 အဘွားအိုသည် ကြီးကြီးမြဲဟုတ်ပါရဲ့လားဟု သံသယဝင်မိသည်။ လွန်ခဲ့
 သော နှစ် ၄၀ က ကျွန်တော်မြင်တွေ့ခဲ့၊ မှတ်မိခဲ့သော ကြီးကြီးမြဲနှင့်

ရေနှင့်ဆီလို ကွာခြားသည်။ ထိုစဉ်က ကြီးကြီးမြဲသည် အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ်၊ ဂုဏ်၊ ကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်သည်။ ခုံညားသည်၊ ထည်ဝါသည်။ ဦးထိပ်မှ ခြေဖျားအထိ စိန်ရွှေရတနာများ သီးခဲ့သည်။ ရင်ကော့၊ ခေါင်းမော့နေနိုင်သော အရွယ်ဖြစ်သဖြင့် အရပ်က မြင့်မြင့်မားမားရှိသည်။ အသားညိုသော်လည်း ဖြူစင်ကြည်လင်သည့် မျက်နှာကြောင့် ဝင်းပလင်းလက်သည်။

သေသေချာချာ ရှာဖွေကြည့်တော့မှ အသက် ၄၀ ကျော် အရွယ်က မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှုတ်ခမ်းနှင့် နှာတံတို့ကို အသက် ၈၀ ကျော် အဘွားတွင် တွေ့မြင်ရသည်။

“ဘယ်က ဧည့်သည်တွေလဲ၊ ဒီနေ့တော့ ထူးခြားတယ်ပဲ၊ မိုးတွေ ဘာတွေရွာဦးမယ်ထင်တယ်။ လာကြ လာကြ၊ အပေါ်တက်ကြ”

အဘွားအိုက နှုတ်ဆက်ဖိတ်ခေါ်မှပင် ကျွန်တော်တို့သည် ခြေထောက်များကို လှုပ်ရှားကြဖို့ သတိရကြသည်။ ကိုရင်လေးက ကျောင်းကြီးပေါ်သို့ ပြန်ပြေးသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်လည်း အဘွားအို၏ သစ်သားကျောင်းပေါ် ဖြည်းဖြည်းညင်သာတက်ကြသည်။

“မင်းတို့ ကြည့်ကြက်ထိုင်ကြ၊ ဖျာတွေဘာတွေတော့ မရှိဘူး”

အဘွားအိုသည် ဖင်တရွတ်ဆွဲသွားရာမှ ထရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဧရာ၏ဖိစီးမှုကြောင့် ထလိုမရ။ လေးဘက်ထောက်လျက် ကုန်းကုန်းကြီးဖြစ်နေသည်။

“အဘွား၊ မထပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာထိုင်မယ်” ဟု မောင်လွင်က ပြော၍ အဘွားရှေ့က ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

အဘွားသည် ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်၏ မျက်နှာများကို နေ့နေကြည့်ပြီး-

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်က လာကြတာလဲ”
 “မန္တလေးက လာတာပါ အဘွား၊ သူက ကိုနှင်းဦးနဲ့ မကေသီတဲ့။

သူတို့နှစ်ယောက်က ရန်ကုန်မှာနေတာပါ။ ကိုနှင်းဦးငယ်ငယ်က အဘွားတို့ ရပ်ကွက်မှာ နေဖူးတယ်”

ဟု မောင်လွင်က စကားဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ရှေ့တိုး၍ ကြီးကြီးမြအနီးသို့ ပိုကပ် လိုက်သည်။

ကြီးကြီးမြက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး မှတ်မိအောင် ကြိုးစားနေပုံရ သည်။

“မင်းက ဘယ်အိမ်မှာနေတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က အိမ်ငှားနဲ့နေတာပါ ကြီးကြီးမြ။ ကျွန်တော်တို့ကို ကြီးကြီးမြ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကြီးကြီးမြတို့ အိမ်ရှေ့က ကျုံးရေတွင်းမှာ နေတိုင်း ရေခပ်ရလို့ ကြီးကြီးမြကို ကျွန်တော်တို့က မြင်သိနေတာပါ။ အဲဒီတုန်းက ကြီးကြီးမြတို့ခြံက အကျယ်ကြီးပဲ၊ အိမ်ကလည်း အကြီး ကြီးပဲ”

ကျွန်တော်သည် ဘာရယ်မဟုတ်၊ ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှကို ပြောနေ မိသည်။ ကျွန်တော့်စကားကြောင့်လားမသိ၊ ကြီးကြီးမြမျက်နှာသည် ပိုမို ညှိုးနွမ်းသွားသည်။

“အဲဒါက ကြီးကြီးရဲ့ မိဘအမွေအနှစ်ပေါ့ကွယ်။ ရွှေထီးဆောင်း ခဲ့တဲ့ကာလပေါ့။ ဆွေမျိုးတွေ၊ တူတွေ တူမတွေနဲ့ သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း နေခဲ့တာ။ အခုတော့ ဘယ်ဆွေမျိုးမှ မရှိတော့ဘူး။ တူတွေ၊ တူမတွေလည်း မလာတော့ဘူး။ ဒီဇရပ်က ကြီးကြီးဆောက်ပြီး လှူခဲ့တဲ့ ဇရပ်လေ။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ဇရပ်မှာပဲ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း နေရတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာနေရတာလည်း အဆင်မပြေပါဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်း မဟုတ်လား။ ဆရာတော်ကြီးက ကြီးကြီးကို ခိုကိုးရာမဲ့မို့ နေခွင့်ပြုထားတာ။ ဖျားရင်နာရင်၊ မသွားနိုင် မလာနိုင်ဖြစ်ရင် ဒုက္ခရောက်ပါတယ်၊ ပြုစုမယ့်လူ မရှိဘူး သားတို့ရယ်”

ကြီးကြီးမြသည် စကားပြောရင်း အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။ စီးကျ

လာသော မျက်ရည်ကို အင်္ကျီလက်ဖျားဖြင့် တို့သုတ်သည်။

“စားရေး၊ သောက်ရေးကော အဆင်ပြေရဲ့လား ကြီးကြီးမြ”

“နေ့စာကို ဆရာတော်တွေက ကျွေးပါတယ်။ ညစာကို ကပ္ပိယကြီးက ချက်ပြုတ်ပေးတယ်။ စားရသောက်ရတာ အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေရှည်မှာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ မသင့်တော်မှန်းသိပေမယ့် ကြီးကြီးမှာ သွားစရာ၊ လာစရာ၊ နေစရာမရှိဘူး။ မင်းတို့မှာ နေစရာများရှိရင် ကြီးကြီးကို ပို့ပေးစမ်းပါ”

ကြီးကြီးမြသည် ရေနစ်သူက မိရာ၊ မှီရာကို ဖမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်သလို ကျွန်တော်တို့ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ပါးစပ်ထဲ အာစေးထည့်ထားသလို ဟလို့မရ၊ ပြောလို့မရ။

နောက်ဆုံးတွင် ပါလာသော သစ်သီးများဖြင့် ကြီးကြီးမြကို ကန်တော့ပြီး နှစ်သိမ့်စကားဆိုခဲ့သည်။

“အခုချက်ချင်းတော့ နေစရာစဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး။ စဉ်းစား၊ စီစဉ်ပြီးရင် ကြီးကြီးမြကို လာခေါ်ပါ့မယ်”

ဘဝအကွေ့များစွာအနက် ဘဝတစ်ကွေ့တွင် ကြီးကြီးမြကို ဤသို့ ဤပုံဖြင့် တွေ့မြင်ရမည်ဟု လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့ပေ။

၁-၁၀-၂၀၁၂ နေ့က ကျွန်တော့်ဇနီး မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အရှေ့ဒဂုံမြို့နယ်၊ ၁၂ ရပ်ကွက်ရှိ “ဆည်းဆာရိပ်” ဂီလာနဘိုးဘွားများ ရိပ်သာသို့ သွားရောက်၍ “ဆေးဝါး၊ အာဟာရ တစ်နေ့တာဒါန” ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ စည်ကားရှုပ်ထွေးမှု မရှိသေးသော ရပ်ကွက်တွင် နှစ်ထပ် အဆောက်အဦးက သစ်လွင်ငြိမ်းချမ်းသည်။

အသက်အရွယ်အိုမင်း၍ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ကာ ခိုကိုးရာမဲ့နေသော

ဘိုးဘွားများကို မိသားစုပုံစံဖြင့် ကြင်နာယုယမှုပေးရန် ရည်ရွယ်ဖွင့်လှစ်ထားသော ဂိလာနဘိုးဘွားများရိပ်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုရိပ်သာတွင် လူမျိုး၊ ဘာသာမခွဲခြားပေ။ သားသမီး၊ ဆွေမျိုးမရှိသည့် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေသော ဘိုးဘွားများကိုလည်းကောင်း၊ သားသမီးဆွေမျိုးရှိသော်လည်း ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်သည့် အခြေအနေမရှိသော ဘိုးဘွားများကိုလည်းကောင်း၊ အသက် ၇၀ နှင့်အထက် ဘိုးဘွားများကိုလည်းကောင်း လက်ခံ၍ စနစ်တကျပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိစဉ်က အဘိုးဆောင်တွင် အဘိုး ၁၄ ဦး၊ အဘွားဆောင် (က) တွင် အဘွား ၂၁ ဦးနှင့် အဘွားဆောင် (ခ) တွင် အဘွား ၈ ဦးရှိသည်။ ဘိုးဘွားစုစုပေါင်း ၄၃ ဦးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားသည်။

ဘိုးဘွားများအတွက် အာဟာရပြည့်ဝ၍ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော အစားအစာများကို စီမံကျွေးမွေးသည်။ အသုံးအဆောင်၊ အဝတ်အထည်နှင့် နေရာထိုင်ခင်းစသည်တို့ကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ ထားရှိသည်။ ဘိုးဘွားများ၏ ဘာသာအလိုက် ကိုးကွယ်ပွားများအားထုတ်မှုကို သူတို့၏ ဆန္ဒအတိုင်း ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသည်တို့ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ရုံးခန်းထဲတွင် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ရေးချိတ်ထားသည်။ ကဗျာဆရာအမည်မှာ လက်ယာ (မေတ္တာတံခွန်) ဖြစ်၍ ကဗျာအမည်မှာ “နားခို ချွေးသိပ် ဆည်းဆာရိပ်” ဖြစ်သည်။

- ဆည်းဆာက ညို
အဘွားအို ငိုပါနဲ့
အားတင်းပါကွဲ့။
- ညနေချိန်ဆို
အဘိုးအို ပျိုချိန်နှင့်
တမ်းတပါရဲ့။

- အဘိုးနဲ့ အဘွားအို
ပျိုချိန်ကို မျှော်ကာတမ်းလို့
လွမ်းပါနဲ့ဗျို။
- ပျိုစဉ်က ဟန်မာန်ပို
ကြိဖန်ကာ လှုပ်ရှား။
ကြင်ဖက်ပါ သားနဲ့သမီးတွက်
သွက်တဲ့ လုပ်အား။
- ဝဋ်ကြွေးရယ် ရှောင်မရလို့
ကြိုကြတဲ့ ကံကြမ္မာ ဆိုးချက်ကနာ။
- သမီး-သား- ကြင်ဖက်ပါ
ဝဋ်ကြမ္မာ ဖယ်ရှား။
ဧရာအို ကံတရားက
ဆိုးလှချည်လား။
- နေဝင်ချိန် အရွယ်မှည့်
တွယ်ရာမဲ့ ဘိုးဘွားအို
စိတ်ပျက်နဲ့ ဗျို။
- သဒ္ဓါတရားပိုမို
ကုသိုလ်က ဆပွား
ဆည်းဆာဆို ဒီအရိပ်မှာ
ရွေးသိပ်ပါလား။ ။

ထောက်ကြန့်မှ အပြန်လမ်းသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ပါလာကြသည်။

လမ်းသည် ဖြောင့်သည့်အခါရှိသလို၊ ကောက်သည့်အခါလည်း ရှိသည်။ အတက်လမ်းပေါ်သွားရသလို၊ အဆင်းလမ်းပေါ်လည်း သွားရသည်။ ချောမွေ့ညီညာသော အပိုင်းရှိသလို၊ ဖုထစ်ချိုင့်ခွက်သော အပိုင်းလည်း ရှိသည်။ ထို့ပြင် ကွေ့များစွာကိုလည်း ကွေ့ခဲ့ကြရသည်။

လမ်းဆုံ လမ်းခွဲသို့ ရောက်သည်နှင့် မည်သည့်ဘက်သို့ ကွေ့မည်ကို ကြိုတင်သိရှိ ပြင်ဆင်ထားရမည်။ ကွေ့ကိုမေ့လျော့နေလျှင် ကြီးကြီးမြဲကဲ့သို့ ဒုက္ခကြုံကြရမည်။

ဘဝတစ်ကွေ့တွင် အနာဂတ်မလှမပဖြစ်နေသော ကြီးကြီးမြဲကို ကျွန်တော်မည်သို့ ကူညီရမည်နည်း။ မည်သည့်ဘက်သို့ကွေ့ရန် လမ်းညွှန်ရမည်နည်း။ ဆည်းဆာရိပ်တွင် နားခိုချွေးသိပ်စေရန် အကွေ့ခိုင်းရမည်လော။

ကိုရီးကွန်

□ လူတွေ..လူတွေ ပွဲတော်ကြီးအလား အလှူများ
ပေးနေသလားထင်ရ။ တြိတ်တြိတ်တိုးလို့ပါလား။
ရွှေလျားလှေကားကြီးက ဆင်းကာ၊ တက်ကာ။
လူအများက လှေကားကြီးနဲ့အတူ အပေါ်တက်လိုက်၊
အောက်ဆင်းလိုက်၊ အထဲဝင်၊ အပြင်ထွက်၊
စုန်ဆန်သွားလာပြီး ရွေးချယ်ဝယ်ချမ်းနေလိုက်ကြတာ။
မိသားစုလိုက်၊ အဖော်အပေါင်းနဲ့ တစ်ဦးချင်း စုံလို့ပဲ။

ကုက္ကိုရိပ်ဝန်းဈေးမြို့ကလေး

ခင်လန်းဆန်း

ကြိမ်ခြင်းကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲကာ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာတဲ့ ရွေးရွေးက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမကြည့်နိုင်အားဘဲ ရှေ့တူရူကိုသာကြည့်လျက်။ ဒီနေ့ကျောင်းအဆင်း ရှေ့ပင်းစင်တာတစ်ခုခုသွားပြီး ရှာကြည့်ရကောင်းလေ မလား စဉ်းစားနေမိတာ။

မိုးရာသီကုန်သော်လည်း မိုးကမပြတ်တတ်သေးသည်မို့ ပတ်ဝန်းကျင် ရှိ သစ်ပင်သစ်ရွက်တွေက စိမ်းလန်းသော်လည်း မိုးမရွာတဲ့နေ့ဆို နေရှိန်က အပြင်းသား။ မိုးသားကင်းနေတဲ့ နေအပူရှိန်အောက်မှာ ထီးအကွယ်အကာ ဖြင့်သာ လျှောက်ရတာမို့ ရွေးရွေးက ခြေလှမ်းရဲ့အမြန်နှုန်းကို မလျှော့သာ။

နာရီက ခုမှ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးပြီးစဆိုတော့ ငါးမှတ်တိုင်စာခရီး အတွက် အချိန်တော့ရပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းရောက်မှပဲ နား တော့မယ်လေဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ လျှောက်မြဲလျှောက်နေဆဲ။ အတန်းပိုင်မရှိသော ရွေးရွေးအတွက် နံပါတ်တစ်အချိန်က နားချိန်ပင်။

ရွေးရွေးက မြို့တော်ရန်ကုန်တွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သော်လည်း နယ်တွင်သာ နှစ်အတော်ကြာကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ ဖြတ်သန်း ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ကျော်အတွင်းမှာ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာ သော မြို့တော်ရဲ့မြင်ကွင်းကို ရွေးရွေး ရန်ကုန်ပြန်တိုင်း မြင်တွေ့နေကျပင်။

“ဟိတ်...အပျိုကြီး၊ ဘာတွေတွေ့ပြီး လျှောက်နေတာလဲ။ မနွယ်

စာပေခရီးသွားများ

ကြည့်နေတာ ကြာလှပြီ။ ဘာလဲ...သီတင်းကျွတ်ခါနီးလို့ ရင်ခုန်နေတာ လား။”

“မနွယ် မေးမှမေးပါ့မလားလို့။ ဒီသီတင်းကျွတ်တာနဲ့ မင်္ဂလာ ဆောင်တွေက တန်းစီနေပြီ သိလား။ မသွားမဖြစ်သွားမှဖြစ်မယ့်သူချည်းမို့ မနွယ်ပြောသလို ရင်ခုန်တာမဟုတ်ဘူး။ ရင်တုန်တာ...ရင်တုန်တာ၊ သိရဲ့လား။”

ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာရောက်နှင့်နေသော မနွယ်က လမ်းလျှောက်လာရ လို့ ချွေးကလေးစို့နေတဲ့ ရွေးရွေးရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ရင်းနှီးစွာ ကျီစယ် ရယ်မောလိုက်ပါတယ်။

အင်း...သွားရမယ့် မင်္ဂလာဆောင်ကလည်း အများသားပါလား။ ကိုယ်ကသာ တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်ပေမယ့် ဒွယ်ဒွယ်ဖြစ်ရန် ကြိုးစားနေသူ တွေက များလှပါသည်။ ဆွေဆွေမျိုးမျိုး မငြင်းသာတာလည်းပါ။ မဖြစ်မနေ လည်းပါမို့ မိတ်ရင်းနဲ့ ဆွေရင်းကို ရွေးချယ်တာပင် ဒီလထဲအတွက် စကားတင်ကျန်တဲ့ဖိတ်စာက ငါးစောင်ခွဲတိတိ။ ငါးစောင်က မင်္ဂလာဆောင်။ ခွဲက ကလေးမွေးနေ့။

ကဲ - ဒေါ်ရွေးရွေး၊ ဒီနှစ်ပတ်အတွင်းသွားရမယ့် မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ မွေးနေ့အတွက် လက်ဖွဲ့ဝယ်ဖို့ မိမိဝတ်ဆင်သွားဖို့အရေး ရင်လေးလိုက်ပါဘိ တော့။

အို - ကိုယ်ဝတ်ဖို့အတွက်တော့ ရှိတာဝတ်ပေါ့။

အသစ်ပေါ်တိုင်းသာဝယ်ရရင် ဟင်း...ခက်ပဲခက်ရချည့်။

ရွေးရွေးတို့ကျောင်းက နှစ်ချိန်ကျောင်းမို့ ဈေးသွားရန်အတွက် နံနက် ပိုင်းအချိန်ကိုသုံးလျှင်လည်း လုံလောက်မည်မထင်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းအား

ရက်တစ်ရက်ကိုရွေးကာ မန္တယ်နှင့်အတူ လာခဲ့ကြသည်။ သားသမီးကိစ္စများ သော မန္တယ်ကို သည်တစ်ခါတော့ အားမနာနိုင်တော့။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ လှည့်ရင်းပတ်ရင်း မျက်နှာစာတန်း၊ အတွင်းတန်း၊ အပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ် စုံသလောက်ရှိတော့ ရွေးရွေး ချွေးပြန်မှူးနောက် လာသည်။ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ကိုယ်သုံးနိုင်သောငွေပမာဏနှင့်ချင့်ချိန် ကာ သင့်တော်မည့်လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း၊ ကလေးမွေးနေ့အတွက် ကောင်းနိုးရာရာ လက်ဆောင်ကို ရွေးချယ်ရသည်မှာ အလွန်ပင် ဦးနှောက်စားနေပါပြီ။ ဈေးမေး၊ ချထား၊ လှည့်ပတ်၊ ကိုင်ကြည့်၊ ပြန်တင်လိုက်ဖြင့်။ ဝယ်သူ တွေကဝယ်ပြီး ရောင်းသူတွေကလည်း ရောင်းနေတာပါပဲ။ သို့သော် ရောင်းသူနဲ့ဝယ်သူ အသံထွက်ချင်းတော့ မတူကြပါ။ စကားမပီကလာ၊ အသားဖြူဝါဝါတွေက များလှသည်။ ဝယ်သူတွေကလည်း တစ်သံတည်း ချည်းပဲလိုလို။ ရောင်းသူတွေကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။

မန္တယ်ကလည်း ထွက်လာလက်စနှင့် သူ့ကလေးများအတွက် လိုအပ် တာလေးဝယ်ရအောင်ဟု နှစ်ယောက်သား ယုဇနပလာဇာဘက် ထွက်ခဲ့ပြန် ပါပြီ။ ထက်အောက်စုန်ဆန်သွားလာပြီး ရှာဖွေရွေးချယ်ရသည်မှာ မောလည်း မော၊ ဆာလည်းဆာမို့ အစာပြေစားသောက်ရန် စားသောက်ဆိုင်တန်းဘက် ထွက်ခဲ့တော့ စားသောက်စရာချိုချဉ် စုံလင်လို့ပါပဲ။ ပေါ့ပေါ့ချိုချိုအရသာမျိုး က များလေတော့ ခံတွင်းနဲ့မတွေ့သလိုလို။ လက်မလည်ရအောင် ကြော် လှော်ချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ရောင်းချနေကြတာကို ငေးမောလျက်။ တစ်စုံ တစ်ရာကို ရှာဖွေလျက်။ ချဉ်သီးပင်အောက် ချဉ်သီးရှားတယ်ဆိုရမလား။ မြန်မာ့လျှာနဲ့ အစပ်တည့်မယ့် မြန်မာအစာကို တမ်းတမ်းတတရှာဖွေလျက်။

တစ်လက်စတည်း အမေအတွက် ဆေးဝယ်မယ်အတွေးနဲ့ ဆေးဆိုင် ရှေ့ရပ်မိပြန်တော့ ဆေးမျိုးစုံရောင်းတဲ့ ဆိုင်သေးသေး၊ ဆိုင်ကြီးကြီးမှာက အသားတော်ညှိပြာနက်တွေချည်း အားလုံးအတူတူပါပဲလား။

မန္တယ်ကတော့ ပြုံးစိစိ။

ဟော.....

မပြီးပြတ်သေးတဲ့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းကိစ္စအတွက် တော်ဝင်စင်တာကို ရောက်လာတော့ လူတွေ့...လူတွေ့ ပွဲတော်ကြီးအလား အလှူများပေးနေ သလားထင်ရ။ ကြိတ်ကြိတ်တိုးလို့ပါလား။ ရွှေလှားလှေးကားကြီးကဆင်း ကာ၊ တက်ကာ။ လူအများက လှေးကားကြီးနဲ့အတူ အပေါ်တက်လိုက်၊ အောက်ဆင်းလိုက်။ အထဲဝင်၊ အပြင်ထွက် စုန်ဆန်သွားလာပြီး ရွေးချယ် ဝယ်ချမ်းနေလိုက်ကြတာ။ မိသားစုလိုက်၊ အဖော်အပေါင်းနဲ့ တစ်ဦးချင်း စုံလို့ပဲ။

လက်ကိုင်အိတ်တွေ တန်းစီပြထားရာသွားပြီး လှမယ်ထင်တာလေး တွေ စူးစမ်းကြည့်မိတော့ သိန်းဂဏန်းက အောက်ထစ်။ ရွေးသူ၊ ဝယ်သူ၊ ငွေချေသူ၊ စည်ကားလို့ပါပဲ။ ဖိနပ်ဆိုင်ထဲ ကိုင်ကြည့်၊ စီးကြည့်၊ ငွေထုတ်၊ ပေးချေ။ ငါးထောင်တန်တွေ၊ ထောင်တန်စက္ကူတွေ အလုပ်လိုက်။ တစ်သောင်းတန်ပင်ပါလိုက်သေး။

လက်ဝတ်ရတနာတွေအလှပြထားရာ မှန်ကောင်တာတွေအစီအရီရှေ့ ရောက်ပြန်တော့ ဒီဇိုင်းစုံ၊ လက်ရာစုံ၊ အရောင်စုံ၊ အရွယ်စုံ၊ ပတ္တမြား၊ နီလာ၊ ကျောက်စိမ်း၊ ပုလဲ၊ မြ၊ ပြောင်ခေါင်းစိမ်း၊ စုံလို့...စုံလို့။ စိန်ထည် ဆိုတာကတော့ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်မှာ ပုံသဏ္ဍန်အမျိုးမျိုး အလှအပထွင်လို့ ဝတ်ချင်စရာ၊ လိုချင်စရာကောင်းတာ အမှန်။ ဒါပေမယ့် ရွေးရွေး စေ့စေ့ပင် မကြည့်ရဲတာလည်း အမှန်။ မဝယ်နိုင်လို့ဆိုတာထက် ကိုယ့်ပစ္စည်းကို သူတစ်ပါးဆီက ငွေပေးဝယ်ယူရမယ့်အဖြစ်ကို မလိုလား၍ပါ။

လက်ကိုင်ဖုန်း အရွယ်စုံ၊ အရောင်စုံ၊ ဒီဇိုင်းစုံကလည်း ဒီနေ့ခေတ် စတိုင်လ်မျိုးစုံနဲ့ ကျားမ၊ လူငယ်အရွယ်စုံတွေရဲ့ ကြိတ်ကြိတ်တိုးအားပေးခြင်း ခံရတာလေ။ တန်ဖိုးတွေကိုကြည့်မိတော့ တစ်သိန်းဝန်းကျင်ကနေ ငါးသိန်း၊ ဆယ်သိန်းထိ function စုံလေ ဈေးမြင့်လေ။ တီထွင်မှုရဲ့တန်ဖိုးတွေပဲပေါ့။

လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်မှာ အလှပြင်ပစ္စည်းအရောင်းစင်တာမှာ နိုင်ငံ တကာမှ တံဆိပ်မျိုးစုံ၊ အရောင်အသွေးဒီဇိုင်းမျိုးစုံ၊ ဗူး၊ ပုလင်းလှလှလေး တွေနဲ့ လိုချင်စဖွယ်ရှိလှတာ။ တူညီဝတ်စုံဝတ်ရောင်းချနေသူတွေကတော့

အပြုံးပန်းဆင်ထားသော မြန်မာတိုင်းရင်းသူအမျိုးသမီးလေးများသာ။ ဒါပေမယ့် နောက်ကွယ်က ပိုင်ရှင်လူတန်းစားကိုဖြင့် ရွေးရွေးရဲ့စိတ်မျက်စိမှာ မြင်ယောင်လျက်။

ဝယ်သူလည်းကြည်ဖြူ၊ ရောင်းသူလည်းကျေနပ်၊ ခြင်္သေ့အကြီးတွေ၊ ဆင်ကြီးတွေ အထပ်အထပ်ကတော့ တို့ဗမာတွေရဲ့လက်ထဲကနေ သူတို့ရဲ့ အရောင်းစင်တာအံ့ဆွဲများထဲကို ငဲ့လျှိုးရောက်ရှိသွားပါပြီ။

မန္တယ်က ရွေးရွေးရဲ့လက်ကို ကိုင်လှုပ်လိုက်ကာ
“ကဲ..ဘယ့်နှယ်ရှိစ”

ရွေးရွေးကတော့ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေမှာ ကိုယ့်တိုင်းရင်းသားတွေက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားလျက် ခန့်ထည်တည်ငြိမ်စွာနေထိုင်နိုင် တာကိုသာ မြင်လိုတွေ့လိုခဲ့တာလေ။ ဒါပေမယ့် ဘာများကော တတ်နိုင်ဦး မှာလဲ။

“လာနော်..လာနော်၊ အင်္ကျီလှလှလေးတွေရနေပြီ။ အစ်မရေ.. ကလေးအတွက် ဂါဝန်ကလေးတွေယူသွားဦးလေ”

“ဒီဘက်က..ဟင်းရွက်စုံ၊ ဘူးသီး၊ ခရမ်းသီး၊ ကန်စွန်းရွက် ရမယ်”

“ဟောဒီမှာ ပန်းသီးလှလှတွေ၊ ဖရဲသီးချိုချိုတွေ၊ သစ်တော်၊ မင်းကွတ်၊ ဒူးရင်း၊ အစုံပဲနော်”

“လာ အစ်မရေ..အသုပ်စုံ၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ မန္တလေးမုန့်တီ၊ ရခိုင် မုန့်တီ၊ အရသာရှိရှိလေးစားလိုက်ရအောင်၊ လာလေ အစ်မ”

“ကလေးကစားစရာအရုပ်တွေနော်..ခိုင်တယ်၊ ခန့်တယ်”

“ဪ..မမကြွေရုပ်လည်း မလာတာကြာပြီနော်။ မမ ဘာကြည့်ပါ ဦးမလဲ၊ ခုမနက်ပဲ အထည်ဆန်းလေးတွေရောက်တယ်။ စိန်ထည်ကြည့် မလား မမ၊ ဒီမှာ ဒီနိုင်စုံ၊ လက်ရာစုံလေ”

“မမရေ..ကျောက်စိမ်းထည်တွေ အဆင်ဆန်း မမရေ..ပတ္တမြား
လေးတွေလည်း အလုံးကိုညီမှညီ”

“ဟောဒီမှာ..ထမင်းစားဖို့၊ စားရေးဖို့၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တွေ
ရပြီဗျို့”

“ဒီမှာ..ဒီမှာ ဘဲဥကြီးတွေ လတ်တယ်ဗျ”

“ဒီက ငါးခြောက်တွေနော်။ ရေချို၊ ရေငန် အစုံရမယ်”

“ကဲ..ကဲ စာကြည့်ဖို့၊ တစ်အိမ်လုံးလင်းဖို့၊ မီးချောင်းလှလှလေးတွေ
ရမယ်”

“ကဲ..ဒီမှာ ပန်းကန်မျိုးစုံ ရပြီဗျို့”

အသံမျိုးစုံဖြင့် ဈေးခေါ်သံများက ရွေးရွေးတို့ နွေကျော့ဝံ ပိတ်တိုင်း
နှစ်လတာခိုနားနေကျ မေ့မေ့ဇာတိမြို့ငယ်လေးရှိ ပွားပွားတို့အိမ်ရှေ့ ကုက္ကိုပင်
ကြီးအောက်မှ အသံကလေးများသာ။ မြေတလင်းပြောင်ပြောင်တွင် သစ်ရိပ်
ခိုလျက် ကလေးအပေါင်း စုဝေးကစားနေကျပင်။ သူ့အိမ်ကိုယ့်အိမ်မှ
ကြော့ပန်းကန်ကွဲစများကို စုစည်းကောက်ယူကာ ဝယ်သူကဝယ်၍ ဈေးဆိုင်
ခင်းရောင်းသူကရောင်းကြသော ကုက္ကိုရိပ်ဝန်းဈေးမြို့တော် ကလေးပင်။

အဲသည်အခိုက်အတန့်တွင်တော့ ဘယ်သူမှ ဈေးဝယ်သူမလုပ်ချင်
ကြ။ ဈေးရောင်းသူသာဖြစ်လိုခဲ့ကြသည်။ ခြံစည်းရိုးမှအလှေကျပေါက်ပင်
များ၊ မြက်ပင်များမှ အသီးအရွက်များကို လှီးဖြတ်ပြီး လိုသလိုပြုပြင်ကာ
အမည်မျိုးစုံပေး၍ ရောင်းချတတ်ကြသော အလှေအထသည် လူတိုင်းလိုလို
၏ ငယ်စဉ်ဘဝတွင် ရှိခဲ့ကြမည်ပင်။

အိမ်မှ သတင်းစာဟောင်းများ၊ စက္ကူစများကို ကိုက်ညှပ်ဖြတ်ကာ
အင်္ကျီပုံစံအမျိုးမျိုးကို ရွေးရွေးနှင့်ဖွေးဖွေးက ရောင်းသလို သူ့အမေ၏
စက်ဆိုင်မှ ပိတ်စကလေးများကို ကောက်ယူလာလျက် ချစ်စုကလည်း
အဝတ်ရုပ်ကလေးများပြုလုပ်ကာ အင်္ကျီလုံချည်အမျိုးမျိုး ဝတ်ဆင်ပေးလျက်
ရောင်းတတ်သေးသည်။ တိုးတိုးနှင့်ဖြိုးဖြိုးတို့ညီအစ်မကလည်း အရွက်မျိုးစုံ
ကို လှီးဖြတ်ကာ ဆီချက်ရွှံရွံ၊ ငရုတ်ရဲရဲဖြင့် လက်သုပ်စုံ လုပ်ရောင်းတတ်

သေးသည်။

ခေါင်ရမ်းပန်းပင်မှ အရွက်စိမ်းများကို ခူးယူခြေမ္မကာ ရေဖြင့်ဖျော်လျက် ဆီချက်ဖြစ်စေကာ အုတ်နီခဲကိုပွတ်တိုင်လျက် ရလာသောအမှုန့်ကလေးများကို ငရုတ်သီးမှုန့်အဖြစ် သုံးတတ်ကြသည်။ ကုက္ကိုပင်အောက်မှ များပြားစွာသော ကုက္ကိုစေ့အညောက်ပေါက်ကလေးများက ပဲပင်ပေါက်ဖြစ်ရသည်။ ရသမျှ မြက်ပင်၊ အသီးအရွက်တို့ကို လှီးဖြတ်ကာ ဆီချက်၊ ငရုတ်မှုန့်တို့ဖြင့် သုပ်ထားသော လက်သုပ်စုံက ရောင်းလို့ပင်မလောက်ပေ။

မစန်းက ကုက္ကိုသီးခြောက်များကိုကောက်ကာ ငါးခြောက်လုပ်ရောင်းသလို အသီးခြောက်ကို ထုခွဲကာ အထဲမှအစေ့များကို တစ်ရက်ကြို ရေစိမ်ပြီး နူးပွလာတော့ ပဲကြားပြုတ်ဖြစ်ရပြန်သည်။

ဖိုးပြည့်နှင့်ပွင့်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကတော့ ငှက်ပျောရွက်များကို သင်ပစ်လျက် အလယ်မှငှက်ပျောလက်ကို အရင်းသားညီညီလေးများ ရွေးချယ်ဖြတ်တောက်ကာ အပေါ်ယံတစ်ဝက်ခန့်ကို ဓားဖြင့်ဟက်၍လှန်ပြီး သုံးလက်မခန့်အနေတွင် ဖိချိုးချလိုက်သည်။ ဤပုံစံအတိုင်း ငှက်ပျောလက်တစ်ခုကို ဓားရာငါးခုခန့်ဖြင့်လှန်လျက် ကလေးကစားစရာသေနတ်ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ငှက်ပျောလက်ဆယ်လက်ခန့်မှ သေနတ်ဆယ်လက်ရခဲ့ပြီ။ ငှက်ပျောပင်၏ အလယ်အူတိုင်ဖွေးလွလွကို တစ်တောင်ခန့်၊ တစ်ထွာခန့် အနေတော်ဖြတ်ကာ မီးထွန်းရန်မီးချောင်းအဖြစ် ငှက်ပျောအူကြိုးနှစ်ဖက်ဆိုင်းလျက် ဈေးဆိုင်များ၊ အိမ်များတွင် တပ်ဆင်ပေးသောအလုပ်က တကယ့်ကို လက်မလည်နိုင်ကြ။ သူတို့အဖိုးက ငှက်ပျောခြံပိုင်ရှင်မို့ သူတို့အဖိုး မလိုအပ်၍ပယ်ထားသော ပင်အိုပင်လက်များက သူတို့အတွက် ကုန်ကြမ်းအလုံအလောက်ရရှိစေသည်။

နှင်းပွင့်နှင့်ပန်းပွင့်တို့ညီအစ်မကတော့ ဖိုးပြည့်တို့ညီအစ်ကိုဖယ်ထားသော ငှက်ပျောရွက်များကို လည်ဆွဲ၊ လက်ကောက်၊ လက်စွပ် စသည့် အဆင်တန်ဆာအဖြစ် ပြုလုပ်ရောင်းချခဲ့ကြသည်။ ပုဏ္ဏားရိပ်ပင်မှ အသီးမှည့်နီရဲရဲလေးများကို ခူးယူသီကုံးကာ ပတ္တမြားဘယက်အဖြစ် ရောင်းပြန်

သည်။

ကျောက်စရစ်ခဲလှလှများ၊ သံပွင့်ကြီးကြီး လက်ပြောင်ပြောင်ကလေးများကို ရွေးချယ်ကာ ညီထွေးနှင့်ထက်ထက်တို့မောင်နှမက စိန်ထည်လက်ဝတ်ရတနာဆိုင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချကြသည်။

ဖိုးရှမ်းတို့မောင်နှမကတော့ တောင်မရိုးပင်များမှ အသီးကလေးများကိုချွေကာ ဘဲဥအလုံးပေါင်းများစွာ ရောင်းချနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဓူဝံနှင့်တော်ဝင်ထွန်းတို့နှစ်ယောက်က လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်ဟောင်းတွေနဲ့ လေယာဉ်ပျံ၊ သင်္ဘော၊ ဦးထုပ်၊ ငါးရုပ်၊ ငှက်ရုပ်မကျန် မျိုးစုံလုပ်၍ ရောင်းကြပြန်သည်။

ကျော်ဇေယျတို့မောင်နှမကတော့ သူတို့အိမ်နောက်ဘက်ရှိ ကျုံးထဲမှ ရွံ့များကို ခူးယူလျက် အိုးခွက်၊ ပန်းကန်အစုံအလင်အပြင် ကစားစရာကွဲရုပ်၊ နွားရုပ်ပင် ပါလိုက်သေးသည်။ အလှအယက်ဝယ်ယူကြတာကြောင့် ရောင်းမလောက်ပင်။

သည်လိုအချိန်မျိုးမှာတော့ ပိုက်ဆံကိုင်ကာ ဘယ်သူမှ ဈေးဝယ်သူမလုပ်ချင်ကြ။ ကစားဝိုင်းသို့ နောက်ကျပြီးမှရောက်လာသူသည် ဈေးဝယ်သူသာလုပ်ပေတော့။ မိမိအိမ်မှ ပန်းကန်ကွဲစအလုံအလောက်ပါမလာပါက ဆိုင်စေ့မဝင်နိုင်ဖြစ်ရတော့မည်။ ထိုအခါ သူက လာပါ၊ ငါက ဝယ်ပါနှင့်ကိုယ့်ဆိုင်ဝယ်ယူရေး၊ အလှအယက်ဈေးခေါ်ရောင်းကြတာ ပျော်စရာ။

ကောင်းကောင်းတို့ညီအစ်ကိုကလည်း သူတို့အိမ်ရှေ့ထန်းပင်မှ ခုတ်ချထားသော ထန်းပလပ်ပြားကို ပိုင်းဖြတ်ပြီး ပါးပါးလွှာကာ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်ပြုလုပ်၍ ရောင်းကြသေးသည်။ တတ်လည်းတတ်နိုင်ကြပါပေ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဈေးဝယ်သူနည်းနေသေးပါက အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ဝယ်ကြရောင်းကြဖြင့် တစ်မျိုးပျော်စရာကောင်းကြပြန်သေးသည်။ နှင်းပွင့်နှင့် ပန်းပွင့်ညီအစ်မတို့ရဲ့ ကျောက်စိမ်းဘယက်နဲ့ လက်ကောက်ကို တိုးတိုးနှင့် ဖြိုးဖြိုးတို့ညီအစ်မက ဝယ်ယူဆင်မြန်းလျက် အသုပ်ဆိုင်တွင် ခန့်ခန့်ကြီးထိုင်ကာ ရောင်းချနေကြစဉ် နှင်းပွင့်နှင့်ပန်းပွင့်တို့ ကလည်း လက်သုပ်စုံချဉ်စပ်စပ်နှင့် ဟင်းခါးပူကို တရူးရှူးသောက်ကာ ပျော်ရွှင်ခဲ့

ကြဖူးသည်။ ဖိုးပြည့်နှင့်ပွကြီးတို့၏ ဖန်မီးချောင်းလှလှလေးများကို အိမ်အတွက်ပါဝယ်ယူကာ ဖိုးရှမ်းတို့မောင်နှမ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြန်ချိန်ဝယ် ဖိုးပြည့်တို့အတွက် ညနေစာသည် ဘဲဥဟင်းဖြစ်လာသည်။ မမကြွေရုပ်ကလည်း စိန်ရွှေလက်ဝတ်ရတနာတွေ အမျိုးစုံဝယ်ယူဆင်မြန်းလျက် လှလှပပ အိမ်အပြန်မှာ သူ့အိမ်ဘေးက စာသင်ကျောင်းလေးအတွက်ဟုဆိုကာ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များကို လှူဒါန်းရန် ဝယ်ယူသွားသေးသည်။

ထိုစဉ်အခါက ကလေးအရွယ်မှာ လူကြီးများလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သမျှနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဆက်စပ်သမျှအရာရာကို အတုယူခဲ့ပြီး တီထွင်၊ ဖန်တီး၊ ထုတ်လုပ်၊ ရောင်းချ၊ ရှာဖွေ၊ စုဆောင်းတတ်သော အလေ့အထကောင်းလေးတွေရှိခဲ့ကြတာကို ပြန်စဉ်းစားမိတော့ ရွေးရွေးကျေနပ်စွာ ပြုံးမိရပါသည်။

ခုချိန်မှာတော့ ရွေးရွေးက သဲကန္တာရထဲမှ အာရပ်အဖိုးအိုနဲ့ ကုလားအုတ်ပုံပြင်ကိုလည်း အမှတ်ရမိသလို ကူညီတတ်သော မောင်ပိုနဲ့ လောဘကြီးသော ကျားကြီးပုံပြင်ကိုလည်း မမေ့မလျော့ သတိရနေသေးသည်။

ကဲ...ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ကြမှာလဲ။
အင်း...ဒါဟာလည်း ကာလဆိုတဲ့ အချိန်တစ်ခုရဲ့ ကွေ့တစ်ကွေ့သာ ဖြစ်ရမှာပါ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေ.....ရွေးရွေးရဲ့စိတ်အတွေးမှာတော့ ကုက္ကိုရိပ်ဝန်းဈေးမြို့ကလေးကသာ နေရာယူလွှမ်းမိုးလျက်။

□ ဒီတော့ ဒေဗိုက ငါကတော့ တစ်နေ့လုပ်ခ
၁.၇၅ ဒေါ်လာပဲရဖို့ မျှော်မှန်းတယ်။
သူကတော့ ရထားလမ်းကြီးကောင်းဖို့ကို
မျှော်မှန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ခုလို
ကွာခြားသွားရတာပါလို့ ပြောပါတယ်။

ကျွေးနှင့်အတူ

ဒေါက်တာမြင့်သန်း (ညောင်လေးပင်)

ကျွေးဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ လူအများသိရှိပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ လမ်းမကြီးတွေဟာ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းကြီး သွားနေရာကနေ၊ ဘယ်ကျွေးလိုက်၊ ညာကျွေးလိုက်နဲ့ သွားတတ်ကြတယ်။ တောင်တက်တောင်ဆင်းလမ်းတွေဆိုရင် အကျွေးအကောက် အလွန်များလှတာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကျွေးတွေကြောင့် မတ်စောက်တဲ့ တောင်တက်လမ်းတွေကို ကားတွေဟာ မမော့ပန်းဘဲ တက်နိုင်ကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွေးတွေမရှိဘဲ တိုက်ရိုက်ကြီးတက်ဖို့ဆိုရင်ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါဟာ ကျွေးတွေက အကျိုးပြုတဲ့ သဘောပါပဲ။

မြစ်ကြီးတွေဆိုရင်လည်း ကျွေးကျွေးကောက်ကောက်နဲ့ လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေကြတာဟာ မြစ်ကြောင်းကိုရော၊ မြစ်တစ်လျှောက်ကလူတွေ အတွက်ပါ အကျိုးပြုနေတာပါပဲ။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့

ဦးခေါင်းပိုင်းကနေ အလယ်ပိုင်း၊ အောက်ပိုင်းတွေအထိ ကွေ့ကောက်ပြီး စီးဆင်းပါတယ်။ ဒီမြစ်ကြီးဟာ နိုင်ငံအတွက် အဖိုးထိုက်တန်လှတဲ့ သဘာဝ ရဲ့ လက်ဆောင်ပါပဲ။ ဒီမြစ်ကြီးသာ မရှိရင်၊ ထိခိုက်ပျက်စီးသွားရင် မြန်မာ နိုင်ငံရဲ့ အလယ်ပိုင်းဒေသကြီးဟာ သဲကန္တာရကြီး ဖြစ်သွားမှာပဲ။ လွင်တီး ခေါင်ကြီးဖြစ်သွားပြီး လူတွေအတွက် အန္တရာယ်ဆိုးတွေ ကျရောက်မှာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကွေ့ကောက်စွာလှပစွာစီးဆင်းနေတဲ့ ဧရာဝတီ မြစ်ကြီးကို နိုင်ငံသားတိုင်းထိန်းသိမ်းကာကွယ်သင့်ပါတယ်။

သို့ပေမယ့် ကွေ့ကောက်တာဟာ လူမှုအရေး၊ လောကီအရေးတွေမှာ တော့ မဖြောင့်မတ်တာ၊ မမှန်ကန်တာတွေ ဆောင်တတ်လေ့ရှိပါတယ်။ စိတ်ထားဖြောင့်မတ်မှန်ကန်မှုဟာ လူ့တန်ဖိုးမို့ စိတ်နေစိတ်ထားကွေ့ကောက် မှုကို အလိုမရှိအပ်ပါဘူး။ စိတ်ထားကွေ့ကောက်တတ်တာဟာ လူလိမ် လူကောက်တွေရဲ့ စရိုက်တစ်မျိုးမို့ ရှောင်ရှားအပ်ပါတယ်။

ကျွေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူတိုင်းရဲ့ဘဝများမှာ တွေ့နေရလေ့ရှိပါတယ်။ ဘဝများဟာ စင်းလုံးချောဖြောင့်တန်းနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကွေ့ ကောက်မှုဆိုတဲ့ အခက်အခဲတွေနဲ့တော့ ရင်ဆိုင်ကြရတာပါပဲ။ ကွေ့များဟာ မိမိတို့ကို အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးတွေအဖြစ်နဲ့ တိုက်ခိုက်လေ့ရှိ တတ်ပါတယ်။

ကျွေးတွေရောက်ရင် ရင်မဆိုင်နိုင်ဘဲ ကျရှုံးသွားရတာတွေ၊ လမ်းလွဲ ရောက်သွားကြတာတွေ၊ လက်မြှောက်အရှုံးပေးသွားကြသူတွေ ရှိကြသလို ကွေ့ဆီက သင်ခန်းစာတွေယူတတ်သူတွေ၊ ကွေ့ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်ကြသူ တွေကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။

လောကမှာ အခက်အခဲတွေကနေ အခွင့်အလမ်းတွေရအောင် ယူတတ်သူများရှိကြသလို အခက်အခဲတွေကိုကြည့်ပြီး လှည့်ပြန်ကြသူတွေ လည်း ရှိကြပါတယ်။ ကွေ့တွေဟာ တွေ့ဆုံရင်ဆိုင်သူရဲ့ ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေးပေါ်မူတည်ပြီး ရလဒ်တွေက ပြောင်းသွားတတ်ပါတယ်။

စိန်ခေါ်မှုတွေကို စိတ်မပျက်ဘဲ မိမိရဲ့ကိုယ်ပိုင်အရည်အသွေးတွေနဲ့

ဆက်လက်ချီတက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားသင့်ပါတယ်။ ဘဝရဲ့သဘာဝကိုက
ကွေ့များဟာ ထင်ရှားစွာ ပါဝင်နေတာဖြစ်ပါတယ်။

ကွေ့များကြောင့် မိမိတို့ရဲ့ ဘဝများရှင်သန်နေတာဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝ
များဟာ ကွေ့ကောက်စီးဆင်းနေတဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးလို လှုပ်ရှားရုန်းကန်
နေရတဲ့ သဘောရှိပါတယ်။

ကွေ့များနဲ့ ပတ်သက်ပြီး U-Turn ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရလည်း ရှိပါ
တယ်။ U-Turn ကို ဂငယ်ကွေ့လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ လမ်းကြောင်းပေါ်
ကနေ လာရာလမ်းကို ပြန်လှည့်တာဖြစ်ပါတယ်။ မော်တော်ယာဉ်တွေ
လမ်းမပေါ်ကနေ လက်ကိုင်ကို အဆုံးထိလှည့်လိုက်ပြီး ပြန်ကွေ့လိုက်တာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသဘောကို နိုင်ငံရေးမှာ စနစ်တစ်ခုနဲ့ လုပ်ကိုင်လာရင်း
ကနေ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် မူလလမ်းကြောင်းကို ရုတ်တရက်
အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး လမ်းကြောင်းဟောင်းဆီ ပြန်လှည့်သွားလိုက်ခြင်းသာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဝလုံးကို ရေးနေရင်းကနေ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး သဝေထိုးလိုဖြစ်
အောင် ရေးလိုက်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို U-Turn မျိုးကို ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး
မျက်နှာပြင်များမှာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်မှုများဟာ
လူအများ မနှစ်သက်ကြတာဖြစ်ပါတယ်။ လူ့သဘာဝမှာ အင်မတန် ငြီးငွေ့
စရာကောင်းမှုတွေကို ပြန်လှည့်သွားလိုစိတ်မရှိတာ အမှန်ပါပဲ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လောကမှာကွေ့ပေါင်းများစွာကို ကြုံတွေ့ရမှာ
မူချပါပဲ။ ကွေ့များဟာ အခက်အခဲ အတားအဆီးများဖြစ်တတ်သလို မိမိကို
အောင်မြင်မှုရအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။
အရေးကြီးတာက မိမိကိုယ်ကို တည်ဆောက်ထားဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိကိုယ်
ကို Input တွေ ကောင်းကောင်းပေးထားရပါမယ်။ ဖြည့်ဆည်းထားရပါ
မယ်။ အတ္တိသုခလို့ခေါ်တဲ့ မိမိလိုအပ်တဲ့ ချမ်းသာစေရာ အခြေခံအကြောင်း
တရားတို့ကို ဖြည့်ဆည်းထားရပါမယ်။ ပညာတတ်အောင် သင်ယူရမယ်။
ဗဟုသုတ ဉာဏ်အမြော်အမြင်များရှိအောင် လေ့လာဆည်းပူး ရမယ်။
စာများများ ဖတ်ရမယ်။ မိမိရဲ့ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းရ

မယ်။ မကျန်းမာတဲ့သူဟာ ဘယ်လိုပဲတော်နေနေ၊ ထူးချွန်နေနေ၊ လက်တွေ့ အသုံးမဝင်နိုင်တော့ဘူး။ စိတ်ဓာတ်မြင့်မားမှုကို တည်ဆောက်ရမယ်။ ဘာသာတရားကို ကိုင်းရှိုင်းရုံသေရုံမက ဘာသာတရားရဲ့ အဆုံးအမများကို လည်း ကောင်းစွာလိုက်နာရမယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာတည်ဆောက် ဖြည့်ဆည်းပေးထားနိုင်သူဟာ ဘဝမှာ တွေ့ကြုံလာမယ့် အခက်အခဲတွေ တစ်နည်းအားဖြင့် ကွေ့တွေကို စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်စွာနဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်သူဖြစ်လာမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အမေရိကန်နိုင်ငံမှာ ရထားလမ်းတွေဖောက်လုပ်တဲ့ အချိန်ကပေါ့။ ပျန်မာစီဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ဒေဗ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်အကြောင်း။

သူတို့ဟာ တစ်နေ့တာလုပ်အားခ ၁.၇၅ ဒေါ်လာရကြတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ တစ်နေ့တည်းအလုပ်ဝင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဖြစ်ကြပါတယ်။ နောင်နှစ်ပေါင်း ၂၃ နှစ်ကြာတော့ လမ်းခင်းရာကို ရထားလမ်းအကြီးအကဲဖြစ်သူရောက်လာပြီး လှည့်လည်စစ်ဆေးတယ်။ ရထားပေါ်ကနေ အကြီးအကဲဖြစ်သူက ဒေဗ်မဟုတ်လားဟေ့လို့ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်တော့ “ဟုတ်ပါတယ်”၊ “ဂျင်မာစီ မဟုတ်လား” လို့ ချေးသံရွဲရွဲနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဒေဗ်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ဦး ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားလက်ဆုံကျကြတယ်။ ဂျင်မာစီက သူငယ်သူငယ်ချင်း ဒေဗ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတော့တယ်။ အလုပ် သမားတွေက ဒေဗ်ကို ဘာဖြစ်လို့ သူငယ်ချင်းချင်းအတူတူ တစ်ယောက်က အကြီးအကဲဖြစ်နေပြီး တစ်ယောက်ကတော့ အလုပ်သမားဘဝပဲ ဖြစ်နေတာ လဲလို့ မေးကြတယ်။ ဒီတော့ ဒေဗ်က ငါကတော့ တစ်နေ့လုပ်ခ ၁.၇၅ ဒေါ်လာပဲရဖို့ မျှော်မှန်းတယ်။ သူကတော့ ရထားလမ်းကြီးကောင်းဖို့ကို မျှော်မှန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ခုလိုကွာခြားသွားရတာပါလို့ ပြောပါတယ်။

ဒီဖြစ်စဉ်လေးကိုကြည့်ပြီး လောကမှာ မိမိလုပ်တဲ့ အလုပ်ကို စိတ်စေတနာကောင်းကောင်းနဲ့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ လုပ်တတ်ဖို့လည်း လိုအပ်တာကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ရဖို့ထက် ကိုယ်ကပေးနိုင်တာကို ပေးနိုင်။

ပေးတတ် ဇို့ အမှန်တကယ်လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီလိုအရည်အသွေးမျိုးတွေကို လှေလာ ဖြည့်ဆည်းထားနိုင်သူများဟာ လောကကြီးရဲ့ ဘယ်လိုလှည့်ကွက် အကွေ့အကောက်တွေကိုမှ အရှုံးပေးမယ့် သူမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အထူး သဖြင့် ယနေ့လူငယ်လေးများ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြစေချင်တာပါပဲခင်ဗျာ။

ဒေါက်တာမြင့်သန်း (ညောင်လေးပင်)

□ စာမတတ်သည့်အမေက
အဝါနုရောင် ကျောက်မှုန်တွေခံထားပြီး
အနီရောင်ကျောက်တွေနှင့်စီထားသည့်
ကျွန်မနာမည်ကို သိနေခဲ့ဟန်
အဲဒီနေရာလေးကို ပွတ်သပ်နေခဲ့တော့
ကျွန်မ ထူးဆန်းစွာ ခံစားရသည်။
တူမကလေးက အမေကြီးက
ဒေါ်ဒေါ်လေးနာမည်စာလုံးပေါင်းကို
မှတ်မိတယ်လို့ ရှင်းပြသည်။

ချိုးကွေ့မောင်းနှင်ခြင်း

နှင်းဆီအောင်

၁၇" x ၂၁" ပတ်လည်ဘောင်ထဲမှာ ကတ္တီပါ ကြက်သွေးရောင် အောက်ခံထားလို့ နီရင့်ရောင်၊ ဝါနုရောင်၊ အပြာဖျော့ရောင်တွေ အကွက်ချ ဖော်ကြူးထားတဲ့ သဟာယစာပေဆု ကျောက်စီကားချပ် ဝိတ်ကတော်တော် များသည်။

အသက်ရှစ်ဆယ်ပြည့်ခါနီး ငွေရောင်ဆံပင် ခန္ဓာကိုယ် ခပ်ပါးပါးနဲ့ အမေ့ခမျာ အဲဒီကျောက်စီကားချပ်ကို အားစိုက်လို့ ပင့်ကိုင်ထားခဲ့တာအကြာ ကြီး။ နောက်တော့ စားပွဲပါအသာချကာ သူ့လက်ကလေးတွေနှင့် အနီရောင် စာလုံးဖော်ထားသည့် နှင်းဆီအောင်ဆိုသည့် နေရာကို လက်ထောက်ကြည့် ရင်း တရိပ်ရိပ် ပြူးလာခဲ့သည်။ ကျက်သရေရှိလိုက်တာလို့လည်း ပြောနေခဲ့ သေးသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရသည့်အခါ ထိန်းထားသည့် ကြားက ကျွန်မ ရှိုက်ငိုလိုက်မိသည်။ အမေက မွဲမွန်မွန်အကြည့်တွေနှင့် လှည့်ကြည့် လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့...

“အရူးမ” တဲ့။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ်ကလည်း ဒီလိုပဲ အမေက “အရူးမ” လို့ ပြောခဲ့ပြီး ကျွန်မက ငိုခဲ့ရတဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရသည်။ သို့ပေမယ့် အဲဒီ

စာပေခရီးသွားများ

အချိန်က မျက်ရည်နဲ့ အခုမျက်ရည်က ကွာချင်းတိုင်းကွာပါသည်။ ခေါင်းနှင့် ပန်းလို ကျောခြင်းကပ်ကွာခြားသလိုပါပင်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် အချိုးအကွေ့တစ်ခုအတွက် အမေနှင့် အကြိတ်အနယ် စကားပြောခဲ့ရသည်။ အမေက ကျွန်မကို နားမလည်နိုင်သလို ကျွန်မကလည်း အမေနားလည်အောင် ဖြေရှင်းမပြတတ်ခဲ့။ အမေမှ မဟုတ်ပါ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မဘက်မှာ တစ်ယောက်မှမရှိ။ ကိုယ်တိုင်လည်း မသေချာသည့် အကွေ့တစ်ခုကို ကွေ့ချိုးပစ်လိုက်တာမို့ ခေါင်းငုံ့လိုသာ နေခဲ့ရသည်။

အမေနဲ့ ထိပ်တိုက်ဖြစ်ခဲ့ရတာက ခုပြန်တွက်ကြည့်လို့သာ ဆယ့်နှစ်နှစ်လို့ ပြောရတာ။ တကယ့်တကယ် ကျွန်မနှင့် အမေ မပြေမလည်ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖြစ်၏။ ကလေးဘဝကတည်းက ထားခဲ့သည့် ကျွန်မ ရည်မှန်းချက်ကို အမေအား မပေးခဲ့ပါ။

“စာရေးဆရာ” ဘဝကို ဆယ်ကျော်နှစ်စွန်းစကတည်းက အိပ်မက်မက်ခဲ့သည်။ စာအုပ်တွေနဲ့ နေရရင်၊ စာရေးနေရရင် ဘဝဟာ ပြီးပြည့်စုံမှာပဲ ရယ်လို့သေချာခဲ့သည်။

ကျွန်မငယ်ငယ်က ခပ်ပျော့ပျော့ရယ်။ ကျွန်မတို့တုန်းက ခုခေတ်လို ဖျော်ဖြေမှုကလည်း မများ လူငယ်ဘဝအချိန်တွေက ပိုပိုလျှံလျှံ ရှိခဲ့သည်။ ချွေးသံတရွဲရွဲနှင့် ဆော့ကစား အချိန်ကုန်ကြ ကြီးပြင်းကြရသည်။ ကျွန်မက အင်နှင့်အားနှင့် မဆော့နိုင်ပါ။ ထုတ်စည်းတိုးကြရင် ကျွန်မက ကိုယ့်စည်းကလွတ်မသွားအောင် တားနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ်တိုးရသည့် အလှည့်မှာ ဒုတိယစည်းကနေ ဖောက်မထွက်နိုင်။ အောင်ပွဲခံဖို့က ဝေလာဝေး။ ထိုအခါ အားမကိုးရသည့်ကျွန်မကို ရသည့်ဘက်ကလူတွေ စိတ်ပျက်ကြတာ မဆန်း။ အပြေးပြိုင်တော့ ဘိတ်။ အမြင့်ခုန်ကျတော့ မခုန်နိုင်။ တူတူပုန်းတဲ့အခါ ပုန်းတဲ့သူတွေကို စုံအောင်မရှာတတ်လို့ ကျွန်မက အမြဲတမ်း ခွေးရူးဘဝက မကျွတ်။ ပုန်းတဲ့သူတွေပင် ကြာတော့ ပျင်းကုန်သည်။ အစွမ်းအစမရှိတော့ ကျွန်မမှာ ကစားရတာ အားငယ်လှသည်။

ဒီလိုနှင့် သူများတွေ ဆော့ကစားသည့်အခါ ဖိနပ်တွေချွတ်ထားခဲ့

သည့် ဗန်ဒါပင်ရိပ်မှာ ထိုင်ငေးရသူဖြစ်လာသည်။ သိပ်ပျင်းလာလျှင် အဖေ ဝယ်လာသည့် ရွှေသွေးစာအုပ်တို့၊ ရွှင်ပြုံးအပတ်စဉ်တို့ တေဇရုပ်စုံတွေ ထိုင်ဖတ်ရတော့၏။

ရွှေသွေးက ဆရာကြီးဦးဘကြည်၏ ပန်းချီလက်ရာတွေ မျက်နှာဖုံး အဖြစ်ပါတတ်ပြီး ရွှင်ပြုံးမှာတော့ ဆရာဦးဗကလေး၏ လက်ရာတွေ အများ ဆုံးလို့ မှတ်မိသည်။ တေဇရုပ်စုံမှာ ဆရာဦးအောင်ရှိန် လက်ရာပိုများသည်။ တေဇရုပ်စုံမှာ ပါဝင်သည့် ချစ်ချစ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးကိုတော့ ကျွန်မက တော်တော်လေး သဘောကျပါသည်။ သူက ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိလှ သည်။ စိတ်အေးလက်အေးနှင့် စာဖတ်နေတတ်သည့် ကျွန်မအတွက် အဖေ က လူထုဦးလှ၏ ကချင်ပုံပြင်စာအုပ်ဝယ်ပေးသည်။ အဲဒီပုံပြင်စာအုပ်ထဲက သရုပ်ဖော်ပုံတွေက တခြားစာအုပ်ကပုံတွေနှင့် မတူလို့ ကျွန်မမှာ အံ့ဩလို့။

သားရေနယ်သမားနီကီတားပုံပြင် ပါဝင်သည့် ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ် ၏ ကလေးပုံပြင်စာအုပ်ကလေးကိုလည်း ကျွန်မနှစ်သက်ခဲ့သည်။ အရိပ် ကောင်းလှသည့် ဗန်ဒါပင်အောက် ထိုင်ရင်း တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းစွာ စာဖတ် ရသည့် အရသာ ထူးထူးကဲကဲကို သဘောကျလာသည်။ တစ်ယောက်တည်း ဆိုပေမယ့် အဖော်တွေနဲ့လို့ ခံစားရသည်။ ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့နှင့် ပုံပြင် ဖတ်နေလျှင် အမေစိတ်တိုတော့၏။ အဖေက

“အမေခိုင်းတာပြီးအောင်လုပ်၊ စာလည်းကျက်၊ သူများတွေကစား ချိန်ရောက်မှ သမီးပုံပြင်ဖတ်ပေါ့”

လို့ သားအမိကြား ဝင်ညှိပေးတတ်သည်။
အမေက စည်းကမ်းတင်းကြပ်သော အမျိုးသမီးကြီးပီပီ အိမ်ထောင်မှု နှင့် လက်က မပြတ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ပီပီပြားပြား ဖြစ်နေတာကိုပဲ လက်ခံသည်။ စာအုပ်ဖတ်တာ အချိန်ဖြုန်းခြင်း သက်သက်လို့ ထင်သည်။ စိတ်လေစေတယ်လို့ ထင်သည်။ စာဖတ်မည်ကြံတိုင်း အမေက နှောင့်ယှက် မြဲ။ စာဖတ်သည့် ကိစ္စက အမေနှင့် ကျွန်မကြား အမြဲတမ်း တခြိမ်းခြိမ်း။ တခြိမ်းခြိမ်း အခြေအနေထဲကပင် ကျွန်မ စာဖတ်ခြင်းက အလျင်အမြန်

ဖွံ့ဖြိုးလာသည်။ ဗုဒ္ဓ၊ ဗြဟ္မ၊ ဗုဒ္ဓ၊ ဗြဟ္မ၊ လိုလည်း မရ။ အဖေမှာ စာအုပ်တွေ ထင်းရှူး သေတ္တာအစိမ်းကလေးနှင့် အပြည့်။ ဖွင့်လိုက်တာနှင့် လေးညှင်းပွင့်ရုံတွေ လှိုင်လို့။ အဖေက စာအုပ်ပိုး မထိုးအောင် လေးညှင်းပွင့်တွေ ထည့်တတ်ပါ သည်။ အဖေသေတ္တာထဲမှာ အောင်သန်း၏ အောင်ဆန်းရှိသည်။ ဗန်းမော် တင်အောင်၏ ကိုလိုနီခေတ်မြန်မာ့ သမိုင်းရှိသည်။ သိန်းဖေမြင့်၏ အရှေ့က နေဝန်းရှိသည်။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ စာအုပ်သုံးလေးအုပ်ရှိသည်။ အမျိုး သားစာပေဆုရ ဆရာမောင်ညိုဝင်း၏ မှောင်လွန်းသောညများရှိသည်။ နိုင်ဝင်းဆွေ၏ မြစ်ပယ်ရုံနှင့် မဟူရာမေတ္တာရှိသည်။ ဆရာသော်တာဆွေ ရှိသည်။ လူထုဒေါ်အမာ ရှိသည်။ အားအားရှိတာနှင့် ကျွန်မစာထိုင်ဖတ်နေ တတ်ခဲ့သည်။ အဖေက လစဉ်ထုတ် ကာတွန်းတွေထဲက ကြံဗဟုံးတို့၊ မောင်ကမ္ဘာတို့အပြင် စံရွှေမြင့်ပါဝယ်တော့ ကျွန်မမှာ ဖတ်စရာတွေ အပုံအပင်။

ကျွန်မတို့ အလယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်သည့်အခါ အဖေက မုန့်ဖိုး တစ်လစာ ပေးသည်။ ထိုတစ်လစာက မမနှင့်လတ်လတ်တို့အတွက် အဝတ် အစား ကောင်းကောင်းလေးတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲပေးမယ့် ကျွန်မအတွက် အဲဒီလို မဖြစ်။ ညီအစ်မတွေထဲ ကျွန်မက ထူးထူးခြားခြား ညိုညိုမည်းမည်း၊ ဘာဝတ်ဝတ် အဆင်မပြေ။ သည်တော့ ကျွန်မ မုန့်ဖိုးက စာအုပ်ဝယ်ဖို့သာ ဖြစ်တော့၏။ ဆံပင်ကို ခဏခဏညှပ်ရတာ ပိုက်ဆံလည်းကုန် စိတ်လည်း မရှည်သည့် ကျွန်မက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်က ဦးလေးကြီးကို

“ဘီးလွတ် ညှပ်ပေးပါ” လို့ တောင်းဆိုကာ ဆံပင်ကတိုတိုနှင့်မို့ အမေက ပိုလို့ပင် ကြည့်မရ။ ကျွန်မကဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာစာတိုပေစတွေ ခိုးဖွက်လို့ရေးနေဖြစ်ခဲ့သည်။ ညဉ့်နက်အောင် မီးလင်းနေသည့် ကျွန်မအခန်း မီးခလုတ်ကိုအပြင်မှာ ထုတ်ထားပြီး အမေက ထထပိတ်တတ်သည်။ ညဉ့် နက်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပြီး နေမြင့်သည်အထိ ကျွန်မဆက်အိပ်နေလျှင် အမေက ခေါင်းရင်းထရုံကို ဗျန်းဗျန်းဆူအောင် ထုတော့၏။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မ အပြစ်ဖြစ်သည်။ အမေက မိန်းကလေးနေမြင့်အောင် အိပ်တာကို အလွန်

စိတ်တိုတတ်သူမှန်းသိရက်က ကျွန်မအနေအထိုင် မတတ်တာဖြစ်၏။ ကျွန်မ
ရွဲပြီးအိပ်နေခဲ့လျှင်တော့ အမေက ဆက်မနှိုးတော့။ နံနက်အစောစာ ချန်
မထား။ နံနက်စာစားချိန်မှ ပေါင်းစားခွင့်ပေးသည်။

ကျွန်မနှင့် အမေ၏ ဇာတ်လမ်းက အဲဒီလို သံသရာရှည်ခဲ့သည်။

(၁၉၉၁) ခုနှစ်ကျွန်မ အသက် (၃၀) မှာ ဝတ္ထုတိုကလေး တစ်ပုဒ်
စပါလာခဲ့သည်။ သည့်နောက်ပိုင်းတစ်နှစ်မှာ တစ်ပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ်လောက်သာ
ပါပြီး ပိုက်ဆံရယ်လို့ စိုစိုစွတ်စွတ် မရသည့် စာရေးခြင်းအလုပ်ကို အမေက
စကားထဲ ထည့်မပြော။ ကျွန်မ၏ ဌာနဆိုင်ရာ အလုပ်ကိုသာ အမေက
ဝမ်းဝတံ့အလုပ်လို့ လက်ခံသည်။ ကျွန်မက အမေက အလုပ်ဟုထင်သည့်
အလုပ်ခွင်မှာ မပျော်ပါ။ မတတ်သာလွန်းလို့ လုပ်နေခဲ့ရတာမျိုးဖြစ်သည်။
အိမ်ထောင်ကကျ၊ ကလေးရ၊ အလုပ်ကလုပ်ရ၊ အိမ်ငှားနေရသည့် ဘဝမှာ
ဇနီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက် တက်ညီလက်ညီလုပ်တာတောင် အလျင်မမီဆိုတော့
ကာ ကျွန်မမှာ စာရေးဖို့မပြောနှင့် ဖတ်ချိန်ပင်မရအောင် ဖတ်ဖတ်မောလို့
နေခဲ့ရသည်။ စာမဖတ်ဖြစ်တာ၊ မရေးဖြစ်တာကို မပြတ်အောင်တွေးနေမိ
သဖြင့် ဘဝကို လက်ခံရတာပင်ပန်းသည်။ ရင်ဆိုင်ရတာ ခက်ခဲသည်။
ထိုအခြေအနေမျိုးကို အမြစ်ကနေ ဆွဲနှုတ်လှန်ပစ်လိုက်ချင်မိသည်။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

တစ်ရက်မှာ ရုံးသွားရင်းက မတော်တဆထိခိုက်မိလို့ ကျွန်မအိပ်ရာ
ထဲမှာ သုံးလလောက် ပက်လက်လှဲနေခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်ကလေးမှာ မဖတ်
ဖြစ်ခဲ့သည့် စာတွေကို အတိုးချဖတ်ခွင့်ရခဲ့လို့ နေမကောင်းရတာပျော်လို့
ရုံးပြန်တက်ရတော့ ကျွန်မစိတ်ဓာတ်ကျသည်။ ဘယ်လိုမှ သည်းခံလို့မရ။
ကျွန်မဘဝမှာ အချိုးအကွေ့တစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ဖို့ အရေးကြီးနေပြီလို့
ခံစားနေခဲ့ရသည်။ ရုံးပြန်တက်ပြီး နှစ်လလောက်အကြာ မှတ်မှတ်ရရ
(၁၂.၁၂.၂၀၀၂) အမေ လူထုဒေါ်အမာထံ တစ်ယောက်တည်း ရောက်
ဖြစ်သည်။ အမေက (၃၂) လမ်းက အိမ်မှာ ကျွန်မအမေ့ကို အားမနာနိုင်။
ရင်ထဲရှိသမျှ သွန်ချမိသည်။ အမေက နူးညံ့စွာ၊ အေးမြစွာ၊ တိုးတိတ်စွာ

တုံ့ပြန်သည်။ သို့ပေမဲ့ အမေမှာစကားကျတော့ နက်ရှိုင်းလှသည်။

“တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲသည်းခံရတယ် သမီး” တဲ့။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်ခဲ့ပါ။ ထွက်စာတင်သည်။ ပင်စင်ရဖို့ အသာထား ငွေစု၊ ငွေချေးကို နားကပ်ချွတ်ရောင်းပြီး ဆပ်ခဲရသည်။ လွတ် ပြီ၊ ကျွတ်ပြီ ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့သူ ကျွန်မကို အမေစိတ်ဆိုးတော့၏။ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုသာဆို သေချာပေါက် အရိုက်ခံရနိုင်သည်။

“အရူး...” လို့ တစ်ခွန်းတည်းပြောပြီး ဘာမှထပ်မပြောတော့။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောဘဲ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်တာကိုက ကျွန်မအတွက် ပိုဝမ်းနည်းထိခိုက်ရပါသည်။

မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ဦးနောက်နှင့်အသည်းနှလုံး၏ ခေါင်ရာကို ကျွန်မ မငြင်းဆန်နိုင် ခဲ့ပါ။ ဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ပစ်လိုက်ဖို့ ညှိုငင်ရာနောက်ကိုသာ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့သည်။

ရနေကျလစာမရတော့သဖြင့် ကြပ်တည်းလိုက်ပုံက ရစရာမရှိ။ ကျွန်မ လစာက မိသားစုစားဝတ်နေရေးထက်ဝက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ရ တာမို့ မိသားစုကို ထက်ဝက်ပိုင်းပစ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားရသည်။ ခြစ်ကုတ် မြိုးခြံရပုံကတော့ စာအုပ်ပင်ငှားမဖတ်နိုင်။ ကိုယ့်အဝတ်အစား ချို့တဲ့တာကို တော့ တစ်သက်လုံးက ကျွန်မမမူခဲ့လို့ အရေးမကြီးပါ။ ကိုယ်နှင့်အတူ မိသားစုပါရောခံနေရတာကိုတော့ အရမ်းကိုအားနာနေမိသည်။ ကိုယ်တိုင် လည်း ထင်တိုင်းမပေါက်လို့ မဆုံးမသတ်နိုင်သည့် စာတိုစာစတွေကြားမှာ ရူးလုလု။ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မဖွင့်ပုံ။ တကယ်ပဲ ရူးခဲ့တာလားလို့ တွေးမိသည့်အခါ လူကပေါက်ကွဲ လွင့်ထွက်သွားချင်တော့၏။ တစ်နှစ် လောက် ဒီတိုင်းပဲ ကျွန်မ လေလွင့်နေခဲ့သည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော် ကာမှ လေလွင့်ရတာမို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချမ်းသာ။

ကျွန်မငယ်ငယ်က အသားမည်းလှလို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်တိုင်း “သမီးက အသားမမည်းဘူး။ အသားမှာ အရောင်ကလေးပါတာ။ ပန်း

တောင်မှ အရောင်ကလေးစို့မှ လှတာမျိုး။ နှင်းဆီပန်းကလေးများကြည့်စမ်း
နီလေ ညိုလေ လှလေ။ ငါ့သမီးက နှင်းဆီပန်းကလေး” လို့ အားပေးတတ်
သည့် အဖေက ကွယ်လွန်တာစောခဲ့လို့ ခုချိန်မှာ ကျွန်မကို အားပေးနိုင်သူ
မရှိ။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်က သိမ်ငယ်နေခဲ့လို့လားမသိ။ လူတွေနှင့်မတွေ့ချင်။
လူတွေကကိုယ့်ကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်လို့ ထင်မှတ်မိသည်။
အစစ အရာရာ ရွံ့နှိမ့်သူတစ်ယောက်လိုသာ ခံစားနေရသည်။ အမှေ့မှေ့နေ
ပွဲတွေကိုပင် မသွားဖြစ်အောင် စိတ်တို့နဲ့နဲ့ခဲ့ရသည်။ ရွန်းရွန်းဝေသည့်
ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ်က သစ်ရွက်ခြောက်လို ကြွေကျနေခဲ့ရသည်။ အထီးကျန်
ခဲ့ရသည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့တာ ပိုလို့အဟန့်အတားတွေ များခဲ့
တာတော့ အမှန်ပင်။ နှမ်းနယ်ချိုးကျနေသည့် ကျွန်မကို ခင်ပွန်းသည်က
စိတ်မကောင်းစွာ သနားကြင်နာစွာ ကြည့်လို့နေတတ်ခဲ့သည်။ သူသနားတာ
ကို လက်ခံရသည့်အခါ ကျွန်မပိုလို့ နာကျင်ရသည်။ ငါဟာ သိပ်ကို
အတ္တကြီးနေပြီလား ဟု တွေးမိသည်အထိ စိတ်ပင်ပန်းရသည်။ သမက်ကို
အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ အမေက တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးရင်း လိုအပ်မယ်ထင်
တာလေးတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးရှာတာကို တွေ့ရတိုင်း အနေခက်ရသည်။

အလွန်အထီးကျန်လာသည့်အခါ ထမင်းချိုင့်ကလေး တစ်ချိုင့်ဆွဲကာ
ဆေးရုံကြီးဘက်ကို ထွက်လာမိသည်။ ၁၉၈၈ တုန်းက ဆရာဝန်တွေ
စိတ်ပန်းလှည့်လည်ဖို့ သွားကြသည့်အခါ ဆေးရုံမှာ လူနာစောင့်ရင်း ကိုယ်
တတ်နိုင်သလောက် ကူဖြစ်ခဲ့တာတွေကို သတိရပြီး ထွက်လာတာဖြစ်၏။
အဲဒီမှာ ကျွန်မ အော့(စ်)ကွန်ရက်က လူနာတချို့နှင့် ထိတွေ့ရင်းနှီးခဲ့သည်။
ကိုယ့်မိသားစုမှာလည်း အဲဒီဒုက္ခကို ကြုံခဲ့ရသည်မို့ လုပ်နိုင်သလောက်လုပ်
ပေးလိုက်ချင်စိတ်တွေနှင့် ကျွန်မတိုးဝင်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဟာလာဟင်း
လင်း ဖြစ်နေသည့် ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာ နှစ်သိမ့်မှုတချို့ လက်ခံလာရသည်။
လူက ကြည်လင်ပေါ့ပါးလာခဲ့သည်။ စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် သွားလာလုပ်ကိုင်
နေရတာမောလို့ မောမှန်းမသိ။ ကျယ်ပြန့်လာသည့် ကျွန်မ၏ ဆက်သွယ်ရေး

ဧရိယာထဲမှာ စာကြောင်းပေကြောင်း ပြောလို့ရသည့် မိတ်ဆွေတွေ ကဗျာ ရွတ်ပြလို့ရသည့် မိတ်ဆွေတွေတိုးလာသလို စာအုပ်တွေ ပေးဖတ်မည့် အပေါင်းအသင်းတွေရှိလာသည်။

စာပေအနုပညာရန်ကို တစ်ဖန်ပြန်လည် ခံစားထိတွေ့ခွင့်ရလာသည့် အခါ ဘဝက ကြည်မောသာယာဖြစ်လာပြန်သည်။ ပစ်ထားခဲ့သည့် စာရွက်တွေ မင်တံတွေထံ ပြန်လှည့်လာဖြစ်သည်။ အရင်ကတော့ ရေးဖြစ်မှ။ ရေးပြီးပို့မှ။ ပို့ပြီးပါလာမှ စာရေးနေတာလို့ ထင်ခဲ့သည်။ ရေးဖြစ်ပါလျက် မပို့ဖြစ်လို့ နာမည်ပါမလာတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘေးထွက်ပစ္စည်းလို့ ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ ရေးနေဖြစ်တာ အဓိကလို့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး သိလာသည်။ ထိုအသိက ကျွန်မကို ခွန်အားသစ်ရစေသည်။ မြဲမြံသည့် ယုံကြည်မှု တို့ ဖြစ်ထွန်းစေသည်။ ကျွန်မကျင်လည်နေသည့် ဝန်းကျင်က ကျွန်မကို အသစ်ဖြစ်သော ဘဝရသသစ်တွေ ဖြည့်စွက်ပေးခဲ့သည်။ ပြောက်တံပြောက် ကြားရေးဖွဲ့ဖြစ်သည့် ဝတ္ထုတိုကလေးတွေကို ကျွန်မက ကိုယ့်ရင်ကမွေးသည့် ရင်သွေးတွေလို တတ်နိုင်သမျှ ရိုးသားစေသည်။ အပြစ်ကင်းစေသည်။ အမှန်တရားကို မြင်စေသည်။ သည်လိုစိတ်နှင့် ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါသည်။

စာပေအနုပညာအပေါ် ထားရှိရမည့် သစ္စာတရားကို ကိုယ့်ဘာသာ သိလာခဲ့ရသည့် နောက်ပိုင်းမှာ ရှင်သန်နေထိုင်ရတာ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝလာခဲ့သည်။ အခြားတစ်ပါးသူတွေနှင့် သဘောထားတူသည်ဖြစ်စေ မတူသည်ဖြစ်စေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အေးချမ်းတည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်လက်ခံနိုင်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ် ခုမှတွေ့ပြီလို့ သိမြင်လာရသည်။ ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေသစ်များဖြစ်သည့် အေ(စ်)ေဒနာသည်တွေကို ကျွန်မ တကယ် ကျေးဇူးတင်မိသည်။ သူတို့ကို ကူညီရသည့်အတွက် ကျွန်မမှာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည့် ဘဝအစိတ်အပိုင်းတချို့ ပြန်ရခဲ့ပါသည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်သို့ ရောက်သည့်အခါ မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ကျွန်မဝတ္ထုတိုကလေးတွေကို စုပေါင်းထုတ်ဝေပေးမည့် ထုတ်ဝေသူပေါ်လာခဲ့သည်။ မေတ္တာစိတ်သက်သက်နှင့် အရုံးခံ ထုတ်ဝေပေးခဲ့ခြင်းကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဖို့ရာ အခုထိစကားလုံး

ရှာမရ။

ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးစာအုပ်ကလေးနှင့် အမေ့ကို ထိုင်ကန်တော့သည့် အခါ အမေက တုန်ရီသည့် လက်ကလေးတွေနှင့် စာအုပ်ကိုကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။

“ပန်းချီပုံကလေးက ကောင်းလိုက်တာ...။ စာရွက်ကလေးတွေက လည်း ပွေးပြီးသန့်နေတာပဲ” တဲ့။ စစ်အတွင်း မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့သည့် အမေက စာမတတ်ခဲ့ပါ။ ဒီတော့ စာအုပ်ကလေးအပေါ် သူခံစားရတာကို ရိုးရိုးလေးပဲ ပြောလို့ နေခဲ့သည်။ အမေကျေနပ်နေခဲ့တာ သေချာပါသည်။

နောက်မှကျွန်မပြန်သိရသည်။ အမေက တစ်အိမ်ကျော်က ကလေး တစ်ယောက်ကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး ကျွန်မစာအုပ်ကို ဖတ်ခိုင်းသတဲ့လေ။

အဲဒီစာအုပ်ကလေး ၂၀၁၂ မိုးကုတ်က သဟာယစာပေဆုရတယ်လို့ သိလိုက်ရတော့ ကျွန်မ မယုံနိုင်ပါ။ လူမှားနေတာလားလို့ ထင်သည်။ သေချာသွားတော့ ကျွန်မရှေ့ကနေ သဟာယဆုရခဲ့သည့် ဆရာကြီး ဆရာမ ကြီးတွေကို လှမ်းပြီး အားနာသည်။

ကျွန်မ တကယ်ဆုသွားယူရတော့မယ့်ရက်ကို ရောက်တဲ့အထိ ကျွန်မ တုန်လှုပ်နေဆဲ။ အမေက အဝတ်အစားမရှိမှာစိုးရိမ်ကာ သူ့အနွေး ထည်တွေ ပဝါတွေလာပို့သည်။ ကျွန်မကတော့ ဘာမှကို မတွေ့နိုင်တော့။ ကဗျာဆရာ စံညိမ်းဦးတို့ဇနီးမောင်နှံက အကောင်းစား အနွေးထည် တစ်ထည်ဝယ်ပြီး လာပို့ပေးသည်။ ဖိနပ်ကတော့ ကိုဉာဏ်ဝင်းနှင့် Dr အေးအေးသန်း ဝယ်ပေးခဲ့တာလေ။ လုံချည်ဝယ်ဖို့ကိုတော့ သားကြီးက လှမ်းပို့ပေးသည်။

မိုးကုတ်ကို ရောက်တော့ ကျွန်မတကယ်ကို စိတ်ချမ်းမြေ့ခဲ့ရသည်။ ဆုပေးပွဲနေ့မှာ ဖျော်ဖြေပေးဖို့ တယောအဖွဲ့က ဆရာညီပုလေး၊ ဆရာ မောင်နီဦးတို့နှင့် အတူလိုက်ပါလာခဲ့ကြလို့ ကျွန်မမှာ အံ့ဩဝမ်းသာမဆုံး။ ဆရာစူးမြင့်သိန်း၏ ပါဖော့မ့်ကိုပါ တွဲဖက်တင်ဆက်ပေးခဲ့ကြလို့ အာရုံတွေ ဆန်းသစ်ပေါ့ပါးလာခဲ့ရသည်။ တည်းအိမ်က အမေညော့နှင့်သားသမီးတွေ

(မအားနော်၊ အစ်ကိုကြီးကိုမြင့်အောင်နှင့်ဇနီး၊ ကိုကျော်စိန်) အားလုံး၏ လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်မှုက ပြောစရာမရှိ ပြီးပြည့်စုံပါသည်။ နွေစံအိမ် လက်ဖက်ရည်ခိုင်နှင့် နာမည်ကျော်အေးရိပ်ကိုတော့ ကျွန်မ သီးသန့်ရေးဖွဲ့ချင်သေးသည်။

အတန်ဆုံးကတော့ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကျက်သရေ ခန်းကို ဖူးခွင့်ကြုံရတာဖြစ်၏။ ဆရာတော်ကြီး တရားကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ရာ ဘော်ဗဒန်းကို ရောက်ခဲ့ရသည်။ ကျောက်ပြာသာဒ်ဘုရား၊ ချမ်းသာကြီး ဘုရားနှင့် ဒေါ်နန်းကြည့်တောင်တော်ကဘုရားတွေ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ် ချမ်းသာဖူးရတော့ အမေ့ကို အာရုံညွတ်ပြီး မေတ္တာပို့အမျှဝေရသည်။

ကျွန်မကို ဆုမချီးမြှင့်မီ တယောသံတွေ မြိုင်ဆိုင်လွင့်ပျံလို့နေခဲ့တာ ကို ကျွန်မအိပ်မက်လို့ ထင်မိသည်။ စင်မြင့်ပေါ်မှာ ထိုးစိုက်ပြင်ဆင်ထား သည့် နှင်းဆီတွေမြင်ရတော့ ကျွန်မအိပ်မက်က မွှေးလိုက်တာနော်။ ကျွန်မ ခေါင်းမှာ နှင်းဆီပန်းတွေဝိုင်းပန်ပေးကြသည်။ ကျေးဇူးတင်စကားကို ဖြောင့် အောင် မပြောနိုင်လောက်အောင် ဆို့နှစ်နေခဲ့ရသည်။ မိုးကုတ်က ရေးဖော် ဆရာပန်းရေဂျိုးနှင့် ငွေဇင်ယော်ဦးတို့က ကျွန်မကို အားပေးပြီးပြုကြတာ ကို မျက်ရည်တွေကြားက မြင်ရသည်။ မောင်ငယ်ကိုကျော်ဆန်း (သံဘို ကျွန်း) က ဆုရသည့် ကျောက်စိပန်းချီကားကို ပွေကာတပြုံးပြုံး။ ကျွန်မမှာ သာ မျက်ရည်ကြည်တွေကြောင့် အရာရာ ဝေဝေဝါးဝါး။

ကျွန်မ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းကို ဖတ်ကြားနေသည့် ဦးဌေးမောင်က လည်း ပြုံးလို့။ ကျွန်မဝတ္ထုဝေဖန်ချက်တွေကို တင်ပြနေသည့် ဆရာကလေး အသံကလည်း တော်လိုက်တာ။ ကျွန်မ အမေ့ကို အောက်မေ့လိုက်တာ...။ ကျွန်မ အမေ့ကို မြင်စေချင်လိုက်တာ...။ သမီး ခုတော့ စာရေးဆရာဖြစ်ပြီ အမေ။

မိုးကုတ်က ပြန်ရောက်တာနှင့် ကျွန်မအမေ့ဆီ အပြေးစိုင်းခဲ့သည်။ စာမတတ်သည့် အမေက အဝါနုရောင်ကျောက်မှုန်တွေခံထားပြီး အနီရောင်ကျောက်တွေနှင့် စီထားသည့် ကျွန်မ နာမည်ကို သိနေခဲ့ဟန်

အဲဒီနေရာလေးကို ပွတ်သပ်နေခဲ့တော့ ကျွန်မထူးဆန်းစွာ ခံစားရသည်။
တူမကလေးက အမေကြီးက ဒေါ်ဒေါ်လေး နာမည်စာလုံးပေါင်းကို မှတ်မိ
တယ်လို့ ရှင်းပြသည်။

ကျွန်မအသက် ငါးဆယ်ကျော်ပါမှ အားရပါးရ ငိုချလိုက်မိသည်။
ဒါပေမဲ့ အခုလို ငိုလိုက်ရတာ ကျွန်မအတွက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလို့ သွားခဲ့
ပါသည်။

ကျွန်မ ချိုးကွေ့ခဲ့ရသည့် အကွေ့က ကျွန်မအပေါ် ဖိစီးနေခဲ့တာ
အခုမှ အရည်ပျော်ကျသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သည်လိုအခြေအနေကို ကြုံတွေ့ခွင့်ရဖို့ ကျွန်မလမ်းကြောင်းကို အရှိန်
ပြင်းပြင်းကွေ့ချပစ်ခဲ့ရသည်။ အရှိန်များလွန်းလို့ ဟပ်ထိုးလဲမလိုလို ဖြစ်ခဲ့
ရသည်။

ရင်းနှီးပေးဆပ်ခဲ့ရသည့် နှစ်၊ လ၊ ရက်နှင့် နာရီစက္ကန့်တွေကိုတော့
ဘယ်ခါမှ မေ့မည်မထင်ပါ။

အမေက ငိုနေသည့် ကျွန်မကို “အရူး” တဲ့။

ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မ “အရူး” ပါ။

နှင်းသီအောင်

□ သုတ၊ လုံ့လ၊ သတိ၊ ပညာကြီးသူတွေဟာ
အရာရာကိုကျော်လွှားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့
စရုဏသတ္တိ ပိုင်စိုးထားတယ်ဆိုတာ
လက်ခံရပါလိမ့်မယ်။

စရဏသတ္တိပိုင်စိုးသူ

ရဲသျှမ်း

Now Giant Despair had a wife; and her name was diffidence. (Bunyan; John/1628-1688)

(အလွန်ဆိုးရွားတဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းမဲ့မှာ ဇနီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာမည်ကတော့ ယုံကြည်မှုပျောက်ခြင်းပဲ။)

ယုံကြည်မှု ပျောက်ဆုံးနေတဲ့သူအတွက် မျှော်လင့်ရမယ့် အကြောင်းကိစ္စတွေလည်း ဘာမျှ ရှိလား၊ ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ မျှော်လင့်ခြင်းမဲ့အတွက် အဖော်ဟာလည်း ယုံကြည်မှုပျောက်ဆုံးနေသူပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ယုံကြည်မှုအတွက် အသက်စွန့်ခဲ့ရတဲ့သူတွေ၊ အကျဉ်းကျ၊ ကျွန်းကျခံနေရတဲ့သူတွေ၊ နိုင်ငံရပ်ခြားကို ထွက်ခွာသွားရတဲ့သူတွေ၊ တောထဲတောင်ထဲရောက်သွားရတဲ့သူတွေ စသဖြင့် ခေတ်ကာလအလိုက် အများကြီးရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပဒေသရာဇ်၊ ပါလီမန်၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီ၊ မဆလ၊ နအဖ၊ ခု ပါတီစုံခေတ်အထိပါပဲ။

အမျိုးမျိုးသော ဒုက္ခတွေ၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုတွေ၊ ရောဂါဘယတွေ၊ အနာတရတွေ အားလုံးကို ကြံကြံခံပြီး လောကငရဲကို ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့တာဟာဖြင့် ယုံကြည်ချက်ကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။ ယုံကြည်ချက်ပျောက်ဆုံးရင် မျှော်လင့်စရာလည်း ဘာမျှရှိလား၊ ရောက်လာမှာ မဟုတ်တာ

ကို အသွေးအသားနှလုံးသားထဲ စိမ့်ဝင်ခံစားသူတစ်ယောက်ရဲ့ စာအုပ် တစ်အုပ် မကြာသေးခင်က ဖတ်လိုက်ရတယ်။ “မသီတာ (စမ်းချောင်း)ရဲ့ စမ်းချောင်း၊ အင်းစိန်၊ ဟားဗတ် ဆိုတဲ့ စာအုပ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာမ မသီတာက သူ့နေတဲ့ စမ်းချောင်း၊ သူ့ရောက်ရှိသွားတဲ့ အင်းစိန်ထောင်၊ နောက် ထောင်ကလွတ်ပြီး ဟားဗတ်မှာရှိတဲ့ Redcliff ကို ၂၀၀၉-၂၀၁၀ စာသင်နှစ်မှာရောက်ရှိပြီး သည်စာအုပ်ရေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ဟားဗတ် အမည်ပါလာတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အင်းစိန်ထောင်မှာ နှစ် (၂၀) နေခဲ့ရတဲ့ ဆရာဦးဝင်းတင်က ဆရာမ မသီတာ စာအုပ်မှာ အမှာရေးပါတယ်။ အမှာထဲမှာပါတဲ့ ထောင်ဆိုတာကို ကွင်းခနဲ၊ ကွက်ခနဲ မြင်စေတဲ့ စာတစ်ပိုဒ်ကို high light လုပ်ပြချင် ပါတယ်။

“ထောင်ဘဝဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့မရ။ ပြေးခုန်ပစ်ပြိုင်ပွဲ တစ်မျိုး ဖြစ်တဲ့ တုတ်ထောက်ခုန်ပြိုင်ပွဲလိုပဲ။ အဝေးကြီးက ပြေးလာပြီး ဖွဲ့ကျင်းကြီး အနားရောက်တော့ ထောက်လှမ်းခုန်ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကျင်းကြီးထဲ မကျခင် လွန်ခုန်ရတယ်။ တောက်လျှောက်ပြေးတယ်။ ခုန်တယ်။ ကျင်းထဲ ကျပြန်တော့ ကောင်းကောင်းမကျ ဖင်ထိုင်ကျတယ်။ အခွင့်မသင့်ရင် ကိုယ့် ခြေထောက်ကျတာက တစ်နေရာ၊ ကိုယ့်တင်ပါးကျတာက တခြား။ ဒီလိုနဲ့ နေ၊ ရက်၊ လ၊ နှစ် အမှတ်အသားတွေ လွဲကုန်တယ်။ ရဲဘော်၊ ရဲဘက်စိတ် တွေ လွဲကုန်တယ်”

ဆရာဦးဝင်းတင် အမှာဖတ်မိတော့ Enjoying Torture ဆိုတာကို သတိရမိတယ်။ James Anthony Frode ပြောတာပါ။ ဆရာတက်တိုး ဘာသာပြန်၊ သူတို့အတွေးအခေါ် မှတ်စုများ စာအုပ်မှာ ဖတ်ဖူးတာပါ။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တို့သည် အပျော်တမ်း သဘောဖြင့် ဘယ်သော အခါမှ မသတ်ဖြတ်ပေ။ လူသာလျှင် ဇာတ်တူချင်း၏ အနှိပ်စက်၊ အညှဉ်းဆဲ ခံခြင်းနှင့် သေကြေပျက်စီးခြင်းတို့၌ မွေ့လျော်တတ်ချေသည်။

ထောင်ကလွတ်မယ်ဆိုရင် သူ့အစား ဆရာဦးဝင်းတင်ကိုသာ လွတ်စေချင်တယ်လို့ ပြောလောက်အောင် ဆရာမ မသိတာက ဆရာဦးဝင်းတင်အပေါ် လေးနက်ခဲ့တယ်။ ဆရာကလည်း လေးနက်လောက်တာကိုး။ ဆည်းဆာချိန် ရောက်ပေမယ့် ရဲရဲတောက် သံမဏိစိတ်ဓာတ်ကြောင့် အလင်းစူးစူး၊ ထိန်ထိန်ညီးညီး ပေးနိုင်စွမ်းသေးတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါဟာယုံကြည်မှု မပျောက်ဆုံးသူတစ်ဦးရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းတွေပဲဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၉၀၊ ဂန္တီညီလာခံအပြီးမှာ ထောင်ကျသွားတဲ့ ထောင်သက် ၁၂ နှစ်ရလိုက်ရသူ ဆရာမျိုးမြင့်ညိမ်းက “ထောင်ဝင်စာထွက်တဲ့ တစ်နေ့မှာ သူ့ကို အမျိုးသမီး အချုပ်ဆောင်အဝမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ခပ်တည်တည် ပါပဲ။ ဘတ်(စ)ကားမှတ်တိုင်မှာ ဘတ်(စ)ကားစောင့်နေသလိုမျိုးပါပဲ” ဆိုပြီး ဆရာမ မသိတာရဲ့စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာပုံကို ထုတ်နုတ်ပြပါတယ်။

ဘဝအချိုးအကွေ့တွေမှာ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုနည်းရင်၊ ယုံကြည်မှုချို့တဲ့ရင် လမ်းကြောင်းတွေက လွဲသွေသွားမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘွဲ့ရဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ဂျီပီထိုင် (သို့မဟုတ်) နိုင်ငံခြားထွက်ဆိုတဲ့ ရေစီးကြောင်းထဲ မျောပါမသွားဘဲ လုပ်ရမယ့် လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်အပေါ်မှာ မစိုးမရွံ့ မထိတ်မလန့်တာဟာလည်း စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုကြောင့်ပါပဲ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဖမ်းဆီးခံရနိုင်တယ်ဆိုတာ သိပါလျက်နဲ့ လုပ်ခဲ့၊ ပါဝင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သည်တော့ ဆရာမခမျာ ထောင်စကားနဲ့ ပြောရရင် ကိုင်းကြီးကြီး နားလိုက်ရတော့တာပေါ့။

နှစ် ၂၀ ဆိုပါလားဟေ့လို့ အံ့ဩယူလောက်အောင် ဖြစ်သွားရရှာပါတယ်။

ပုဒ်မ ၅ ညအရ (၇) နှစ်၊ မတရားအသင်းပုဒ်မ ၁၇ (၁) အရ (၃) နှစ်၊ ပုံနှိပ်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ နှင့် ၂၀ အရ ၅ နှစ်စီ စုစုပေါင်း နှစ် ၂၀... ဒါကိုပဲ ဆရာမက “မကြာပါဘူး အဲဒီလောက်” ဆိုပြီး ဖခင်၊

မိခင်နဲ့ မိတ်ဆွေများကို ပြန်အားပေးခဲ့ပါသေးတယ်။

ထောင်ထဲကဘဝတွေဆိုတာ ခါးသီးစရာတွေပဲလေ။ ကြီးနိုင် ငယ်ညှဉ်း ဂနိုင်ဥပဒေသ လို့ ထောင်ကို ထင်သာမြင်သာအောင် ဥပမာပေးပါတယ်။ ထောင်အရာရှိက ဝန်ထမ်းကို နိုင်၊ ဝန်ထမ်းက တန်းစီး ဘယာကို နိုင်၊ သူတို့က အကျဉ်းသားကို နိုင်။ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်၊ ပျက်ချင်တိုင်းပျက်နေတဲ့ ခြစားမှုတွေကြားမှာ မတ်တည်နိုင်ခဲ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ပါးပါးလေးတောင် ယိမ်းယိုင်မသွားတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ အဖြေက ရှင်းပါတယ်။ ယုံကြည်ချက်။

သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါဘေးဆိုးတွေကို ထိရောက်တဲ့ ဆေးကုသခွင့်မရရှာဘဲ ဝေဒနာ အလူးအလဲခံရချိန်မှာ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ပြီး ဝေဒနာကို ရှုမှတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ထောင်ထဲဆိုတော့ အချိန်အပြည့်အဝ ရလာတာကြောင့် အားထုတ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ထောင်ထဲထည့်ပေးခဲ့တဲ့ “ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများကိုလည်းကောင်း၊ သံဝေဂတရားရသွားစေအောင် အနိဋ္ဌာရုံများကို ထင်ရှားစေခဲ့သည့် အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်၏ ဝန်ထမ်းများနှင့် အကျဉ်းသားများကို လည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုပါသည်” လို့ ဆရာမက သူ့စာအုပ် နိဂုံးပိုင်းမှာ ဖော်ပြပါတယ်။

၁၉၉၅ ဩဂုတ် ၅ မှာ အင်းစိန်ရောက်ပြီး ၁၉၉၉ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၁ မှာ အိမ်ပြန်ရောက်ပါတယ်။ ပြောရရင် ၃ နှစ်ခွဲတိတိပေါ့။ နှစ် ၂၀ ချမှတ်ခံထားရပေမယ့် ဘာကြောင့် သည်လောက်နဲ့ ပြန်လွတ်ခဲ့သလဲ။ စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေကြောင့်၊ ပြည်သူတွေရဲ့ မေတ္တာကြောင့်၊ နိုင်ငံတကာရဲ့ ပစ်ပယ်မထားမှုကြောင့်၊ သတင်းမီဒီယာတွေရဲ့ တာဝန်ကျေမှုတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သုတ၊ လုံ့လ၊ သတိ၊ ပညာကြီးသူတွေဟာ အရာရာကို ကျော်လွှားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စရဏသတ္တိ ပိုင်စိုးထားတယ်ဆိုတာ လက်ခံရပါလိမ့်မယ်။

ဘဝခရီးက အမြဲတမ်း တစ်ဖြောင့်တည်း မရှိနိုင်ပါဘူး။ အချိုးအကွေ့တွေကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ တွေ့ရ၊ ဖြတ်ကျော်ရမှာပါပဲ။ ဖြတ်ကျော်

တတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ အရစ်(စ)တိုတယ်(လ်)ပြောခဲ့တဲ့ "I cout him braver who overcomes his desires than him who overcomes his enemies." (ရန်သူကို အောင်နိုင်သူထက် စိတ်ဆန္ဒကို ကျော်လွှားနိုင်သူက ပိုပြီး ရဲရင့်ထက်မြက်တယ်။) ဆိုတာမှာ ဆရာမ မသီတာကတော့ အားလုံးကို အောင်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုချင်ပါတော့တယ်။

ဆရာဦးဝင်းတင် ပြောသလိုပါပဲ။ စမ်းချောင်း၊ အင်းစိန်၊ ဟားဗတ်မှာ ဆရာမ မသီတာက ဝေဒနာကို ရေးတယ်။ စေတနာကို ရေးတယ်။ ဒါကြောင့် ရသပြည့်လျှံတယ်။ ခံစားချက်ဗောင်းလံတယ်။ နိုင်ကျဉ်းတွေရဲ့ စာအုပ်အများထဲမှာ စမ်းချောင်း၊ အင်းစိန်၊ ဟားဗတ်က ဖတ်ကိုဖတ်ရမယ့် စာအုပ်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း လက်ဆင့်ကမ်းမျှဝေလိုက်တာပါ။

ရဲသျှမ်း

□ အတိတ်မှ အကုသိုလ်ကံတို့ အကျိုးပေးသန်လာချိန်တွင်
ဒုက္ခတို့နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံတတ်လေသောကြောင့်
ကံနှင့် ကံ၏အကျိုးပေးတို့ကို ပိုမိုသက်ဝင်
ယုံကြည်လာခဲ့ပါသည်။ အကယ်၍သာ
ကျွန်မ၏ဘဝမှာ 'ကျွေ' ဖြင့် မတွေ့ခဲ့ဘဲ
သာယာဖြောင့်တန်းနေခဲ့ပါလျှင်
အဆိုပါအသိတရားတို့အား ကျွန်မ
ယခုလို သိလာနိုင်ပါမည်လား။

ကံအလှည့်

ခင်ရှင်စော

လမ်းတို့တွင် လမ်းကောင်းလမ်းမြောင်းများ ရှိသကဲ့သို့ ကွေ့ကောက်
 သော လမ်းများလည်း ရှိတတ်ကြလေရဲ့။ လူတို့၏ ဘဝဖြတ်သန်းမှုကို
 လမ်းတို့ဖြင့် ညွှန်းဆိုပြရပါလျှင် လွယ်ကူဖြောင့်တန်းအဆင်ပြေချောမွေ့
 ညီညာလေသော လမ်းနှင့် အကွေ့အကောက်များဖြင့် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော
 ကန္တာရလမ်းတို့လည်း ရှိတတ်လေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူတို့သည်
 မွေးဖွားခြင်းမှ သေဆုံးချိန်ထိ ဘဝခရီးလမ်းအား မလွဲမသွေ ဖြတ်သန်းရပေ
 အံ့။ ထိုသို့ဖြတ်သန်းရာတွင် အချို့သောသူတို့သည် သာယာဖြောင့်တန်းသော
 လမ်းကောင်းတို့ဖြင့် ဆုံဆည်းရတတ်ပြီး ဘဝခရီးအား မမောမပန်း
 သက်သောင့်သက်သာ လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြ၏။ အချို့မှာမူ ခက်ခဲကြမ်းတမ်း
 သော လမ်းကောက်လမ်းကွေ့များနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံ၍ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာနှင့်
 ဘဝခရီးကို ဖြတ်သန်းကြရသည်။ သာယာဖြောင့်တန်းသော ဘဝလမ်းနှင့်
 ကွေ့ကောက်ကြမ်းတမ်းသော ဘဝလမ်းတို့ တစ်လှည့်စီ တစ်ပြန်စီ ရောနှော
 လျှောက်လှမ်းနေကြရသူများလည်း ရှိတတ်ကြပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ကွဲပြားခြားနားနေမှုသည် လူတို့ပြုလုပ်ဖန်တီးခဲ့သော
 အတိတ်ကံနှင့် တိုက်ရိုက်အချိုးကျ ပတ်သက်ဆက်စပ်လျက်ရှိသည်။
 လောကဓံရှစ်ပါးမှ အကောင်းတရားလေးပါးသည် လမ်းကောင်းလမ်းမြောင်း
 များ ထံတွန်းပို့တတ်၍ အဆိုးလေးပါးသည်ကား လမ်းဆိုး၊ လမ်းညံ့များသို့
 ခေါ်ဆောင်သွားတတ်လေ၏။ ကွေ့ကောက်သော လမ်းတို့နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့
 ကြုံရသော မည်သူမဆို မသိမသာပြေပြစ်လေသော အကွေ့တို့နှင့် ကြုံဆုံ
 ရပါလျှင် မထောင်းတာလှပါ။ အကယ်၍ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြုန်းခနဲ တစ်ဆစ်

ချိုးအကွေ့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးတတ်ချေ၏။ ကျွန်မ၏ ဘဝတွင်လည်း အပြောင်းအလဲတစ်ဆစ်ချိုး အကွေ့ကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရဖူးပါသည်။

အတိတ်ကာလများ၌ ကျွန်မသည် ကြိုတင်ပြင်ဆင်တတ်သော ဝီရိယနှင့် စဉ်းစားတွေးခေါ်ဉာဏ်တို့ကို ကိုးကွယ်တတ်သူတစ်ယောက်ပါ။ မည်ကဲ့သို့သော အကြောင်းကိစ္စမဟူ ဉာဏ်နှင့် ဝီရိယတို့ဖြင့်သာ ဦးဆောင်ဖြေရှင်းတတ်ခဲ့၏။ ကံဟူသည်မှာ အလုပ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်မည်ဆိုသည့် ယုံကြည်ချက်မှတစ်ပါး ကံတရားကို ကျွန်မတစ်ယောက် အလေးမပေး အရေးမထားခဲ့ပေ။ သို့ပါသော်လည်း ကုသိုလ်ကံကောင်းချိန်ဝယ် ဉာဏ်နှင့်ဝီရိယအားကြောင့် မိမိရည်ရွယ်ရာတို့ အဆင်ပြေညီညွတ်ပါများသောအခါ မိမိကိုယ်မိမိလည်း “ငါ့လုပ်လျှင် ဖြစ်ရမည်” ဆိုသော ထင်တစ်လုံးရှိခဲ့လေ၏။ ယခုဘဝတွင် ကောင်းတာလုပ်နေတိုင်းလည်း အကောင်းဖြစ်ချင်မှဖြစ်တတ်သော သဘောကို ကျွန်မမဆင်ခြင်ခဲ့မိပါ။ ဆိုရပါလျှင် အတိတ်မှ အကုသိုလ်ကံတို့ နှိုးဆော်လာခဲ့ပါလျှင် ဆိုးဝါးသော ဘဝလမ်းကွေ့များနှင့် တွေ့ရတတ်သည်ကို အမှုမထား အရေးမစိုက် မသိကျိုးကျွန်ပြုခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သောအခါတွင်မူ လုံးဝတွက်ဆမထားသော မရည်ရွယ်ခဲ့သော ယောင်၍မျှပင် မစဉ်းစားခဲ့သော ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ဖြစ်သော အပြောင်းအလဲ ကြီးကြီးမားမားနှင့် ကျွန်မ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုသို့မတွေ့မီ အချိန်ကာလများမှ ကျွန်မ၏ ဘဝဖြတ်သန်းမှုများလို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ရပါလျှင် ငယ်စဉ်ပညာရှာချိန် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ချိန်နှင့် အိမ်ယာထူထောင်ချိန်များတွင် ပြေပြစ်သော ဘဝဖြတ်သန်းမှုများသာ ရှိခဲ့လေ၏။ ကံတရား၏ ဖေးမမှုကြောင့် မိမိအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာသစ္စာ ရှိလေသော အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပါသည်။ သားသမီးတို့အပေါ်တွင်လည်း ဂရုစိုက်ကြင်နာတတ်သော ခင်ပွန်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်စွာ သားသမီးသုံးဦးစလုံးအား မွေးဖွားရာတွင် ခက်ခဲလှသဖြင့် ကျွန်မတစ်ယောက် သုံးကြိမ်တိတိ ခွဲစိတ်မွေးဖွားခဲ့ရပါသည်။

ထိုအချိန်အခါများတွင် သာမန်မမွေးဖွားနိုင်သော ခက်ခဲသူတို့ကိုသာ ခွဲစိတ်
မွေးဖွားလေ့ရှိချိန်ပါ။ သို့မို့ကြောင့်လည်း ခင်ပွန်းသည်မှာ ကျွန်မ၏ ခံစားရမှု
များအပေါ် သနားဂရုဏာထား၍ ဂရုတစိုက် အရိပ်ကြည့်ကာ ပြုစု
စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ချက်ကလေးမှ ကျွန်မမျက်နှာမညှိုးရလေအောင် သူစွမ်းဆောင်
လေ့ရှိပြီး အိမ်ထောင်ဦးစီးတာဝန်အိမ်ရှင်မတာဝန်ဟု လုံးဝမခွဲခြားဘဲ ကျွန်မ
တာဝန်များကိုပါ စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးတတ်လေ၏။ ပမာပြ
ရပါလျှင် ချူချူချာချာ သားသမီးတို့အား မိဘတို့ ဂရုစိုက်သည့်ကြားမှပင်
ကျွန်မမှာ အနေအစား အမှားအယွင်းမခံဘဲ ကျန်းမာရေးနံ့နဲ့ခဲ့လေ၏။
သာမန်အထွေထွေရောဂါတို့သာမက ကားမတော်တဆနှစ်ခါဖြစ်၍ ဆေးရုံ
တက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ လတစ်လလုံးအပြည့် နေကောင်း၍ ဆေးခန်းမသွားရ
သောလဟူ၍ ကျွန်မမှာ မရှိခဲ့ချေ။ ထိုအခါများတွင် ခင်ပွန်းသည်မှာ
အလုပ်တာဝန် သားသမီးများ ပြုစုရသောတာဝန် ကျွန်မအား ပြုစုစောင့်
ရှောက်ရမှုများဖြင့် မအားလပ်နိုင်အောင်ပင်။ သို့ပါသော်လည်း တစ်ရံတစ်ခါ
မျှ ငြိငြင်ငြူစုမှုမရှိခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ မိဘဆွေမျိုးများမှပင်
သူ့အပေါ်တွင် အားတုံ့အားနာဖြစ်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်ကာလများဝယ် သူ၏ ဂရုစိုက်ပြုစုမှုများကို ခံယူ၍ သာယာ
နေရင်းဖြင့် ကျွန်မမှာ အလိုလိုက်ခံရသော ကလေးတစ်ဦးပမာ ဘဝလမ်း
အား ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပါသည်။ ယင်းကာလများတွင် ခင်ပွန်းသည်မှာ
ကျန်းမာရေး အထူးကောင်းမွန်လှလေ၏။ ထိုအခြေအနေမှ ရုတ်တရက်
သွေးဆောင့်တိုး၍ မြေပေါ်လဲကျလျက် ခင်ပွန်းသည်လေဖြတ်သွားချိန်ကား
ကျွန်မဘဝ၏ တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ငွေကြေးနှင့်အချိန်ကာလတို့
ရင်းနှီး၍ ဂရုစိုက်ပြုစုခဲ့သော်လည်း ညာတစ်ခြမ်းသေ၍ လုံးဝစကားမပြော
နိုင်တော့သည်မှာ ယနေ့ထိတိုင်ပါ။ ကျွန်မလည်း မှီခိုခံပြုစုခံဘဝမှ
ရုတ်တရက် နတ်ရေကန်ထဲဆင်းပြီး အိမ်ထောင်ဦးစီးဘဝအား လွှဲပြောင်း
လက်ခံလိုက်ရတော့၏။ ရင်းနှီးမြုပ်နှံထားသော အစီးအပွားတို့မှာလည်း
စကားမပြောနိုင်သူ၊ ဦးနှောက်တွင် ပြဿနာရှိနေသူအား ဦးနှောက်ကို

အလုပ်ပေးမေးစစ်ရန် မနီးစပ်နိုင်ချေ။ စာနာတတ်သူအချို့ထံမှသာ အနည်းအကျဉ်းပြန်ရခဲ့ပြီး အားကိုးအားထားရာ အိမ်ထောင်ဦးစီးနှင့်တကွ စီးပွားဥစ္စာတို့ပါ ကျွန်မအတွက် ဆုံးရှုံးရလေ၏။ ခင်ပွန်းသည်မှာ လူမသေဆုံးသော်လည်း ဘဝသေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ သားသမီးတို့အပေခေါ်နိုင်ခွင့် နှင့် ကျွန်မအတွက် ခင်ပွန်းရှိသေးသည် ဆိုသည်မှတစ်ပါး အခြားမရှိ တော့ပါ။

ထိုအချိန်များတွင် ကျွန်မခံစားခဲ့ရသော အားငယ်မှု ဝမ်းနည်းကြေကွဲ မှုများကို တိုင်းတာဖော်ပြရန်ပင် မစွမ်းသာနိုင်ခဲ့ချေ။ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စ သင်ယူနေဆဲဖြစ်သော ကျွန်မ၏ သားသမီးတို့အတွက် ကိုယ်သာလျှင် အဖေ၊ ကိုယ်သာလျှင်အမေအဖြစ် ဘဝလမ်းတွင် လျှောက်လှမ်းရဦးမည် ဆိုသော အသိစိတ်ဓာတ်များက ကျွန်မအတွက် အင်အားဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်အင်အားဖြင့် ကြိုးစားရုန်းကန်ဘဝကို ရှင်သန်စေခဲ့၏။ ဝမ်းနည်း အားငယ်စိတ်ဓာတ်ကျနေခြင်းဖြင့် မိသားစုအတွက် ရလဒ်ကောင်းမရှိနိုင် သော အခြေအနေကိုလည်း သဘောပေါက်လက်ခံမိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်ကာလအားဖြင့် နှစ်နှစ်နီးပါး အချိန်ယူကာ ခင်ပွန်းအား လမ်းလျှောက်နိုင်ရန်၊ ထမင်းအား ဘယ်လက်ဖြင့် ဇွန်းနှင့်ခပ်ကော်စားတတ် ရန်၊ အိမ်သာဝင်တတ်ရန် စသည်တို့ကို တဖြည်းဖြည်း ကျွန်မလေ့ကျင့် သင်ကြားပေးခဲ့ရပါသည်။ ငိုချင်ငို ရယ်ချင်ရယ်နှင့် စိတ်အာရုံထိန်းချုပ်နိုင်မှု နည်းပါးသူအတွက် စိတ်ရှည်သည်းခံခြင်းတရားကို ကျွန်မ အမြဲ တစေ မွေးမြူဆက်ဆံခဲ့ရ၏။ တစ်ဖန် စကားမပြောနိုင်သူအတွက် မျက်နှာ ရိပ်မျက်နှာကဲကြည့်ကာ သူ၏အလိုဆန္ဒအား အနီးစပ်ဆုံး ပုံဖော်ပေးနိုင်ရန် အတွက်လည်း လက်ဟန်ခြေဟန်အချက်ပြစနစ်အား ကျွန်မ ကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရဖူးလေ၏။

ကျွန်မရင်ထဲမှ ခံစားချက်အစစ်အမှန်တို့ကို လုံခြုံစွာ ဖုံးကွယ်ထားပြီး ခင်ပွန်းရှေ့တွင် ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်ရယ်မောမော နေကာပြနိုင်သော ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာတို့ကိုလည်း အကယ်ဒမီရလောက်အောင် ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်တတ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်များတွင် 'ငါပြုလဲသွားလို့

မဖြစ်၊ ငါသာလျှင် မိသားစုအတွက် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ရမည်ဆိုသော အသိကြောင့် စိတ်ဓာတ်သာမက ခန္ဓာကိုယ်ကျန်းမာရေးပါ ကျွန်မအတွက် ကြံ့ခိုင်လာခဲ့လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကာလနှစ်နှစ်နီးပါး ကြာလာသောအခါတွင်မူ ခင်ပွန်းမှာ အတန်အသင့် လက်လွှတ်၍ရသော အနေအထားတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါပြီ။ ကာလရှည်ကြာစွာ စီးပွားမရှာဘဲ ထိုင်စားသွားရန်မဖြစ်သဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ရန် ကြံရွယ်ရ၏။ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ အလုပ်မျိုးဖြစ်မှသာ အဆင်ပြေနိုင်မည်မို့ ငွေတိုးပေးခြင်း အလုပ် ကျွန်မလုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ နီးစပ်ရာဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟ အချို့တို့မှ “သူများဆီမှာတောင် ယူရသေးတာပဲ၊ အချင်းချင်းအားပေးရမှာပေါ့” ဆိုသော စကားကြောင့် ကျွန်မ အားတက်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ အစပိုင်းတွင် အဆင်ပြေသယောင်ရှိခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မူ အဆုံးရှုံးများလာခဲ့လေ၏။ တင်းတင်းရင်းရင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဒေါင်းတင်မောင်းတင် အကြွေးမတောင်းတတ်သော ကျွန်မ၏ အားနည်းချက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကတိမတည်သစ္စာမရှိသူများရှိလာခဲ့လျှင်လည်း မည်သို့မျှ တိုင်မရ တန်းမရနှင့် အသနားခံရုံမှတစ်ပါး ကျွန်မအတွက် အခြားမရှိပြီ။ ကျွန်မထံမှ ငွေကြေးမရယူမီနှင့်ယူသည့် နေ့များတွင် ကျွန်မအဖို့ စင်ပေါ်ကအနေအထား ဖြစ်သော်လည်း သူတို့လက်တွင်းရောက်သည့်နေ့မှစ၍ စင်အောက်သို့ ကျွန်မ အလိုလိုရောက်သွားလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ယင်းလုပ်ငန်းအား ရေရှည်ဆက်လက်လုပ်ကိုင်သွားရန် ကျွန်မအဖို့ မစွမ်းသာနိုင်တော့ပေ။ နောက်လုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် ခြံထွက်အသီးအနှံများဖြင့် ယိုစုံလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ဆောင်ခဲ့ရာ အသင့်အတင့် အောင်မြင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ခင်ပွန်းမှာ ရံဖန်ရံခါတက်တတ်၍ ထိုအခါ အိမ်မှာပင် နှိပ်နယ်ကြည့်၍မရလျှင်ဖြင့် ညတွင်းချင်း ဆေးရုံတင်ရလေ၏။ အနည်းဆုံး သုံးလေးငါးရက်ကြာမျှ ဆေးရုံတက်ရသောအခါ ပျက်ကွက်ရပါသည်။ စားသောက်ကုန်ပေမို့ ဖောက်သည်တို့ ဝယ်ယူချင်သော အချိန်အခါ၌ ကုန်ပစ္စည်းပေးနိုင်ပါမှ အဆင်ပြေတတ်သော သဘောရှိရာ ကျွန်မ၏ ပျက်ကွက်မှုများကြောင့် ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရပြန်သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် မိတ်ဆွေ

တစ်ဦး၏ ကူညီစောင့်မမှုဖြင့် ချုပ်ထည်များ ခေါက်ပြန်ပေးယူရောင်းသော အထည်သည်ဘဝသို့ ကျွန်မ ရောက်သွားပြန်လေ၏။ အိမ်ဆိုင်ပေမို့ လက်ငင်းလာရောက် ဝယ်သူနည်းပါး၍ လဆိုင်းပေးကြွေးယူစနစ်ဖြင့်သာ ချီတက်ရပါတော့သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီချုပ်ထည်များတင်ရောင်းရာမှစ၍ ဝယ်ယူသူတို့အမှာစကားအရ ပုဆိုး၊ ထဘီ၊ ကလေးဝတ်၊ လူလတ်ဝတ် စသည်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အမျိုးစုံလင်အောင် တင်ရောင်းခဲ့၏။ ကိုက်ထိုးဖျင်စများပါ အမှာရှိကြသဖြင့် တွဲကာရောင်းချရင်း တစ်ချိန်တစ်ခါက အပျော်တမ်း သင်ယူခဲ့သော စက်ချုပ်ပညာလေးသည် ကျွန်မ၏ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း အတွက် တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ အကျိုးပြုရှာပါသည်။

ဘဝလမ်းတွင် ကျွန်မတစ်ယောက် အထည်ရောင်းသူ၊ စက်ချုပ်သူတို့ အဖြစ် ကျင်လည်ရင်း သားသမီးတို့မှာလည်း ပညာရေးတို့ပြီးဆုံးလာခဲ့လေ၏။ ကျွန်မ၏ဘဝတစ်ချိုးမကွေ့မီအချိန်ကာလများတွင် အလှူဒါနပြုခြင်းအမှု အား မကြာခဏ ပြုတတ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကာလဒါနဖြစ်သော ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ခြင်းနှင့် ကထိန်ခင်းခြင်းတို့ကို တစိုက်မတ်မတ်လုပ်ဆောင်ခဲ့လေ၏။ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် မပူပင်နောက်မတွန့်ဘဲ လှူဒါန်းနိုင်သော အခြေအနေ အချိန်အခါရှိခဲ့သည်ကို ယခုအချိန်တွင်မူ ရှေ့ကြည့်နောက်ကြည့် အရာရာ နှိုင်းဆသုံးစွဲရသော အချိန်အခါမို့ ကျွန်မ စိတ်ထဲ မချင့်မရဲဖြစ်ရသည်မှာ အမှန်ပါ။ တစ်ချိန်တစ်ခါက ဝတ်ခဲ့ဖူး၊ စားခဲ့ဖူး၊ နေခဲ့ဖူးသည်တို့ကို ကျွန်မပြန်လည်တမ်းတမှုမထားဘဲ နေနိုင်သော်လည်း လှူခဲ့ဖူးသည်ကိုဖြင့် လှူချင်စိတ်ကြောင့် မကြာခဏတမ်းတမိလေ၏။ ယင်းအာသာဆန္ဒအား ဖြည့်ဆည်းနိုင်ရန်အတွက် “အလှူတကာတို့တွင် တရားအလှူက အမြတ်ဆုံး” ဟူသော စကားက ကျွန်မအတွက် အားတက်စေခဲ့သည်။ တရားအလှူ လှူရန် စိတ်အားထက်သန်လျက် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာစောင် မဂ္ဂဇင်းများ၌ ကဗျာဆောင်းပါးနှင့် ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားပေးပို့ခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ရေးသားရာ၌ စီးပွားရှာခြင်း အိမ်ထောင့်တာဝန် လူမမာပြုစုစသော ကျွန်မ၏မြားမြောင်လှသော တာဝန်များကြောင့် ညအချိန် ကျွန်မ၏ အိပ်ချိန်များကို နုတ်ယူသုံးစွဲကာ ရေးသားခဲ့ရ၏။ ယခုအခါ အထိုက်အလျှောက်

ရွေးချယ်ဖော်ပြခြင်း ခံနေရပါပြီ။

ဤသို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းနေပျော်လာသော ဘဝအား ကျွန်မပြန်လည် ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ပြီဟု ဆိုရပေမည်။ ဘဝခရီးလမ်းတွင် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် မွေးဖွားလိုက်ရသည့်နှယ် အခြေအနေဟောင်းနှင့် အခြေအနေသစ်တို့ လုံးဝ ဆန့်ကျင်ကွဲပြားစွာ ကျွန်မ နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ ထို့အပြင် ဘဝခရီးလမ်းကို လျှောက်လှမ်းခဲ့ရာတွင် အကြိမ်ကြိမ် အပြိုပြို အလဲလဲကြားမှ ကုန်းရုန်း ထကာ ဘဝအား ရှင်သန်အောင် မွေးမြူခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မကဲ့သို့ အနေ အထားမျိုး ကြုံတွေ့ခဲ့ကြပါလျှင် အဓိကအားဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျမသွားဘဲ ကြိုးစားရင်ဆိုင်ရန် ဇွဲရှိဖို့ လိုပေလိမ့်မည်။ ယခင်က ပြည့်စုံကြွယ်ဝခဲ့သော ဘဝကိုလည်း ကျွန်မ မတမ်းတ၊ နောက်နောင် ဘာတွေ့များ ဆက်ဖြစ်လာဦး မည်လဲဟုလည်း မှန်းဆတွေးတော မပူပန်ဘဲ လက်ရှိအချိန်ကာလတွင် နေဖြစ် စားဖြစ်အောင်သာ ကျွန်မရပ်တည်ခဲ့၏။ တစ်နည်းဆိုရပါလျှင် အတိတ်ကိုလည်း မတမ်းတ၊ အနာဂတ်အတွက်လည်း တွေး၍မပူပင်၊ ပစ္စုပ္ပန် တည်တည်ရွက် အဆင်ပြေ ညီညွတ်အောင်သာ ကျွန်မ ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့ ပါသည်။

ထိုသောအခါ ကျွန်မမှာ စိတ်ဖိစီးမှုအကြောင်းတရားနည်းပါးခဲ့ပြီး ယခုဘဝတွင် ကောင်းတာလုပ်နေသော်လည်း အကောင်းဖြစ်ချင်မှဖြစ်တတ် သော သဘောကို ဆင်ခြင်မိလေ၏။ အတိတ်မှ အကုသိုလ်ကံတို့ အကျိုးပေး သန်လာချိန်တွင် ဒုက္ခတို့နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံတတ်လေသောကြောင့် ကံနှင့် ကံ၏ အကျိုးပေးတို့ကို ပိုမိုသက်ဝင်ယုံကြည်လာခဲ့ပါသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်မ၏ ဘဝမှာ “ကွေ့” ဖြင့် မတွေ့ခဲ့ဘဲ သာယာဖြေငုံတန်းနေခဲ့ပါ လျှင် အဆိုပါအသိတရားတို့အား ကျွန်မယခုလို သိလာနိုင်ပါမည်လား ဟူသော အတွေးနှင့်အတူ ယခုကဲ့သို့ စာရေးသူတစ်ဦးတစ်ယောက်အဖြစ် ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မည်လားဆိုသော မေးခွန်းအား ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အခါခါပင် ပြန်လည်မေးကြည့်နေမိပါတော့သည်။ ။

□ ဝန်ထမ်းဘဝ အချိုးအကွေ့ပေါင်းများစွာမှာ
ချိုးမြှောက်သူ၊ လိုလားသူများရှိသလို
မနာလိုသူ၊ တိုက်ခိုက်သူတွေရဲ့ဒဏ်ကို
အောင်မြင်စွာဖြတ်သန်းကျော်လွှားရင်း
ဝန်ထမ်းသက် နှစ်ပေါင်း ၄၀ မှာ
အငြိမ်းစားယူခဲ့တယ်။ လူ့ဘဝရလာတဲ့အခိုက်
အကွေ့များစွာကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနိုင်လို့
စိတ်စွမ်းအားနဲ့ အတွေ့အကြုံ၊ ဉာဏ်ပညာနဲ့
သည်းခံနိုင်စိတ်၊ ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်စိတ်တွေက
အရေးကြီးလှပါတယ်။

အက္ခေတစ်ထောင်

မြင့်မြင့်ကြည်

ဘဝဆိုတာ အက္ခေအကောက် အလွန်များတာပေါ့။ အက္ခေတစ်ထောင်ဟူ၍ပင် ဆိုရတော့မလားမသိပါ။ ကြားပြီးတင်စားပြောရရင် တစ်ထောင်ပင်မကပါ။ လူတိုင်း ကိုယ်ရရှိတဲ့ဘဝ အသီးသီးမှာ အက္ခေပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရတာပါ။ ဒီက္ခေကို ဒီတက်နဲ့လှော်၊ ဟိုက္ခေကို ဟိုတက်နဲ့လှော်ဆိုသလိုပါပဲ။ အခက်အခဲတွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေ၊ ဆင်းရဲချမ်းသာ ဆုံတွေ့ရမှုအမျိုးမျိုး၊ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုအမျိုးမျိုးတွေကို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းကျော်လွှားရင်း ဘဝကသင်ပေးတဲ့ သင်ခန်းစာတွေနဲ့ အက္ခေတစ်ထောင်ကို အောင်မြင်စွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဘဝဆိုတဲ့ ဇာတိရလာရင် အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး ဖြောင့်ဖြူးတဲ့ ပန်းခင်းတဲ့ လမ်းကိုသာ သွားကြရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝတိုက်ပွဲဆိုတဲ့ အက္ခေတွေကို ကျော်ဖြတ်ကြရတာပါ။ ဒီတော့ ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ မွေးမြူကြရတယ်။

အက္ခေတစ်ထောင်နဲ့ စပ်ပြီး “မွေး”ဆိုတဲ့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သူ တစ်ဦးရဲ့ ဘဝအမျိုးအက္ခေတွေလို့ လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင် သူ့ဘဝရဲ့ ဖြစ်မှုပျက်မှု ပြောင်းလဲမှု အက္ခေတွေကို ဗဟုသုတအဖြစ် တွေ့မြင်နိုင်ပါလိမ့်

မယ်။ ကျေးတောသူလေးဘဝမှသည် အကွေ့များစွာကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပုံကို တင်ပြချင်ပါတယ်။

ဇာတိက ရွာကလေးတစ်ရွာပေါ့။ ၁၉၅၀ ဝန်းကျင်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသနယ်မြေအေးချမ်းမှုမရှိပါဘူး။ သူပုန်တွေရှိသတဲ့။ အမည်းရောင်နယ်မြေ ဆိုလား၊ ခဲရောင်နယ်မြေဆိုလား ပြောကြပါတယ်။ မြစ်ထဲမှ လှေတစ်စင်းနဲ့ တစ်စင်းချိတ်ဆက်ပြီး ကင်းစောင့်ရတဲ့အချိန်ကာလပေါ့။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ် မအိပ်ရဲကြဘူး။ သူပုန်စီးတာ၊ ဓားပြတိုက်တာ ကြောက်ကြတော့ မိတ်ဆွေ ရင်းချာအိမ်တွေကို အခါအားလျော်စွာ ပြောင်းရွှေ့ပြီး အိပ်ကြရတယ်။ တိုင်းပြည်မအေးချမ်းမှုဟာ ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ တာပေါ့။ အဲဒီအကွေ့က အပြောင်းအလဲတစ်ခုဖြစ်လာပါတယ်။

ပညာတတ်စေချင်တဲ့ မိခင်ကြီးက ကြီးတော်ကြီးရဲ့ အစောင့် အရှောက်နဲ့ “မွေး”နဲ့အတူ အငယ် ၂ ယောက်ကို ရန်ကုန်ကိုပို့ပြီး ကျောင်း ထားပါတော့တယ်။ အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ် ငယ်ပါသေးတယ်။

ရန်ကုန်ကျောင်းမှာ စတုတ္ထတန်းက စတက်ရတယ်။ အငယ်တွေက ၂ တန်းနဲ့ သူငယ်တန်းပေါ့။ သူတို့တွေကို ကြီးတော်ကြီးနဲ့အတူ ထိန်းကျောင်း ရင်း ၁၉၆၃ ခုနှစ်မှာ ၁၀ တန်း အောင်သွားပါတယ်။ တက္ကသိုလ်တက် ရတော့၊ ဒါလည်း ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကွေ့တစ်ခုလို ရောက်ပြန်တာ ပါပဲ။

အဲဒီခေတ်အခါတုန်းက ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ အမှတ်စာရင်းအရ အဆင့် ၃ ဆင့်ခွဲထားတယ်။ ဆေးကျောင်းဝင်တဲ့အဆင့်မှာပါတော့ မိဘများ ကလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်တယ်။ ကိုယ်ကလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တယ် ဆိုတော့ ဆေးကျောင်းတက်ခွင့် တင်လိုက်တယ်။ ဆေးကျောင်းဆိုတော့ စာများမှာလေ။ ဒီတော့ အဆောင်မှာနေတယ်။

ပြည်ကျောင်းဆောင်၊ တကောင်းကျောင်းဆောင်၊ ပုဂံဆောင်ဆိုပြီး ပြည်လမ်းပေါ်မှာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးဆောင် သုံးဆောင်မှာ Prome Hall သူ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဟိတ်ကြီး၊ ဟန်ကြီးနဲ့ ဆေးကျောင်းသူလုပ်ချင်တာပါ။

တီကောင်ကို မကိုင်ရဲဘူး၊ ဖားကို မခွဲရဲဘူး၊ ဒီတော့ ဆေးကျောင်းတက်လို့ အဆင်မပြေတော့ဘူး၊ အကွေ့တစ်ကွေ့လို့ ရောက်သွားပြန်တယ်။

တက္ကသိုလ်စတက်ခါစတုန်းက ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ အဆင်ပြေစေလို့ တစ်လစမ်းသပ်ခွင့်၊ သင်ကြားခွင့်ပေးတဲ့ အစီအစဉ်ရှိတာ ပါ။ ဒီတော့ ဆေးကျောင်းသူဘဝမှသည် Inter(A) ခေါ် ဥပစာအပိုင်း (က) ဘောဂဗေဒဘာသာတွဲကို ပြောင်းပြီး ဘီအိုစီကောလိပ်ကျောင်းသူ ဖြစ်သွားပါလေရော၊ တက္ကသိုလ်တက်စ ပထမနှစ်မှာ အကွေ့တစ်ကွေ့ကို ကျော်လွန်ခဲ့ရပါတယ်။

“မွေး” တို့ ဥပစာ (က)တန်း တက်နေဆဲကာလမှာ ဆဲဗင်းဂျူလိုင် (7th-July) ဆိုတဲ့ အရေးတော်ပုံပေါ်လာလို့ တက္ကသိုလ်တွေ ပိတ်လိုက်ရ ပြန်ရော၊ တစ်ကွေ့ထပ်ပြီး ကွေ့သွားပြန်ပြီ။ အကွေ့အကောက်တွေများလှပါ ဘိ၊ အကွေ့အကောက်ရှိမှဘဝ ဖြစ်တာကိုး။

တက္ကသိုလ်တွေပြန်ဖွင့်တော့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ဆိုတာ စနစ်သစ် ပညာရေးနဲ့အတူ ပါဝင်လာတော့ ဘောဂဗေဒဘာသာတွဲယူခဲ့တဲ့ “မွေး” တစ်ယောက်၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ ဒုတိယနှစ်သင်တန်းတက်ခွင့်ရသွား ပါတယ်။ မေဂျာတွေခွဲတဲ့ တတိယနှစ်မှာ စာရင်းကိုင်၊ စာရင်းစစ် အထူးပြုနဲ့ ဆက်လက်သင်ကြားပြီး ၁၉၆၇ ခုနှစ်မှာ ဘွဲ့ရသွားရောဆိုပါတော့။ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းဘွဲ့တစ်ခု ရလိုက်တာက ဘဝရဲ့အကွေ့တစ်ကွေ့ပေါ့။

လူ့ဘဝမှာ ခေတ်စနစ် အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့နိုင်ကြတာဆိုတော့ “မွေး” တို့ ဘွဲ့ရပြီးစမှာ ဝန်ကြီးဌာနတိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းရန် အစီအစဉ်ရှိနေတာနဲ့ ဆုံပါတယ်။ စီမံကိန်းနဲ့ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးဌာနက တောင်းခံတဲ့ ဝန်ထမ်း အရေအတွက်ကို အမှတ်အနည်းအများ အဆင့်နဲ့ ရွေးလွှတ်လိုက်တာ “မွေး” တစ်ယောက်ပါဝင်သွားပြီး အလုပ်သင်အရာရှိဖြစ်သွားပါလေရော၊ မကြာခင်ကာလမှာ ဝန်ကြီးဌာနနှစ်ခုအဖြစ် စီမံကိန်းရေးဆွဲရေးဝန်ကြီးဌာနနဲ့ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်ဝန်ကြီးဌာန ဖွဲ့စည်းပုံတွေကျလာပြီး အလုပ်သင်အရာရှိ မှသည် ဦးစီးအရာရှိ လက်ထောက်ညွှန်မှူး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးဆိုတဲ့ ရာထူး

အဆင့်ဆင့်၊ တာဝန်အသီးသီးကို ရွက်ဆောင်ရင်းနဲ့ ဝန်ထမ်းဘဝ အချိုးအကွေ့ပေါင်းများစွာမှာ ချီးမြှောက်သူ၊ လိုလားသူများရှိသလို မနာလိုသူ၊ တိုက်ခိုက်သူတွေ့ရဲ့ဒဏ်ကို အောင်မြင်စွာ ဖြတ်သန်းကျော်လွှားရင်း ဝန်ထမ်းသက် နှစ်ပေါင်း (၄၀) မှာ အငြိမ်းစားယူခဲ့တယ်။ လူ့ဘဝရလာတဲ့အခိုက်အကွေ့များစွာကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနိုင်လို့ စိတ်စွမ်းအားနဲ့ အတွေ့အကြုံ၊ ဉာဏ်ပညာနဲ့ သည်းခံနိုင်စိတ်၊ ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်စိတ်တွေက အရေးကြီးလှပါတယ်။ ဝိပဿနာဘာဝနာကျင့်ကြံအားထုတ်မှုသည် စိတ်စွမ်းအားဖွံ့ဖြိုးမှုကို အနည်းနဲ့အများ အထောက်အကူဖြစ်စေနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့ “မွေး” တစ်ယောက် နောက်ထပ်ကြုံတွေ့ရမယ့် အကွေ့တစ်ထောင်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

မြန်မြန်ကြည်

□ ဦးဘိုးလှိုင်က မှူးမတ်ဆိုသည့်အတိုင်း
အကြီးအမှူးဖြစ်သည့်အတိုင်း
တည့်တည့်မတ်မတ်ဖြစ်အောင်
စီမံခန့်ခွဲလျက် လျှောက်တင်ခွင့်ရှိက
အသက်ကိုစွန့်၍ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တင်ကြရမည်။
သို့မှ မှူးမတ်နှင့်တူသည်ဟု ဆိုသည်။

□ သီပေါမင်းနန်းတက်စဉ်ပင် မင်းမိဖုရားတို့အား
ဆုံးမသည့် ရာဇဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်းကို
ရေးသားပြုစုဆက်သွင်းခဲ့မှုဖြင့်
ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင် ရာထူးမှ
အပြီးအပိုင် ဖယ်ရှားခြင်းခံခဲ့ရတော့သည်။

ယောမင်းကြီးနှင့်ဘဝလောကခံ

တင်နိုင်တိုး

ယောမင်းကြီးကား ရတနာပုံခေတ်တွင် ထင်ရှားခဲ့သည့် ထိပ်တန်း နန်းတွင်း အရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အမည်ရင်းကဦးဘိုးလှိုင်ဖြစ်၏။ ယောမင်းကြီးက ဝန်စုမှူးစုမှ ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်သည်။ မိဘဘိုးဘေးများက အစဉ်အဆက် ထင်ရှားသော မှူးကြီးမတ်ရာများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ယောမင်းကြီးတို့ အဘိုးက ရွှေပြည်ဝန် လက်ဝဲဝင်းမှူး ဖြစ်ခဲ့သကဲ့သို့ ဖခင်မှာလည်း ယင်းတောမြို့စားဝန်ကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤသို့သော အသိုင်းအဝိုင်းကြောင့်ပင် ယောမင်းကြီးက သူ့ခေတ်သူခါအလျောက် အဆင့်အတန်း ရှိရှိ နေခဲ့ရသည်။

မောင်ဘိုးလှိုင်၏ ငယ်ဘဝက တင့်တောင့်တင့်တယ်ရှိလှသည်။ သို့သော် ဘဝဆစ်ချိုးကွေ့က မောင်ဘိုးလှိုင်အဖို့ အမှတ်ရဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ လောကခံတရားကို မောင်ဘိုးလှိုင် ဥပက္ခောပြု၍မရခဲ့။ လူငယ်လူရွယ်ဘဝ အသက် ၁၆ နှစ် အရွယ်၌ပင် မောင်ဘိုးလှိုင်၏ ဖခင် ယင်းတော မြို့စားဝန်ကြီးပြည်မင်းသားအရေးတော်ပုံတွင် ပါဝင်ပတ်သက်မှုဖြင့် ရာဇဝတ်သင့်ခဲ့သည်။ အပြစ်အလျောက် အဆုံးစီရင်ခံခဲ့ရရာ မောင်ဘိုးလှိုင်အဖို့ ဖတဆိုးကလေးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

လိုလေသေးမရှိ အစစ အရာရာ ပြည့်စုံကုံလုံလှပြီဆိုသော မောင်ဘိုး

လှိုင်၏ဘဝတွင် ပထမဆုံးသော လောကဓံလှိုင်းတံပိုးရိုက်ခတ်ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သနားကြင်နာတတ်သူ မင်းတုန်းမင်းသားက မောင်ဘိုးလှိုင်ကို မြောက်ဆောင်တော် မိဖုရားထံ အပ်နှံပေးသည်။ ယင်းနောက် ပင်းဆရာ တော်ထံ ရှင်သာမဏေဝတ်ကာ ပညာဆည်းပူးစေခဲ့သည်။ ဖြစ်လာရသည့် ဘဝအခြေအနေတွင် မောင်ဘိုးလှိုင်က ပညာကို ကြိုးစားသင်ယူသည်။ ပြည်ဆရာတော်၊ ဗားကရာ သာသနာပိုင်ဆရာတော်တို့ထံ ပညာဆက်လက် ဆည်းပူးခဲ့သည်။

မင်းတုန်း၊ ကနောင်မင်းသားညီနောင်တို့ နောင်တော်ပုဂံမင်းကို နန်းချ ရန် ရွှေဘိုသို့ ထွက်ခွာကြတော့ မဲထီးကျောင်းတိုက်အတွင်း ရှင်သာမဏေ ဝတ်နေသော မောင်ဘိုးလှိုင် လူဝတ်လဲပြီး လိုက်ပါသွားရသည်။ အရေးတော် အောင်မြင်ပြီး မင်းတုန်းမင်းသား ထီးနန်းရတော့ မောင်ဘိုးလှိုင် ယောမြို့စား အရာရသည်။ ထိုအတောအတွင်း နိုင်ငံခြားရေးတာဝန်ခံ မကွေးမြို့စား ဝန်ကြီးဦးကြာဥ၏ သမီးခင်ဖြူနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရာ အခြေအနေက ရေမြင့်ရာကြာတင့်ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဦးဘိုးလှိုင် အသက် ၂၈ နှစ်အရွယ်တွင် ယောမြို့စားအတွင်းဝန် ရာထူးရသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ခင်ဖြူမှာလည်း အမေးတော်ခံ ကတော်ကြီး ၄ ဦးအနက် တစ်ဦးအဖြစ် ခစားထမ်းရွက်ရသည်။ ဟောအတွင်းဝန်ဦးဘိုး လှိုင်နှင့် အိမ်ရှေ့စံကနောင်မင်းသားကြီးတို့က စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်သည်။ သူတို့က နိုင်ငံတော်ကြီးကို ခေတ်မီတိုးတက်သော စက်မှုနိုင်ငံတော်ကြီး ဖြစ်စေလိုကြသည်။ သို့ကြောင့်လည်း နှစ်ဦးသားတိုင်ပင်ကာ ပညာတော်သင် အများအပြားကို အနောက်နိုင်ငံများသို့ စေလွှတ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် မကြာပါချေ။ အခြေအနေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ သွားပါသည်။ ယောအတွင်းဝန်ဦးဘိုးလှိုင်က မိမိနိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေး အတွက် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေသည်ကို မနာလို မရွံစိမ့်နိုင်သည့် အရည် အချင်းမပြည့်မီသူ များမတ်အချို့၏ ပယောဂကြောင့် ရာထူးကျခဲ့ရသည်။ မင်းလိုလိုက်၍ မင်းကြိုက်ခစားတတ်သူ မဟုတ်သည့် ဦးဘိုးလှိုင်၏ ဘဝ

တွင် ပထမဆုံး ရာထူးချထားခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအတောအတွင်း မြင်ကွန်းမြင်းခုန်တိုင် အရေးကြောင့် ယောအတွင်းဝန်ဦးဘိုးလှိုင် အားကိုး အားထားပြုရရာ အိမ်ရှေ့စံကနောင်မင်းသားကြီးလည်း ကျဆုံးသွားခဲ့သည်။

များမကြာမီ ၁၈၆၆ ခုနှစ်အတွင်း၌ပင် မင်းတုန်းမင်းက ဦးဘိုးလှိုင် အား ယောမြို့စားအရာ ပြန်လည်ပေးအပ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို ညီတော်အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်မင်းသားကြီး တည်ဆောက်ခဲ့သော စက်ရုံအလုပ်ရုံများအား အုပ်ချုပ် စေခဲ့သည်။ သို့သော် အတွင်းဝန်ရာထူးကိုမူ ချက်ချင်းပြန်လည်ခန့်ထားခြင်း မပြုခဲ့သေး။ ၃ နှစ်အကြာတွင်မှ ရာထူးပြန်ပေးသည်။ ထိုအခါ ဦးဘိုးလှိုင်က ကျိဝန်ရာထူးဖြင့်ပါ ပူးတွဲတာဝန်ထမ်းဆောင်ရ၏။

ယောအတွင်းဝန်ဦးဘိုးလှိုင်သည် တိုင်းပြည်အတွက် ဆောင်ရွက်ဖွယ် ရှိသည်များကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သူက ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ် အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများ ပေးသည်။ မြန်မာ့ကြေးနန်းရိုက်နည်း ကျမ်းကဲ့သို့သော လက်တွေ့အသုံးဝင်မည့် ကျမ်းစာများကို ရေးသားပြုစု သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲရာတွင်လည်း ဦးဘိုးလှိုင်က အရေး ပါသော နေရာမှ ပါဝင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဘဝက တစ်ဆစ်ချိုးကျွေ့သွား ပြန်ပါသည်။

၁၈၇၁ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် ယောအတွင်း ဝန်ဦးဘိုးလှိုင်ကို မင်းတုန်းမင်းတရားက စလင်းသို့ စေလွှတ်သည်။ ပုဂံပြည့်ရှင် ကျော်စွာ မင်းလက်ထက်က တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည့် စေတီတော်တစ်ဆူ ဟောင်း နွမ်းပြိုပျက်နေ၍ ပြုပြင်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် နေပြည်တော်မှ စုန်ဆင်းလာ ပြီး မြင်းခြံအရောက်တွင် ဗျစ်ရည်မှာ ဆေးခါးကြီးနှင့်တူကြောင်း၊ ဆေး အဖြစ် အနည်းငယ်သောက်ရုံမျှဖြင့် အပြစ်မရှိကြောင်း ပြောသည်ကို တောင်ထားဝယ်မိုလ်က ကြားပြီး နေပြည်တော်ပြန်တိုင်သဖြင့် ရာထူးကျ သွားပြန်ပါသည်။

ယောအတွင်းဝန်ဦးဘိုးလှိုင်သည် အမရပူရ၌ အကျယ်ချုပ်ဖြင့် ၆ လ ခန့်နေရစဉ်အတွင်း ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ကျမ်းတစ်ကျမ်းကို ရေးသား

ပြုစုဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျမ်းအမည်က ဝိမုတ္တိရသဖြစ်၏။ အတ္တနှင့် အနတ္တဝါဒကို ဝိုင်းခြားဝေဖန်သော ကျမ်းဖြစ်သည်။ ထိုအတောအတွင်း ခင်မကန်ဆရာတော် နန်းတွင်းသို့ ဝင်စဉ် ဆရာတော်က ဦးဘိုးလှိုင်ရာထူးကျနေကြောင်း သိသွားပြီး မင်းတုန်းမင်းထံ ဖျောင်းဖျပ်ဆိုသဖြင့် ရာထူးပြန်လည်ရရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်ဆောင်သူမဟုတ်သည့် ဦးဘိုးလှိုင်မှာ နန်းတွင်း၌ ကြာကြာမနေခဲ့ရပေ။

၁၈၇၃ ခုနှစ်တွင် လက်ရုံးရည်သမား သူရဲဝန်ဦးရွှေလုံးအပေါ် ပြစ်တင်ဝေဖန်ခဲ့ရာမှ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးအပေါ်လည်း စွပ်စွဲပြောဆိုလျှောက်ထားသကဲ့သို့ဖြစ်သွားရာ အမျက်တော်ရှခြင်းခံရကာ ရာထူးကျသွားခဲ့သည်။ ဦးဘိုးလှိုင်က မျိုးမတ်ဆိုသည့်အတိုင်း အကြီးအမှူးဖြစ်သည့်အတိုင်း တည့်တည့်မတ်မတ်ဖြစ်အောင် စီမံခန့်ခွဲလျက် လျှောက်တင်ခွင့်ရှိက အသက်ကိုစွန့်၍ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တင်ကြရမည်။ သို့မှ မျိုးမတ်နှင့်တူသည်ဟု ဆိုသည်။

၁၈၇၄ ခုနှစ်တွင် ဥရောပမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့် ကင်းဝန်မင်းကြီးနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ ကျောက်တွင်းတူးဖော်ခွင့်ပြုခဲ့သည့် ပြဿနာ တစ်ရပ် ပါလာခဲ့သည် ဆိုသည်။ မင်းတုန်းမင်းသည် ဤကိစ္စအပေါ် အလွန်အမျက်တော်ရှခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ကျောက်တွင်းတူးဖော်ရေးကိစ္စ ပျက်ပြားသွားစေရန် အရာချထားသော ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်ကိုပင် ပြန်လည်ခေါ်ယူ စကားဆိုစေခဲ့ကြောင်း အမှတ်အသားတွေ့ရ၏။ ထိုနှစ်အတွင်း မင်းတုန်းမင်းဘိသိက်ခံ အခမ်းအနားကျင်းပခဲ့ရာ ဦးဘိုးလှိုင်မှာ ဝက်မစွတ်မြို့စား ရွှေပြည်ဝန်ရာထူးဖြင့် ထမ်းရွက်ခဲ့ရလေသည်။

၁၈၇၈ ခုနှစ်တွင် မင်းတုန်းမင်းနတ်ရွာစံပြီး သားတော်သီပေါမင်းနန်းတက်လာသည်။ သီပေါမင်းက ဦးဘိုးလှိုင်အား ဝက်မစွတ်မြို့စားဝန်ကြီးအရာ ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် သီပေါမင်းနန်းတက်စဉ်ပင် မင်းမိပုရားတို့အားဆုံးမသည့် ရာဇမေတ္တသင်္ဂဟကျမ်းကို ရေးသားပြုစု ဆက်သွင်းခဲ့

တင်နိုင်တိုး

၁၆၅

မှုဖြင့် ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင်ရာထူးမှ အပြီးအပိုင် ဖယ်ရှားခြင်းခံခဲ့ရတော့
သည်။ ယောမင်းကြီး၏ဘဝကား အဆစ်အချိုး အကွေ့အဝိုက်များလှ
ပေသည်။

တင်နိုင်တိုး

ကျမ်းကိုး

၁။ ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင်အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ရာဇဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်း
(မောင်ထင်တည်းဖြတ်သည်။)

□ အဖေရယ် သမီးအားကျခဲ့တာက

ဌာနဆိုင်ရာအရာရှိမကြီးတွေရဲ့ဘဝကိုပါ။

ခုတော့ အရာရှိမလောင်းတွေရဲ့ အစေအပါး ဖြစ်နှုန်းမသိ

ဖြစ်နေပြီလေ။ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းဖြေဖို့ ခွန်အားတွေရော

ရည်ရွယ်ချက်တွေပါ ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီ အဖေရဲ့။

ကျွေအလွန်မှာ အောင်မြင်မှုရှိတယ်

မနွယ်(ကလေး)

လူငယ်အကျိုးပြု ဒဿနစာစု ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်စာအုပ်များကို (စာပေခရီးသွားများ စာအုပ်တိုက်)မှနေ၍ စီစဉ်ဖန်တီးသူ- ဒေါ်ခင်မိုးမိုးက တစိုက်မတ်မတ် ထုတ်ဝေလျက်ရှိလေရာ ၂၀၁၃ ခု နှစ်ဦးပိုင်းမှာတော့ “ကိုယ်ပိုင်လား- အငှားလား- ကိုယ်တိုင်တည်ဆောက်ယူမှာလား” (ဒုတိယ)တွဲကို စာစဉ်အမှတ် ၆ အဖြစ် ထွက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

စာစဉ်အမှတ်စဉ် (၇) ကို ထုတ်ဝေဖို့လည်း စိုင်းပြင်းလျက်ရှိပြန်ရာ စာအုပ်အမည်မှာ ‘ကျွေ’ ဟူ၍ ဖြစ်သည်ဆို၏။

ကျွေ ဆိုလျှင် သက်ရောက်မှုအားကြီးသော သဘာဝအနေအထား တစ်ခုဖြစ်သည်။ ပြောင်းလဲမှု အချိန်အချက်- သတိ-ပွိုင့်ဟူ၍ အရေးပါမှု များ ဖြစ်သည်။

- သံသရာတစ်ကျွေ
- ဘဝတစ်ကျွေ
- ခရီးတစ်ကျွေ
- ပင်လယ်ကျွေ

- အကွေ့အဝစ်အဆစ်အချိုး
- အကွေ့အကောက်
- သည်ကွေ့မှာ သည်တက်နှင့်လှော်
- ဟိုကွေ့ရောက်လျှင် ဟိုတက်နှင့်လှော်

တစ်ကွေ့တစ်ချိုး ရှေ့အတိုးမှာတော့- တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲမှုကို အဆင်သင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ရမည် ဖြစ်သည်။

အကောင်းလား၊ အဆိုးလား လောကဓံ၏ စီမံခြယ်လှယ်မှုကို ကြိုတင်မမြင်စွမ်းနိုင်ပေ။

“နင်လားဟဲ့ လောကဓံ၊ ငါပဲဟဲ့ အေးမိစံ၊ တစ်ကွေ့ပြီးတစ်ကွေ့ ဖြတ်ကျော်ရဖန်များတော့ အေးမိစံတို့ စိန်ခေါ်ရဲခွဲရတော့သည်။

တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် ရင့်ကျက်လာတော့လည်း သတ္တိနှင့်ဗျတ္တိကို ကိုးစား၍ ယုံကြည်မှုက အားကောင်းလာလေရာ ကွေ့ကို မမှုချင်တော့- အဖေ၏ ထွန်းအားပေးမှုများက ထိရောက်မှုရှိသည်ဟု မှတ်ယူရ သည် အမှန်ပင်။

အဖေက ဌာနဆိုင်ရာရုံးအုပ်စာရေးကြီး ဦးကျော်ကွန်ဖြစ်၍ အမေ၊ ဒေါ်အေးဆင့်ကလည်း တစ်နေ့လုံး တဂျုံးဂျုံး၊ တကျက်ကျက်နှင့် အပ်ချုပ် စက်တစ်လုံးနှင့် လုံးပမ်းနေရလည်း အေးမိစံက တစ်ဦးတည်းသမီးမို့ သင့်တင့်မျှတသော ဝင်ငွေရှိသူတို့အနေဖြင့် အေးမိစံ၏ ပညာသင်ကြားရေး အတွက် ပူပန်စရာအကြောင်း မရှိပေ။

စီးပွားရေးအခြေခံတောင့်တင်းသည့် လုပ်ငန်းရှင်များ- ရာထူးဂုဏ် သိမ် ကြီးမားလွန်းသည့် အထက်တန်းစား အဆင့်အတန်း မဟုတ်စေကာမူ လူလတ်တန်းစားအဆင့်နှင့် သိက္ခာရှိရှိ အိမ်ခြံရံရနှင့် မိသားစုဘဝကို ကျေနပ် ရောင့်ရဲမှုဖြစ်စေသည်။

သို့သော်လည်း အေးမိစံလို လူငယ်တစ်ယောက်အတွက်တော့ ခိုင်မာသော ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် အနာဂတ်ရည်မှန်းချက် ရှိရသည်ဖြစ်ရာ မိဘတို့ ဆန္ဒနှင့် အေးမိစံဆန္ဒက တစ်ထပ်တည်းကျပေသည်။ အဖေတို့ရုံးလို ဌာနဆိုင်ရာတွေက ဦးစီးမှူး၊ ဌာနစုမှူး၊ မန်နေဂျာ၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးစသည့် အမျိုးသမီးအရာရှိများကို အေးမိစံ အားကျသည်။

“သမီး ဒီနှစ် ဆယ်တန်း နှစ်ချင်းပေါက်အောင်စေရမယ်။ အမှတ်ကောင်းအောင်လည်း ကြိုးစားမယ်။ တက္ကသိုလ်ကဘွဲ့တစ်ခု အရယူပြီး ဌာနဆိုင်ရာမှာပဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်မယ်။ သမီးရဲ့ အဓိကဆန္ဒက အရာရှိဖြစ်ဖို့ပါပဲ။”

“ဟုတ်ပြီ ဒါမှအမှေ့သမီး၊ အားတင်းထား ဆန္ဒဝတော ကိနာမကမ္ဘဲ နသိဇ္ဇတီ တဲ့။ ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ကြိုးစားရင် မအောင်မြင်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ အဖေလည်း ဦးစီးမှူးရာထူး တိုးမြှင့်စာမေးပွဲဖြေရဖို့ နီးပါပြီ။ လစာပိုရလာရင် သမီးပညာသင်စရိတ် ပူစရာမလိုဘူးဟေ့။

“အိုး အမေကလည်း အပ်ထည်တွေပိုလက်ခံပြီး အချိန်ပိုချုပ်မှာပေါ့။ ခုစက်ချုပ်ခတွေ ဈေးတက်လာပြီလေ။ သမီးအရာရှိဖြစ်ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးက အမှေ့ကို အညောင်းပြေစေတယ်။ သမီးအရာရှိဖြစ်မှ အမေအလုပ်နားမှာ သိလား။

သို့တိုင်အောင်လည်း လောကဓံတရားဆိုသည်က တင်ကြို၍ စီမံချက်လျာထားချက်တွေ ထုတ်ပြန်လေ့မရှိဘဲ ခြယ်လှယ်လေ့ရှိမြဲဖြစ်သည်။ အေးမိစံတို့ဆန္ဒ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အားမာန်ခွဲတွန်းအားတွေနှင့် မောင်းနှင်လာခဲ့သမျှ မထင်မှတ်ဘဲ ကြမ္မာက္ခေတစ်ခုနှင့် ဖြန့်စားကြီးကြိုလိုက်စေသည်တွင် အေးမိစံတို့ အရှိန်အဟုန်ကို တန့်သွားရသည့်အဖြစ်။

အမေက အလုပ်ထဲ ခွဲနှစ်ချာန်ဝင်နေလျှင် ဗိုက်ဆာနေလည်း အောင့်ထား၊ ဗိုက်နာနေလည်း အောင့်ထားတတ်သည့်အတွက် ကြာတော့ ဝမ်းချုပ်၊ ဇက်ကျောတင်း၊ ခေါင်းကိုက်မှုတွေဖြစ်လာတော့သည်။ မခံသာတော့ ဝမ်းနုတ်ဆေးတွေ အတိုင်းအတာထက် အနည်းငယ်ပိုစားမိသည်။ အချိန်လွန်

သည့် ခရမ်းချဉ်သီးငပိချက်နှင့် ထမင်းစားသည်။

ထိုအတွက် အစကတော့ ဝမ်းနုတ်ထား၍ သာမန်ဝမ်းတွေသွားသည်ထင်ခဲ့သည်။ ရှစ်ကြိမ်အထက် မရေတွက်နိုင်တော့ ဓာတ်ဆားရေ ဝမ်းပိတ်ဆေးတွေလည်းမနိုင်တော့ ဆေးရုံရောက်ပြီး ဆေးပုလင်းတစ်ဝက် မရောက်မီ အမေကွယ်လွန်သေဆုံးသွားရ၏။

အေးမိစ်အဖို့ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ မပြေသာ ခွေကာလဲရသည့်အဖြစ်၊ ကျောင်းစာစာမေးပွဲဆိုတာတွေ ခေါင်းထဲမှာ မရှိတော့၊ ရက်လည်နေတရား နာ ဆွမ်းကပ်အလှူ၌ စုပ်သပ်သံကျွတ်ထိုးသံတွေနှင့် အေးမိစ်အပေါ် ကရုဏာပိုနေကြသည့် ဆွေမျိုး၊ မိတ်သင်္ဂဟအိမ်နီးချင်းတွေကို အဖေက မနှစ်မျှနိုင်ရှိလေ၏။

အေးမိစ်လေး မမျှော်လင့်ဘဲ အမိမဲ့သားရေနည်းငါးဘဝ ရောက်သွား ရရှာတယ်။ ကျွတ် ကျွတ် ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးဆိုတာ ဒီလိုပါပဲလေ။ ဘယ်လို အင်အားဘယ်လိုအားမာန်နဲ့ စာမေးပွဲဖြေနိုင်ပါ့မလဲဘဲနော်။

အေးဟယ်၊ အရင်က တကယ်တက်ကြွတဲ့ကလေးမ၊ အဖေတစ် ယောက်တည်းရဲ့ ခွန်အားနဲ့ ပညာရေးလမ်းကြောင်းမှ ဖြောင့်ပါဦးမလား။

အဖေ သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ “ဘယ်နှယ်ဗျာ ခင်ဗျားတို့ စကားတွေ က ဖိအားပေးစကားတွေ တကယ်ဆို အေးမိစ်စိတ်ဖြေပါ။ လောကခံဆိုတာ ဒီလိုပဲ လူတိုင်းကြိုတတ်တဲ့ သဘာဝ စာမေးပွဲဖြေခါနီးပြီ။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကြိုနိုင်ဖို့လိုတယ်။ အားတင်းထားဆိုတာ ဖြစ်ရမယ့်ဥစ္စာ။

သမီး သူများတွေက သနားစရာလေးပါလားဆိုတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်၊ စိတ်အားငယ်စေမယ့် စကားတွေနဲ့ ဖိသမျှ သမီး ယိုင်မသွားစေနဲ့။ စာမေးပွဲနှစ်ချင်းအောင်ရပါစေမယ်။ အရာရှိကြီးဖြစ်တဲ့အထိ ရည်မှန်းချက် ထားတယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက်၊ သတ်မှတ်ချက်၊ ရည်မှန်းချက်တွေ မပျောက်သွား စေနဲ့။

အဖေကတော့ ဇွဲမလျှော့ အေးမိစ်အတွက် သူ့အစ်ကိုသမီး လဝန်းမေ နှင့် စန္ဒီမြမြတို့လည်း ဆယ်တန်းကို အေးမိစ်နှင့်အတူ ဖြေကြမည်ဖြစ်၍

တူမတွေ့ဆီက မှတ်စုတွေ့ငှားပြီး အဖေကိုယ်တိုင် ကူးပေးပြီး ကျက်စေခဲ့သည်။

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်တော့ ဘေးအိမ်နှင့် အနောက်အိမ်တို့မှ အေးမိစံညီအစ်မ အတန်းဖော်များဖြစ်သော လဝန်းမေက အင်္ဂလိပ်+သင်္ချာ နှစ်ဘာသာဂုဏ်ထူး၊ စန္ဒီမြမြက သင်္ချာ+မြန်မာ နှစ်ဘာသာဂုဏ်ထူးတို့ဖြင့် အသီးသီးအောင်ကြသည်တဲ့။

အေးမိစံနှင့် ခုံအမှတ်ကို လုံးဝရှာမတွေ့ အေးမိစံက နဂိုကတည်တော် မျှော်လင့်မထား၊ အဖေကသာ မျှော်လင့်ယုံကြည်နေမိ၍ ရင်ထုမနာဖြစ်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း သမီးစိတ်ဓာတ်ပိုကျမည်စိုး၍ ဟန်ဆောင်နေခဲ့ရကာ “ဒီတစ်နှစ်စာမေးပွဲကျသွားလည်း ဘာဖြစ်လဲ။ နောက်တစ်နှစ် ဆက်ဖြေရင် အမှတ်တွေ ပိုကောင်းလာနိုင်မှာပါ။ ကျောင်းတစ်နှစ်ဆက်နေလို့ ရသေးတာပဲ။ အားမငယ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျနဲ့ အဖေတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်။”

သို့နှင့် အေးမိစံ ကျောင်းတက်ဖြစ်တော့သည်။ လဝန်းတို့၊ စန္ဒီတို့ တက္ကသိုလ်စကားပြောတိုင်း အေးမိစံ ရင်လှိုင်းကမငြိမ် ခံပြင်းတက်ကြွစိတ်တွေက လှုံ့ဆော်မှုနှင့် စာကြိုးစားခဲ့သည်။ ထိုနှစ်က အေးမိစံ ဆယ်တန်းကို (ခ) အဆင့်ကသာ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

အဖေက ဇွဲမလျှော့။ “သမီး အပြင်ကဖြေလို့အောင်တဲ့သူတွေ ဒုနဲ့ ဒေးပဲ စာကျက်ချိန်ပိုရတာပေါ့” အဖေက သမီးညံ့တဲ့ ဘာသာရပ်ကို ပိုင်းကျရှင်ထားပေးခဲ့သည်။ အဖေက ဘီယာအနည်းငယ်မှီဝဲတတ်ပြီး ကွမ်းတဖတ်ဖတ် ဝါးနေကျ၊ ဆေးလိပ်လည်း လက်ကြားကမချတတ်သူဖြစ်လင့်ကစား တတိယအကြိမ် အေးမိစံ စာမေးပွဲထပ်ဖြေမည့်နှစ်တွင် အဖေက တစ်မျိုးချင်းမြှင်း၍ဖြတ်ပြီး ထွက်ငွေလျှော့လေသည်။

အဖေမေတ္တာ အဖေစေတနာကို တွေ့မြင်ခံစာရလေ၍ အေးမိစံ စာမေးပွဲဖြေဖို့ စိတ်ခွန်အားတွေ တိုးရလေသည်။ သို့သော် စန္ဒီမြမြတို့ လဝန်းမေတို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေဖြစ်နေချိန် အေးမိစံမှာ ဒုတိယအကြိမ် (ခ) အဆင့်ကသာ အောင်မြင်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ အဖေဦးကျော်ကွန့်ကို ရာထူးတိုးပေးပါသော်လည်း နယ်စပ်အဝေးတလံပြောင်းမိန့်က ပူးတွဲပါလာခဲ့၍ ဗြိတိန်ခနဲ ဝမ်းသာ ဗျာကယာဝမ်းနည်းဖြစ်ရသည်။ နယ်မှာ အဖေနေဖို့ အခန်းပေးပေမယ့် တစ်ကိုယ်စာပဲ ဖြစ်သည်။ သမီးကိုခေါ်သွားလျှင်လည်း ပညာရေး၊ လူမှုရေး တိုးတက်မှုနှင့်နှေးသွားရမည့်အပြင် သမီးဖြစ်သူ၏ ယိုင်နဲ့နဲ့ စိတ်ဓာတ် ကလည်း ပြိုကျသွားလျှင် နလံထူတော့မည်မဟုတ်။ ထို့အတွက် ဦးကျော်ကွန့်က လျင်မြန်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ပေးသည့်ရာထူးကို လက်မခံဘဲ မူလနေရာမှာ မူလရာထူးနှင့် ဆက်နေရတော့သည်။

“ကျော်ကွန့် မင်းသမီးက ပညာရေးကံမကောင်းတဲ့နောက်တော့ ညာထစွမ်းအားနဲ့မဟုတ်ဘဲ ကာယစွမ်းအားနဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းက ကြိုးစား ရပ်တည်ပေါ့ကွာ။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးကျော်ညွန့်စကားကို မခံမ... နိုင်ရှိပါ သော်လည်း အေးမိစံက-

ဒါဆို ဦးလေးရဲ့ ဆေးဝါးပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်နဲ့ ကုန်စုံဆိုင် (၂) ဆိုင် ရှိတယ်လေ။ အဲဒီထဲက ဆေးဆိုင်ရဲ့ အရောင်းဝန်ထမ်းအဖြစ် ကျွန်မကို ခန့်ပေးနိုင်မလား။

အဖေက အံ့ဩသည်။ အေးမိစံက သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အဖေကို ပြောပြတော့လည်း အဖေက လက်ခံနိုင်စရာအကြောင်းဟု မြင်သည်။

အဖေ သမီးက ဆယ်တန်းမအောင်မချင်း ပြေမယ်။ အလုပ်လုပ်ရင်း ပညာသင်စရိတ်လည်းရ၊ စိတ်လည်း မလေတော့ဘူးပေါ့။

ဦးကျော်ကွန့်၏ ဆေးဆိုင်က တိုက်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ ဖွင့်ထား၍ အိမ်မှကိစ္စများပါ အဆစ်လုပ်အားပေးရသည်။ လဝန်းမေ ပြန်လာတိုင်းလည်း အဝတ်တွေကုလျှော်၊ မီးပူတွေတိုက်ပေးခဲ့ရသည်။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်ခွင့်မရလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကို ပါရမီဖြည့်ခွင့်ရတာ ကုသိုလ်ပေါ့ ငါ့တူမရယ်” ဦးလေး၏ စကားက အေးမိစံရင်ကို ဝင်ဆောင့်စေသည်။

ညဘက်ကျပြန်တော့ အနောက်အိမ်က အဖေညီမ ဒေါ်လေးမူမူက

သူ့သမီးအငယ်မနှင့်သားအငယ်ကို စာပြပေးဖို့ခေါ်သဖြင့် လစာရမည့် အလုပ်ဖြစ်၍ အေးမိစ်လက်ခံခဲ့သည်။ စာပြရတာထက် ဆန်ရွေးကူ၊ ဟင်းချက်ကူရသည့်အချိန်က ပိုများနေပေသည်။

“ဟဲ့ အေးမိစ်၊ ငါ့သမီး တက္ကသိုလ်အဆောင်ကဟင်းတွေ ခံတွင်းမတွေ့လို့ ကြက်သားအမွကြော်ရယ်၊ ပုစွန်ခြောက်၊ ဘလချောင်ကြော်လည်းနှစ်ပုလင်းလုပ်ပေးကြားလား။ ငါ ညည်းကို ကျရှင်လခအပြင် မုန့်စိုးပါပေးဦးမှာပါဟဲ့။ စန္ဒီရဲ့ပညာပါရမီ ကုဖြည့်တယ် သဘောထား။

မသိမသာ၊ မသိမသာနှင့် အဖေဆွေမျိုးတွေ၏ အိမ်အကူဖြစ်မှန်း မသိဖြစ်နေရသည် အသိဝင်သတိထားမိတော့၏။

အဖေရယ် သမီးအားကျခဲ့တာက ဌာနဆိုင်ရာအရာရှိမကြီးတွေရဲ့ ဘဝကိုပါ။ ခုတော့ အရာရှိမလောင်းတွေရဲ့ အစေအပါးဖြစ်မှန်း မသိဖြစ်နေရပြီလေ။ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းဖြေဖို့ ခွန်အားတွေရော ရည်ရွယ်ချက်တွေပါ ပျောက်ဆုံးကုန်ရပြီ အဖေရဲ့။

သမီး၏ မချီတင်ကဲ ရင်ဖွင့်ခံစားချက်ကြောင့် အဖေစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်လေပြီ။ သမီးအတွက် ထွက်ပေါက်ရှာပေးဖို့ နည်းလမ်းကိုလည်း ကြိုးစားခဲ့ပေသည်။

တစ်နေ့ အဖေမိတ်ဆွေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကြုံတွေ့သဖြင့် ဦးကျော်ကွန်က သမီးအတွက် အဖြေကောင်းတစ်ခုရလိုက်သည်။ ဆယ်တန်း (ခ) နှင့်သာ အောင်ထားသော မိတ်ဆွေ ဦးတင်ယုသားက (GTI) ကျောင်းတက်ဖြစ်ပြီး ယခု မြို့... က ဆောက်လုပ်ရေးဌာနမှာ (SAE) ဖြစ်နေပြီဆို၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ အဖေရယ်။ သမီးတို့က ဆယ်တန်း (က)နဲ့ အောင်ဖို့ လမ်းကြောင်းပဲ ရှာနေတာ။ ခုတော့ သိပြီ။ ခုတော့ ဘဝရဲ့တစ်ကွေ့တစ်ချိုး ရှေ့တိုးပြီး စွန့်စားကျော်ဖြတ်ကြည့်ရတာ ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်။ သမီးတော့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ ခုတော့ ဂျီတီအိုင်ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲအောင်ဖို့ပဲ အဓိကထားပြီး ကြိုးစားပါတော့မယ်။ သမီး

စုထားတဲ့ ဆေးဆိုင်ဝန်ထမ်းလစာ၊ ကလေးတွေ စာပြပေးရတဲ့ ကျူရှင်ခတွေ့က အသုံးတည့်တော့မယ်လေ။

သို့နှင့် အဆင်ပြေပြေနှင့် အခြေအနေကောင်းလှစွာပင် အေးမိစံ ဂျီတီဆိုင်ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့၍ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်ဖို့ အလားအလာမရှိခဲ့သော်လည်း စက်မှုသိပ္ပံကျောင်းသူအဖြစ်နှင့် ကျားကုတ်ကျားခဲအားမာန်ခဲ၍ မလဲတမ်းကြံ့ခိုင် ကျောက်သံတိုင်လို ခိုင်မာသည့် အနေအထားနှင့် ဒီပလိုမာဘွဲ့ကို ရယူနိုင်ခဲ့သော အေးမိစံဖြစ်နေသည်ကို အဖေတွေ့ရလေ၏။

အေးမိစံက အပြင်မှာ အဆောင်ငှားနေပြီး ညဗက် အလယ်တန်းကလေးများ စာပြပေး၍ လစာကလည်း အထောက်အပံ့ရပေသည်။ ဘွဲ့လက်မှတ်နှင့် အလုပ်တွေခေါ်တော့လည်း ကံအားလျော်စွာ အေးမိစံအလုပ်ရ ခဲ့လေသည်။

တစ်ချိန်က ပညာပါရမီဖြည့်ပေးရသည်ဆိုကာ အဝတ်လျှော်၊ ထမီခေါက်၊ မီးပူတိုက်ပေး လုပ်ပေးခဲ့ရသည့် လဝန်းမေနှင့် ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်ပေးခဲ့ရသည့် စန္ဒီမြမြတို့ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရပြီး စာရေးဝန်ထမ်းဝင်လုပ်နေခဲ့ရသော (ဆ.လ.က) ရုံးကြီးတွင် SAE အရာရှိလမ်းစိုလ်အဖြစ် အေးမိစံတာဝန်ထမ်းခဲ့သည်။ အခုတော့ လဝန်းမေနှင့် စန္ဒီမြမြတို့သည် အေးမိစံ၏ နောက် ဖိုင်တွဲတွေကိုင်ပြီး လိုက်နေကြရသည်။

အေးမိစံကတော့ အဖေ့ကို ဒီလိုပြောပေးဦးတော့မည်။

အဖေ သမီးက 'ကျွဲ'ဆိုတဲ့ ဘဝကျွေ၊ ခရီးကျွေ၊ လောကကျွေတွေကို စိန်ခေါ်ရုံရပြီ အဖေရယ်။

မန္တယ် (ကလေး)

□ အောင်တော်မူဘုရားမှာ ရုံးချိန်းပြီးတိုင်း
ဆုတောင်းသည်။ မန္တလေးမြို့၏
အောင်တော်မူဘုရားမှာ တန်ခိုးများရှိသည်ဟု
ကျွန်တော်ယုံကြည်သည်။ ရန်ကုန်မှာက
ဓမ္မစေတီမှာ ဆုတောင်းသည်။
ဓမ္မစေတီဘုရားကို မကြာမကြာဖူးရပါလို၏။

ဘယ်အမှောင် ဘယ်လိုမှောင်လည်း တစ်နေ့တော့ လင်းရမယ်

မောင်ကိုကို(အမရပူရ)

ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်ဇနီးက ရင်သားကင်ဆာ ဖြစ်နေသည်။
ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်သားက ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်မှာ ပန်းချီ
တက်နေသည်။ အုန်းချောအထိ သွားတက်ရသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့တိုက်ကို ဘဏ်ကို အပေါင်ထားခဲ့သည်မှာ
ဆယ်နှစ်ကျော်သွားပြီ။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ဘဏ်ချေးငွေများ ပြန်မဆပ်နိုင်သဖြင့်
ဘဏ်၏ တရားစွဲဆိုခြင်းကို ခံနေရသည်။ ရုံးချိန်းတိုင်းမှာ တရားရုံးသို့
သွားရ၏။ တရားသူကြီးမှာ မိတ်ဆွေ အက်ဆေးဆရာဖြစ်သည်။ သူ့ခုံမှာ
မကျ။ သို့သော် ကျွန်တော့်အမှုစစ်ဆေးရာ တရားခွင်က တရားသူကြီးကို
ပြောပေးထားသည်။ တရားရုံးမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိ။ ရုံးချိန်းခွာပေးရန်သာ
ကျွန်တော့်ဘက်က တောင်းဆို၏။ သို့သော် တရားလို ကိုယ်စားပြု
ဆောင်ရွက်ရသူ ဘဏ်စာရေးက ရုံးချိန်းတိုင်းမှာ ပိုက်ဆံတောင်းသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ညစ်ညူးစွာ တရားရုံးသို့ သွားရ၏။ သို့သော်
ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ။ အတိုးနှင့် အရင်းပေါင်းလိုက်လျှင် ၉၂ သိန်း၊ ဘဏ်သို့
ပေးဆပ်ရမည်။ ထိုမှ မပေါက်တာ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပေးဆပ်နိုင်
မှာလဲ။

မိန်းမက ရင်သားကင်ဆာ ဖြစ်နေသည်။ နည်းမျိုးစုံ ဆေးကုသရ
သည်။ သူက ပထမ မြန်မာဆေးဆရာနှင့် ကုသသည်။ ကင်ဆာ မဟုတ်ဘူး
ဟု မြန်မာဆေးဆရာက ပြောသည်။ မိန်းမ၏ရင်သားမှာ အနာပေါက်ကြီး

ဖြစ်နေသည်။

နောက်တော့ မန္တလေးဆေးရုံကြီး ကင်ဆာဌာနသို့ ကျွန်တော့်မိန်းမ ရောက်သွားသည်။ ဆေးကုသရသည်။ ဆေးသွင်းရသည်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ သည် လူသားပီပီ အသက်ရှင်သန်ချင်ပါလိမ့်မည်။

မန္တလေးဆေးရုံဝင်းထဲမှာ ခိုကလေးတွေ အုပ်စုဖွဲ့ အစာစားနေကြ သည်။

ကျွန်တော့်မိန်းမက ခဲမိုဆေးသွင်းမှုကို ခံယူနေရသည်။ ကျွန်တော့် မိန်းမ အသက်ရှင်သန်ချင်သည်။

ကျွန်တော်က ဆေးရုံဝင်းထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း မိန်းမဆေးသွင်းတာ ပြီးချိန်ကို စောင့်နေရ၏။

ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရမည်။

မန္တလေးဆေးရုံတောင်ဘက်မှာ ဆေးဆိုင်များရှိသည်။ ကျွန်တော် သည် အပတ်စဉ် ကင်ဆာဆေးဝယ်ရမည်။ ဆေးပြတ်လို့ မရပါ။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်အလုပ်က အမရပူရ ရွှေကြက်ယက်ရွာမှာ ဆယ်တန်းမြန်မာစာ ကျူရှင်ပြုသည်။ အမရပူရ ကွက်သစ်မှာလည်း မြန်မာ စာ လိုက်သင်ရသည်။ မန္တလေးဈေးချိုက ချယ်ရီထွန်း အထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ချစ်မိတ်ဆွေ ကိုထွန်း၏ သမီးငယ်အား မြန်မာစာသွားသင်ပေးရသည်။ ကလေးမအမည်မှာ ရုန်းရုန်းဟု ခေါ်သည်။ ရုန်းရုန်းက ကျွန်တော်မြန်မာ စာသင်ပေး၍ မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရုန်းကန်နေရသည်။

အမရပူရမှာ စာသင်ခဏ နယ်မြို့ဖြစ်၍ များများစားစား မရပါ။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် မြန်မာတိုင်းမိမှာ အက်ဆေးများရေးခွင့် ရနေသည်။ ကျွန်တော် စာမူခဏ တစ်ပုဒ်လျှင် သုံးသောင်းရသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်ကို၊ ကျွန်တော့် မိသားစုကို မြန်မာတိုင်းမိက ကယ်တင်ခဲ့သည်။

တစ်ပုဒ်ပါလျှင် သုံးသောင်း၊ တစ်လမှာ သုံးပုဒ်လောက်

မြန်မာတိုင်းမိမှာ ကျွန်တော့်အက်ဆေးဖော်ပြခံရသည်။ စာမူခများသည် ကင်ဆာဆေးများ ဖြစ်သွားကြသည်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်အဟောင်းကလေး နှင့် စာလိုက်သင်။

ရုံးချိန်းတိုင်းမှာ တရားရုံးသို့ သွားရသည်။ တရားရုံးက ပြန်တိုင်းမှာ အောင်တော်မူ ဘုရားသို့ ကျွန်တော်ဝင်ဖူး၏။ အမှုအခင်းက လွတ်မြောက် ချင်ပြီ။ ကင်ဆာရောဂါသည် ဇနီး၏ ခင်ပွန်းအဖြစ်က လွတ်မြောက်ချင်၍ တော့ မရနိုင်ပါ။ အောင်တော်မူဘုရားမှာ ကျွန်တော် အောင်မြင်ရန် ဆုတောင်းသည်။

ကျွန်တော့်တိုက် အမြန်ဆုံး ရောင်းရပါလို၏။

ကျွန်တော့်တိုက် အမြန်ဆုံး ရောင်းရပါလို၏။

ကျွန်တော့်တိုက် အမြန်ဆုံး ရောင်းရပါလို၏။

ရန်ကုန်မြို့ စက်မှု (၁)၊ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာက အကြားအမြင်ဆရာမ ထံသို့လည်း ရောက်၏။

ကျွန်တော့်တိုက် အမြန်ရောင်းရပါလို၏။

ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေသည်။

ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းနေသည်။

ကျွန်တော့်သား ကျောင်းမပြီးခင်မှာ ကျွန်တော့်ဇနီးဆုံးပါးသွား၏။

ကျွန်တော်သည် ဘဏ်ကြွေးများနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရင်ဆိုင်မည်၊ အဆိုးများ

ရင်ဆိုင်မည်၊ လောကဓံတရား

အောင်တော်မူဘုရားမှာ ရုံးချိန်းပြီးတိုင်း ဆုတောင်းသည်။ မန္တလေး မြို့၏ အောင်တော်မူဘုရားမှာ တန်ခိုးများရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည် သည်။ ရန်ကုန်မှာက ဓမ္မစေတီမှာ ဆုတောင်းသည်။ ဓမ္မစေတီဘုရားကို မကြာမကြာ ဖူးရပါလို၏။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့် ဆုတောင်းများ ပြည့်ခဲ့သည်။ တိုက်ကို ဈေးလျှော့ရောင်းသည်။ ထွက်သွား၏။

ဘာကိုမှ ကျွန်တော် စဉ်းစားမနေ။ ရန်ကုန်ကိုသာ ဒိုးခဲ့တော့သည်။
ဒဂုံဆိပ်ကမ်းမြို့နယ်၊ စစ်တောင်းရိပ်မွန်မှ တိုက်ခန်းကို ဝါတွင်းကြီးမှာပဲ
ဝယ်ယူလိုက်၏။ စာအုပ်ပေါင်း တစ်ထောင်နီးပါးကို စစ်ကိုင်းတောင်ပေါ်က
စာကြည့်တိုက်ကို လှူလိုက်၏။

အရေးကြီးတာ ရန်ကုန်ကို လူရောက်ဖို့။ ရန်ကုန်မှာ နေစရာလေး
တစ်ခုရှိဖို့။

ရန်ကုန်သည် ကျွန်တော်၏ အလုပ်များတည်ရှိရာမြေ။ အောင်မြေ။
တို့ဘုရားကို တို့ဖူးပြီ၊
ဘဝကိုယ်စီ အလှကိုယ်စီ၊
ဘော်ဒါဆောင်၊

ခင်ဗျားလည်း ဗိုလ်ချုပ်နှင့် မကင်းနိုင်၊ ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်
နှင့် မကင်းနိုင်၊

အနုပညာရှင်၊

ကျွန်တော်ရေးသားသော စာအုပ်များ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ထွက်လာ
သည်။

တိုက်ရောင်းခဲ့ပြီးပြီ။ ဘဏ်ကြေး ၉၂ သိန်း ဆပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကင်ဆာ
ရောဂါခံစားနေရသော အမျိုးသမီး ဆုံးသွားပြီ။

ရန်ကုန်မှာ တိုက်ခန်းအပိုင်ရှိနေပြီ။

လပြည့်ဝန်းကဖေးမှာ အနုပညာသမားအချင်းချင်း ဆုံတွေ့စကား
ပြောရခြင်းမှာ အရသာ။

ထိုအရသာကို ကျွန်တော် ကျေကျေနပ်နပ် ခံစားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရေးသားရမည်။

ကျွန်တော်တို့ ဖန်တီးရမည်။

ကျွန်တော်တို့ ရှင်သန်နေဦးမည်။

ကျွန်တော် ရှင်သန်နေချင်သေးသည်။

အကြောင်းမှာ ရန်ကုန်မှာ အရသာရှိသည်။

ရန်ကုန်မှာ မိုးသည်းကြီးမည်းကြီး ရွာနေသည်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက်
မိုးကြီးသည်းထန်စွာ ရွာနေသည်။ မိုးတွေထဲမှာ ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းနေ
သည်။

ရန်ကုန်မှာ မိုးက ဘယ်လောက်ရွာနိုင်မှာလဲ။ သုံးလပေါ့။ ဒီနှစ်အဖို့
သုံးလပေါ့။

ရွာစမ်း၊ မိုးရေ... ရွာစမ်း။

မိုးသည်းသည်းထဲမှာ ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းနေသည်။ လမ်းတွေမှာ
လည်း ရေတွေပြည့်လျှံနေသည်။ ကျွန်တော် မိုးရေထဲမှာ ဖြတ်သန်းနေသည်။

ရွာစမ်း။ မိုးရေ... ရွာစမ်း။

မိုးပြီးလျှင် ဆောင်းရောက်လာမည်။

နှင်းမှုန်တွေထဲမှာ ပဲခူးမြစ်ပေါ်က ဖြတ်သန်းထားသော ဒဂုံတံတား
ကြီးပေါ် ကျွန်တော် ကြည်နူးစွာ ဖြတ်သန်းမည်။

ဧပြီလဆိုလျှင် ပိတောက်တွေ ပွင့်လာမည်။ ရန်ကုန်ပိတောက်တွေ
ကြားမှာ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်စွာ ရင်ခုန်စွာ ဖြတ်သန်းဦးမည်။ ဘယ်အမှောင်
ဘယ်လိုမှောင်လည်း တစ်နေ့တော့ လင်းရမည်။

မောင်ကိုကို (အမရပူရ)

□ ကလေးဘဝထဲက အမိမဲ့သားအဖြစ်နဲ့
အဘွားအိမ်မှာနေခဲ့ရတဲ့ အမေ့အတွက်တော့
အိမ်ထောင်သည်ဘဝအစောပိုင်းတွေမှာ လုံ့လ၊
ဝီရိယတွေကြောင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝမှုတွေကို
ခံစားခဲ့ပြီးဖြစ်သလို ကျပ်တည်းဆင်းရဲမှုကို
တစ်ခါပြန်ရတာဟာ ကလေးဘဝလောက်ဆိုးတယ်လို့
အမေ မမြင်တော့ပါဘူး။ သားသမီးတွေပညာတတ်ရေး
သည်သာ ပဓာနပါ။ သားသမီးတွေအပေါ်မှာထားတဲ့
အမေ့ရဲ့ကြီးမားလှတဲ့မေတ္တာနဲ့ စေတနာဟာ ဘာနဲ့မှကို
နှိုင်းယှဉ်စရာ မရှိတော့ပါ။

သံသရာက္ခေ

ဖန်ချိုလင်း

လူ့ဘဝဆိုတာ အချို့အက္ခေတွေ များလွန်းလှပါတယ်။ ဘဝချုပ်ငြိမ်းကြောင်း မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့ တက်လှမ်းနိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော နေရာဟာ လူ့ဘဝကို စပြီးဝင်ရောက်လာပြီဆိုကတည်းကလို့ ခံယူချင်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်မရောက်မချင်း သံသရာမှာ ကျင်လည်နေကြရတဲ့ သတ္တဝါတွေအဖို့ကတော့ ဇာတိကစပြီး ဇရာမရဏမှာ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပစက်ဝန်းဟာ 'က္ခေ' တစ်ခု ပါပဲ။ လောကီဘုံသားတွေဟာ ဒီက္ခေအတွင်းမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနဲ့ သံသရာကြောမှာမျောပြီး လည်နေတာတောင် စမှတ်လို့ယူဆရတဲ့ ဇာတိကနေ ဆုံးမှတ်လို့ အထင်မှားနေတဲ့ ဇရာမရဏအထိ ကြားခရီးမှာ ပြုခဲ့သမျှ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တွေကို တည်မှီလို့ နောက်ဆုံး ထွက်သက် 'က္ခေ' ကလေးမှာ စွဲရင်စွဲသလို ဘဝသစ်ကို ကူးကြပါတယ်။

အဲဒီလိုကူးတဲ့အခါမှာလည်း အတိတ်၊ အတိတ်ဘဝတွေရဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် အတိမ်အနက်ပေါ်လိုက်ပြီး ဘဝသစ်ရဲ့ ဇာတိအိမ်အဆင့်ကလည်း အကျိုးပေးကွာခြားပါတယ်။ အထက်အောက်၊ အနိမ့်အမြင့်၊ အမျိုးမြတ်၊ မမြတ် စုံလင်လှတဲ့ လူ့ဘဝအိမ်ကို ရောက်ခဲ့ရပြီဆိုရင်တော့ အတိတ်ကံ အကျိုးပေးတဲ့အတိုင်းသာ အကွက်ကျကျလိုက်လို့ ကွေ့မျိုးစုံကို တွေ့ရ၊

ကြိုရပါတယ်။ ဘဝရဲ့အချိုးအကွေ့၊ အလှည့်အပြောင်းတွေကို ဘယ်လိုပဲ ရင်ဆိုင်ရပါစေ။ ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အချိန်လေးကို ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာကျော်ဖြတ်ပြီး သံသရာစက်ဝန်း ‘ကွေ့’အတွင်းမှာ နောက်ထပ် တစ်ဖန် ဘဝသစ်ကို စတင်ဖို့အတွက် ခရီးသစ်တစ်ခုကို ထွက်ခွာသွားခဲ့တဲ့ ရှေးရှေးက အတိတ်ကံတွေ အကြောင်းဖန်လို့ ဒီဘဝမှာ သားအမိတော်စပ်ခွင့် ရခဲ့ပြီး သားသမီး (၇) ယောက်နဲ့ ခင်ပွန်းအပေါ် အဆုံးစွန်သော မေတ္တာတွေကို ပေးဆပ်ကာ ၂၀၁၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ (၁၅) ရက်၊ ၁၃၇၁ ခု၊ ပထမဝါဆို လဆန်း ၄ ရက်နေ့မှာ ဘဝသစ်တစ်ခုအတွက် ခရီးသစ်ကို ထွက်ခွာသွားခဲ့တဲ့ ကျွန်မအမေရဲ့ ဘဝအချိုးအကွေ့တွေကတော့...

စစ်အတွင်းမှာ လေးငါးနှစ်သမီးဘဝနဲ့ အမိမဲ့ခဲ့ရပြီး ဖခင်ဖြစ်သူက နယ်အနှံ့သွား စီးပွားရှာရလို့ သမီးကြီးဘဝနဲ့ အမိမဲ့ အဖဝေး ညီမလေးနဲ့ မောင်လေးကို ထိန်းရင်း၊ အဘွားဖြစ်သူနဲ့ ဦးလေး၊ အဒေါ်များရဲ့ အုပ်ထိန်းမှု အောက်မှာ အမေအတွက် ဘဝအကွေ့တစ်ခုကို စခဲ့ရပါတယ်။ သူငယ်တန်း သင်ပုန်းကြီး ဖတ်စာနဲ့ပဲ ပညာဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့ရတဲ့ အမေဟာ ရွယ်တူကလေးတွေ ကျောင်းတက်တာကို ငေးကြည့်ရင်းနဲ့ အဘွားနဲ့ အဒေါ်တွေ လုပ်ပေးတဲ့ မုန့်ပဲသရေစာတွေကို ဂျပန်စစ်တပ် တပ်စွဲထားတဲ့ ဘူတာရုံလေးမှာ သွားရောင်းရင်း အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် အမေချခဲ့တဲ့ သန့်ဋ္ဌာန်က ‘ငါစာမသင်ခဲ့ရပေမဲ့ ငါ့သားသမီးတွေ လက်ထက်မှာ ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်စေရမယ်’ တဲ့။ အမေနေတဲ့ ဇာတိမြေက ရန်ကုန်နဲ့ မိုင် (၆၀) လောက်ဝေးတဲ့ရွာကလေးပါ။ ဘဝပေးအခြေအနေက အမေနဲ့ညီမဖြစ်သူတို့ ကျောင်းနေဖို့ အခွင့်မသာတော့ပါ။ ဂျပန်ခေတ်၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွေ အတွင်းမှာ ကျွန်မ အမေဟာ အမေရဲ့ ဇာတိရွာနဲ့ အဖေဖြစ်သူရဲ့ အမျိုးများရှိရာ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဆင်းရဲကြပ်တည်းစွာနဲ့ ကလေးဘဝအရွယ်ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရပြီး အုပ်ထိန်းသူဆွေမျိုး လူကြီးတွေနဲ့အတူ ပင်ပန်းခက်ခဲတဲ့ ဘဝခရီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလိုအချိန်မှာ အရွယ်ရောက်လာခါနီးတဲ့ အမေ့ကို နယ်က အဘွားက စစ်အတွင်းကြီး ရန်ကုန်မှာ စိတ်မချနိုင်တော့လို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ အမေ (၁၈) နှစ် သမီးအရွယ်ရောက်တော့ အမေလည်း နှစ်သက်ပြီး လူကြီးတွေ

လည်း သဘောတူတဲ့ ဘေးရွာလေးက အဖေ့ပေးစားတဲ့အခါမှာတော့ အမေဟာ အောင်မြင်မှုရော၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေပါ ရရှိခံစားရခဲ့။ အိမ်ထောင်သည် ဘဝဆိုတဲ့ ကွေ့တစ်ခုကို စပြီးလျှောက်လှမ်းရပြန်ပါတယ်။ ကလေးဘဝတုန်းက စစ်အတွင်းမှာ အဘွားဖြစ်သူရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုနဲ့ စည်းကမ်းတကျနေခဲ့ရတဲ့ အမေဟာ မြိုးခြံချွေတာ စုဆောင်းတတ်သလို ရန်ကုန်မှာ လူလားမြောက်ခဲ့တဲ့ အဖေကြောင့် အထက်တန်းကျကျလည်း နေတတ်ခဲ့ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က သြချရတဲ့အထိ အဖေ့အတူ စီးပွားရေးရော၊ အိမ်မှုကိစ္စများမှာ မနားမနေ၊ မခိုမကပ်တဲ့အပြင်၊ မွေးဖွားလာတဲ့ ကလေးတွေကိုလည်း ကျန်းမာသန်ရှင်း ရောဂါကင်းအောင် တစ်ချက်မှ မလစ်ဟင်းစေဘဲ ကြီးပြင်းစေခဲ့ပါတယ်။ ကလေးဘဝက ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့အတိုင်းလည်း ကလေးတွေကို ပညာကောင်းစွာ သင်ယူစေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီခေတ်မှာ ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ မြို့ပေါ်က နာမည်ကြီးကျောင်းတွေအထိကို ရအောင်ပို့ပေးပါတယ်။

စီးပွားရေးရော၊ မိသားစုရေးမှာပါ ကောင်းသောအတက်ကွေ့တွေနဲ့ အောင်မြင်နေခဲ့တဲ့ အမေဟာ အသက် (၄၀) ကျော်အချိန် ကျွန်မကိုမွေးပြီးတဲ့ အခါမှာတော့ ဆိုးတဲ့အဆင့် ကွေ့တစ်ချို့ကို ကြုံရပြန်ပါပြီ။ သားကြီးနဲ့ သမီးကြီး (၃) ယောက်ကို (၂) ယောက်တစ်တွဲစီ တက္ကသိုလ်ပို့ရတဲ့စရိတ်နဲ့ စီးပွားရေး အဆင်မပြေမှုတွေကို ရင်ဆိုင်ရပါပြီ။ သွားရေးလာရေးက ခုခေတ်လို မလွယ်ကူတော့ ရေတစ်တန်၊ ကုန်းတစ်တန်နဲ့ ရန်ကုန်၊ မော်လမြိုင်လို မြို့ကြီးတွေမှာ တက္ကသိုလ်ပညာသင်ယူနေတဲ့ သားသမီး (၄) ယောက်ရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်က မသက်သာလှပါ။ ပညာရေးကို ဒီလောက်အထိ ငွေကုန်ခံမရင်းနှီးဖို့ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ဝိုင်းတားပေမဲ့ အဲဒီအကွေ့တွေကို အမေက ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးစွာနဲ့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကလေးဘဝထဲက အိမ်မဲ့သားအဖြစ်နဲ့ အဘွားအိမ်မှာနေခဲ့ရတဲ့ အမေအတွက်တော့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ အစောပိုင်းတွေမှာ လုံ့လ၊ ဝီရိယတွေကြောင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝမှုတွေကို ခံစားခဲ့ပြီးဖြစ်သလို ကျပ်တည်းဆင်းရဲမှုကို တစ်ခါ ပြန်ရတာဟာ ကလေးဘဝလောက် ဆိုးတယ်လို့ အမေ မမြင်တော့ပါဘူး။ သားသမီးတွေ ပညာတတ်ရေးသည်သာ ပဓာနပါ။ သားသမီးတွေအပေါ်မှာ

ထားတဲ့ အမေ့ရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ မေတ္တာနဲ့ စေတနာဟာ ဘာနဲ့မှကို နှိုင်းယှဉ်စရာ မရှိတော့ပါ။

အဲဒီခေတ်အခါက အမေ့ရွာမှာ ခေတ်ပညာတတ် သိပ်ကို ရှားပါးပါတယ်။ ငွေကြေးပြည့်စုံသူတွေသာ တက္ကသိုလ်ပညာသင်ယူနိုင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ အားမလျော့ပါ။ ဈေးဆိုင်တစ်ဖက်၊ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်းနဲ့ဘဲ အိမ်မှာကျန်တဲ့ အငယ် (၃) ယောက် ပညာရေးအတွက်ပါ လုံးပမ်းရပြန်ပါတယ်။ အမေ့ဘဝမှာ စိတ်ဒဏ်ရာအဖြစ် ကိန်းအောင်းစေခဲ့တာက သားအကြီးဆုံးက ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပြီး အမေ့မျှော်လင့်ထားသလို ရာထူးကြီးကြီးအစိုးရအလုပ်ကို ဝါသနာမပါတဲ့ကိစ္စနဲ့ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံး နှစ်ရောက်နေတဲ့ သမီးကြီးက အဆောင်နေ အခန်းဖော်သူငယ်ချင်းရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်ခဲ့တာကို အထိတ်တလန့် မြင်တွေ့ခဲ့ပြီး မိန်းကလေးသဘာဝရှိနေချိန်မှာ သွေးပျက်လို့ စိတ်ချောက်ချားသွားခဲ့ရခြင်း တွေကြောင့် အမေရင်ကျိုးရပါပြီ။

အလတ် (၂) ယောက် တက္ကသိုလ်စရိတ်နှင့် သမီးကြီးကို ဆေးကုရတဲ့ စရိတ်တွေက အမေ့ကို ကြီးမားသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်စေပါပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း အမေကတော့ သားသမီးပညာရေးကို အဆက်ပြတ်မခံခဲ့ပါ။ ရအောင်ရုန်းခဲ့ပါတယ်။ အငယ်ဆုံးသမီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မလက်ကိုဆွဲပြီး သမီးကြီးကို ဆေးရုံမှန်မှန်ပြုဖို့အတွက် ရန်ကုန်ကို အကြိမ်ကြိမ်တက်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက စီးခဲ့ရတဲ့ကားတွေက ချက်ပလက်လို့ခေါ်တဲ့ ဘတ်စ်ကားကြီးတွေဆိုတာ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်သမီးအရွယ် ကျွန်မ မှတ်မိနေပါတယ်။ အိမ်ထောင်သည်သားကြီးက မိဘရဲ့မနိုင်ဝန်ကို မကူနိုင်၊ စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံမှာ မှန်မှန်ပြုနေရတဲ့ သမီးကြီး၊ နောက်နှစ်ယောက်က တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ် အငယ်သုံးယောက်နဲ့ မိသားစုစားဝတ်နေရေးကို အဖေ့အတူ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရချိန်တွေဟာ အမေ့ကို အတော်ကြီး ခက်ခဲပဲပန်းစေခဲ့ပါတယ်။

ဒီအထဲမှာ အငယ်ဆုံးနှစ်ယောက်ကို ထိန်းရင်း မိဘကို တစ်ဖက်က ဝိုင်းကူပေးရတဲ့သားလတ်က ပညာရေးကံမပါပြန်။ (၁၀) တန်းသုံးခါဖြေပြီး ဆက်မဖြေဖြစ်တော့ သားသမီးအားလုံး ဘွဲ့ရဖို့ဖြစ်သော်လည်း တစ်ယောက်

ကတော့ ဘွဲ့မရပါ။ သမီးလတ်နှစ်ယောက် ဘွဲ့ရပြန်တော့ တစ်ယောက်က အလုပ်ရပြီးမှ အိမ်ထောင်ကျ၊ နောက်တစ်ယောက်က အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ အလုပ်ရ။ အငယ်ဆုံး (၂) ယောက်အတွက် အမေကြီးစားရပြန်ပါတယ်။ အဖေက လူအေး၊ ရသမျှဝင်ငွေ အမေ့ကို ပေးရုံလောက်နဲ့ ကျေနပ်သူ။ အိမ်ထောင်သည် သမီးနှစ်ယောက်က မိဘကို ဝင်ငွေလစာထဲကနေ ကန်တော့နိုင်တော့ အမေနည်းနည်း သက်သာလာပါတယ်။ အမေသည် အိမ်ထောင်ကျကတည်းက အဖေ့ကို လိုလေသေးမရှိ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး ဂရုစိုက်သလို သားငယ်သမီးငယ်များကိုလည်း သဲသဲလှုပ်ချစ်ပါတယ်။

ဒါတင်မက တဖြည်းဖြည်း တိုးပွားလာတဲ့ မြေးတွေကိုပါ။ အမေ့ရဲ့ မေတ္တာတွေ ဖြန့်ဝေရင်း အမေ့ရင်မှာ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ သားသမီးများအနေနဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ရာထူးကြီးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေမဟုတ်လည်း ဘွဲ့ရအောင် သင်ပေးနိုင်တဲ့အပြင် သမီးနှစ်ယောက်က ကျောင်းဆရာမဘဝဆိုတော့ အမေ့မှာ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးနိုင်။ အမေ့အသက် (၄၀) ကနေ (၅၅) နှစ်အတွင်းမှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးစွာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရပါတယ်။ နေပူထဲမှာ နေရာအနံ့လှည့်ပြီး ရောင်းချရတာမျိုးမှ ပင်ပန်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ မိသားစု အရေးနဲ့ သားသမီးများရဲ့ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးတွေကြောင့် ပင်ပန်းလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေအားမလျော့ပါ။

ကျွန်မတို့ အငယ်နှစ်ယောက် စာကျက်နေတုန်း အိပ်ငိုက်မိတဲ့အခါ ပျင်းနေတယ်လို့ အမေထင်ပြီး အမေ့လက်သုံး ဆုံးမစကားတစ်ခွန်းရှိပါတယ်။ အမေ့မှာ မိဘမရှိလို့ရော ခေတ်စနစ်ကြောင့်ပါ။ (အဲဒီခေတ်က မိန်းကလေးများ စာတတ်ဖို့မလိုဘူးဆိုတဲ့ ရှေးလူကြီးများရဲ့ အယူအဆအရ) ပညာမသင်ခဲ့ရပေမဲ့ အမေ့သားသမီးတွေကို ဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ အမေသာ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ရင် မိုးထိအောင် လှေကားထောင်တက်မယ်တဲ့။ အမေနဲ့ ညီမဖြစ်သူ ပညာမသင်ခဲ့ရပေမယ့် အမေသည် သူ့မောင်လေးကို ထိုခေတ်က ခုနစ်တန်းအထိ မြို့ကျောင်းပို့ပြီး ကျောင်းပညာကို သင်ယူစေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မကျောင်းပြီးဘွဲ့ရတာ အမေ့ဘဝပြည့်စုံပါပြီ။ အမေ့အတွက် စိတ်မကောင်းရတာက အမေ သိပ်ကိုဂုဏ်ယူပြီး တက်ချင်တဲ့ ဘွဲ့နှင်းသဘင်

အခမ်းအနားကို အတော်အသက်ကြီးမှ တက်ခဲ့ရလို့ပါ။ ရှေ့ကအစ်ကို အစ်မတွေ အလှည့်မှာ အမေတို့ စီးပွားရေးကိုငဲ့ပြီး ဘယ်သူမှ ဘွဲ့တက်မယူကြပါဘူး။ ကျွန်မအလှည့်မှာ အငယ်ဆုံးလေးမို့ ယူစေချင်တယ်ဆိုပြီး အတင်းတိုက်တွန်းတော့ သွားရမည့်ခရီးက မောင်လမြိုင်အထိဖြစ်နေလို့ အသက်ကြီးလာတဲ့ အဖေ့အမေ မလိုက်နိုင်ပါ။ ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီးသာ ကျေနပ်ခဲ့ရပါတယ်။ အမေ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အမေ့သမီးအလတ်ရဲ့ B.Ed ဘွဲ့နှင်းသဘင် အခမ်းအနားကိုတော့ အမေအရမ်းကိုတက်ချင်ခဲ့တဲ့ ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာ၊ သိပ္ပံတက္ကသိုလ် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမကြီးမှာဆိုတော့ သိပ်မဝေးတဲ့အတွက် မိသားစုလိုက်တက်ခဲ့ရပါတယ်။ အမေ အလွန်ကို ကျေနပ်ခဲ့ရပါတယ်။

အမေဘဝမှာ အောင်မြင်မှု အချိုးအကွေ့ပေါ် ပြန်တက်လာပြန်တော့လည်း သားသမီးတွေ လက်ထက်မှာ ခေတ်ပညာတတ် ဘွဲ့ရတွေ ဖြစ်စေရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်က အမေ့ရဲ့ နောက်ထပ်မျိုးဆက်တစ်ဆက်တိုင်အောင် အမြင့်သို့တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ “သားသမီးသည် မိဘထက်၊ တပည့်သည် ဆရာထက် တော်ရမည်” တဲ့။ အမေ့အတွက်ကတော့ ထပ်ဆင့်ပြီး သားသမီး၏ သားသမီးများ၊ အမေ့မြေးများကပါ အမေ့ကို ဂုဏ်တက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ (၁၀) တန်းမှာတင် ပညာလမ်းကြောင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်တဲ့ မြေးတစ်ယောက်နဲ့ အရွယ်ငယ်သေးတဲ့ မြေးသုံးယောက်ကလွဲရင် အမေ့မှာ ကိုယ့်အတိုင်းအတာနှင့်ကိုယ် အောင်မြင်သော ဘဝရပ်တည်မှုကိုယ်စီနဲ့ အင်ဂျင်နီယာများ၊ ဆရာဝန်များနှင့် နယ်ပယ်အသီးသီးကနေ လူ့ဘောင်လောကကို အလှဆင်နေကြတဲ့ အဖိုးတန် ပညာတတ် မြေးကလေးများကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဇာတိမှာ အမေက ဂုဏ်တင်နေခဲ့ပါတယ်။ အမေ့အချစ်ဆုံး အငယ်ဆုံးသမီး ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ရွာလေးနဲ့ ဘယ်လိုမှ လယ်လှမ်းမမီခဲ့တဲ့ ဌာနတစ်ခုမှာ မိသားစုရဲ့ တွန်းအားပေးမှုနဲ့အတူ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းနဲ့သာ ထိုက်တန်တဲ့ နေရာတစ်ခု အောင်မြင်စွာနဲ့ ရခဲ့ပါတယ်။ အမေဟာ ကျွန်မရဲ့အလုပ်အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူခဲ့သလို တချို့သော

မိခင်များလိုတော့ ဘဝင်မြင့်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မအလုပ်ဝင်ခဲ့တဲ့အချိန်က အခု
ခေတ်လို မလွယ်ကူလှပါ။ ခက်ခဲပင်ပန်းလှပါသည်။ အစ်မအလတ်ရဲ့
အပင်ပန်းခံ အားပေးကူညီမှုတွေနဲ့အတူ အမေ့သမီးများ ပီသစွာနဲ့ ရိုးသား
ဖြောင့်မတ်တဲ့ လမ်းကြောင်းနဲ့သာ ကျွန်မ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကို ခဲရာ
ခဲဆစ် ရအောင်ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဘဝကို ရိုးသားစွာ လျှောက်လှမ်းခဲ့တဲ့
အမေ့ရဲ့ဆိုဆုံးမမှုတွေဟာ အများနှင့်နေတဲ့အခါမှာ အမျိုးကောင်းသမီးပီသစွာ
နေတတ်ခဲ့ပါတယ်။ ထင်ပေါ်မှုနဲ့တွဲနေတတ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့အလုပ်နေရာက
အမေ၊ အစ်မများရဲ့ ဆိုဆုံးမမှုတွေနဲ့ နေ့ဂုဏ်မှ နာမည်သတင်းကောင်း
ပါလိမ့်မယ်။

ခေတ်ပညာသင်ယူရတဲ့ ပညာတတ်ကြီးမဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ဘဝပညာနှင့်
နှိုင်းဆချင့်ချိန်မှုကို ကောင်းစွာကျေညက်ခဲ့သူမို့ အမေဟာ သားသမီးများ
ကို တာဝန်ကျေပြန်အောင်သာ ထမ်းဆောင်စေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မငယ်စဉ်က
ကျွန်မ အစ်မကျောင်းဆရာမက အမေနေမကောင်းလို့ ကျောင်းကခွင့်ယူမယ်
ဆိုရင် အမေက 'အိမ်မှာ ဖျားနာနေပေမဲ့ ဆေးထိုးလို့ရပါတယ်။ ကျောင်းမှာ
သူများတန်းတူ၊ သူများထက်သာအောင်သာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပါ။ အမေ
ကြောင့် တာဝန်ကျေတာမျိုးမဖြစ်စေနဲ့။ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေပါစေ'တဲ့။
ကလေးတွေအပေါ် စေတနာမှန်မှန်နဲ့ ပြည့်ဝစွာ တတ်မြောက်အောင် သင်
ကြားပေးတော့ မိဘများအလယ်မှာ အမေဂုဏ်တက်ရပါတယ်။

အခုဘဝ အမေ့အတွက် အဆိုးဆုံးအကျွေဖြစ်တဲ့ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းနဲ့
စွဲစိတ်ရမှာကြောက်လို့ ဖွင့်မပြောသော အချိန်မှာလည်း ဘယ်လိုမှ နားချမရ
လို့ ဆိုးဝါးလာတဲ့ အမေ့ရဲ့ အကျိတ်အဖုများ တစ်ခါ ပြင်းထန်လှတဲ့
အပူလှိုင်းဒဏ်ကြောင့် ရုတ်တရက် နှလုံးသွေးကြော ပိတ်လုနီးပါးဖြစ်သွား
ချိန်ဟာ အားလုံးကို ရွှေအပူနဲ့အတူ လောင်မြိုက်စေပါတယ်။ ငွေစွာလဝန်း
လို ပြည့်ဝသာယာလှပပြီး မိသားစုအပေါ်မှာ အေးမြတဲ့ မေတ္တာရေခဲသာ
ဖြန်းပက်ပေးနေတဲ့ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး ပြုလဲခါနီးပြီဆိုတာကို ရိပ်မိလိုက်
ချိန်သည် အားလုံးအတွက် သွေးပျက်စရာ၊ နာမည်ကျော် အထူးကုဆေးရုံကြီး
ရဲ့ အထူးကြပ်မတ်ကုသဆောင်မှာ (၃) ပတ်ကျော်ကျော်နဲ့ အဲဒီဆေးရုံ

သက်တမ်း (၂) လအထိ အစွမ်းကုန် ကုသကြပါတယ်။ အိမ်ကိုသာ ပြန်လိုတဲ့ အမေဆန္ဒကြောင့် နှစ်လပြည့်ပြီး ဆင်းခွင့်ရချိန်မှာ နယ်ကိုပြန်ခဲ့ရာ ရန်ကုန်-နေပြည်တော် အမြန်လမ်းမကြီးဟာ ဒီလမ်းကနေ တာဝန်ကျရာ အရပ်ကို ပြန်ပြန်နေရတဲ့ ကျွန်မအတွက် ဒီနေ့အထိ ရင်မှာ ဒဏ်ရာဖြစ်စေ ပါတယ်။

ဆေးရုံပေါ်မှာ အမေကြောက်တဲ့ မမြင်ဖူးတဲ့ စက်ကိရိယာမျိုးစုံ၊ ပိုက်မျိုးစုံနဲ့ အမေလုံးဝမကြိုက်တဲ့ အောက်ဆီဂျင်ပိုက်တန်းလန်းနဲ့ နေခဲ့ရ သလို အိမ်ပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ခရီးတစ်အားပန်းသွားလို့ အိမ်ရောက်တော့ လည်း အောက်ဆီဂျင်နဲ့ ဒရစ်ပံတန်းလန်းပြန်တပ်ရပါတယ်။ ဇူလိုင် (၁)ရက် နေ့မှာ ဆေးရုံကဆင်းလာပြီး (၁၅) ရက်မြောက်ညမှာတော့ အမေအတွက် နောက်ဆုံး 'ကျွေ့' ကို ရင်ဆိုင်ရပါပြီ။ လောကီသားတွေအတွက် နောက်ဆုံး ထွက်သက်၊ ကျွန်မအတွက်ကတော့ ကျေးဇူးရှင်မိခင်ကြီးရဲ့ တစ်ဘဝကျူးချိန်၊ ဘုရားဟောနဲ့ဆင်ခြင်လိုက်ရင် သံသရာစက်ဝန်းထဲမှာ တစ်ခါပြန်လည်ဖို့ အတွက် ကျွေပါ။

ရုတ်တရက် အမေအသက်ရှူကြပ်ပြီး ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းခေါ်မရတော့ အစ်ကိုလတ်က သွားခေါ်ချိန် အမေသိပ်ချစ်တဲ့ အဖေက ကြာတယ်ဆိုပြီး နောက်ကလိုက်လို့ အိမ်ပေါ်လှေကားထိပ်မှာ ပြန်ရောက်ချိန် ညဘက်စောင့်တဲ့ သူနာပြုဆရာမနှင့်အတူ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အမေ့ကို ရင်ချင်းအပ်ပြီး ပွေ့ကာ အမေအသက်ရှူနိုင်အောင် လုပ်ပေးနေရင်း အမေလွတ်ထွက်သွားမှာစိုးလို့ တင်းတင်းပွေ့ပွေ့ပိုက်ထားရင်းက ဆရာဝန်အိမ်ပေါ်တက်အလာကိုစောင့်၊ မိုးက ရွာ၊ မီးကပျက်နဲ့ အင်ဗာတာမီးရောင်အောက်မှာ အဲဒီနေ့မှာမှ ကျန်တဲ့ အစ်ကို၊ အစ်မတွေကလည်း ကိုယ်စီတာဝန်တွေကြောင့် အမေ့အိမ်ကနေ ခဏပြန်နေကြချိန်၊ သူနာပြုဆရာမနှင့် အဖေ့ညီမသာ ကျွန်မဘေးမှာ အဖော် အဖြစ်ရှိချိန်။ အချိန်ပြည့် အမြဲတမ်း အမေ့နားမှာ ပရိတ်၊ ပဋ္ဌာန်းရွတ်၊ မေတ္တာပို့ အမျှပေးဝေနေတဲ့ ကျွန်မအတွေးထဲ အမေသာမရှိတော့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ရုတ်တရက်စိတ်လွတ်သွေးပျက်ပြီး ခေါ်နေကျအတိုင်း နှုတ်ကနေ မေ-မေ-မေ တကြော်ကြော်ခေါ်မိတဲ့အခိုက် အမေသည် ကြည့်လင်ဝင်းပတဲ့

မျက်နှာထားနဲ့ မပြုံးမမဲ့တည်ငြိမ်စွာပင် မျက်လုံးမှိတ်လျက်သားနဲ့ ကျွန်မ
လက်ပေါ်မှာပဲ လက်ယာဘက်ကို ခေါင်းလေးငဲ့ရုံမျှနဲ့ အမေအတွက် အရေး
အကြီးဆုံးနဲ့ ဒီဘဝရဲ့ နောက်ဆုံး 'ကျွေ့'ကို ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့ပါတယ်။

အမေအချစ်ဆုံး အငယ်ဆုံးသမီး ကျွန်မလက်ထဲမှာပဲ ကျွန်မစိတ်ချရ
လေအောင် အမေက တရားပြရင်း၊ ဘဝရဲ့ အရေးအကြီးဆုံးနဲ့ သတ္တဝါတိုင်း
ကြုံတွေ့ရမဲ့ 'ကျွေ့'ကို အမေ အောင်မြင်စွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။
အသက်မဲ့သွားတဲ့ အမေကုတင်ပေါ်က ဘယ်လိုမှ ဆင်းခိုင်း၊ ဖယ်ခိုင်းလို့မရ
တဲ့ ကျွန်မ အမေဘေးနားမှာ တစ်နာရီလောက်ပဲ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပေးနေ
ပါလို့ အားလုံးကို တောင်းပန်ရင်း ကျွန်မအလှည့်မှာလည်း ဒီ 'ကျွေ့'ကို
အမေလို တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ဖို့ တစ်မိမိမ့် စိုက်ကြည့်နှလုံး
သွင်းရင်း အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာ ထာဝရအိပ်စက်နေတဲ့ အမေကို
ငေးကြည့်ကာ...

ဖန်ချိုလင်း
(03:25) AM
(၆.၃.၂၀၁၃)

□ ၈၈ နွေမှာ ကျွန်မတို့က တတိယနှစ် ဂုဏ်ထူးတန်း
တက်နေသည်။ ကျွန်မတို့၏စာသင်ခန်းက ယခု
မြန်မာစာဌာန စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ထားသည့် T 108 အခန်း
ဖြစ်သည်။ တောင်ငူဆောင် အလယ်ထပ်တွင်ရှိသည်။
ကျွန်မတို့က မျက်နှာတစ်ဘက်က ကော်ရစ်တာနှင့်ကပ်လျက်
အပေါက်ဝဘေး ခုံတန်းမှာ ထိုင်သည်။ အတန်းတစ်ချိန်နှင့်
တစ်ချိန်ကြား ခဏနားလျှင် ကော်ရစ်တာ ထွက်ရပ်ပြီး
‘ရွှေဘိုဆောင်’ဘက်မှ ပြိုဆင်းလာမည့် ကျောင်းသား
ကျောင်းသူတို့ကို ငေးမည်။ ကျွန်မတို့ကျောင်းပရဂုဏ်သည်
သူ့အချိန်နှင့်သူ ကံ့ကော်နံ့၊ ခရေနံ့၊ ပိတောက်နံ့တို့
သင်းနေသည်။ ထိုခေတ်က ကျောင်းသားတိုင်း
ပျော်ရာမြေလည်းဖြစ်သည်။

၈၈ နွေ

ရာသက်ပန် (တောင်ငူဆောင်)

ထိုနေ့က ပူပြင်းသော မတ်လ၏ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့က နေ့တိုင်းကျောင်းတက်မြဲ။ အတန်းမတက်ဖြစ်လျှင်တောင် ကျောင်းကိုတော့ မရောက်သည့်နေ့မရှိ။ တောင်ငူဆောင်အနီးတဝိုက် နယ်ပယ်ဒေသသည် ကျွန်မတို့၏ မိခင်အိမ်ကြီးနှင့်တူပြီး တောင်ပိန္နဲပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ သစ်တိုပင်တွေနှင့် တောင်ငူဆောင်ခြံဝန်းကြီးထဲက အပင်တို့သည် ကျွန်မတို့ အိမ်ခြံဝန်းကြီးထဲက ကျွန်မတို့ပိုင်ဆိုင်သော သဘာဝအရင်းအမြစ်များ ဖြစ်သည်။ ထိုအပင်တို့သည် ကျွန်မတို့နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ သက်ရှိများဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ချစ်သည်။ ကျောင်းက ပထမနှစ်ဝက် ပိတ်ခါနီးပြီ။ မတ်လကုန်လျှင် ကျွန်မတို့လို နယ်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ အိမ်ပြန်ရမည်။ ထို့ကြောင့် ပင် ကျောင်းကို ပို၍မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်သည်ကို ဝန်ခံရပါမည်။ ရွက်ခြောက်တွေ လေနောက် ပြေးလိုက်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် မျှော်မှန်း ရော်ရမ်း၍ လွမ်းရမည်မသိအောင်ဖြစ်ရသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်မသည် အင်းလျားလမ်းထဲက 'အပြင်ဆောင်' တစ်ဆောင်မှာ နေပါသည်။ ခေမရဋ်စားသောက်ဆိုင်ဘေးက လမ်းလေးမှ

ဝင်ရသည်။ ‘သဇင်’ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖွင့်ထားသော အဆောင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းသူနှင့် ရုံးသူတို့ အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်ကြသော်လည်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မိန်းကလေးများ မရှိပါ။ ကျောင်းသူအများစုနေထိုင်သော အဆောင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းနှင့်အဆောင်ကလွဲလျှင် ကျွန်မသွားတတ်သည့် နေရာတွေက လှည်းတန်းအနီးတဝိုက်နှင့် အင်းလျားကန်ဘောင်သာ။ ရှင်မဟာသီလဝံသရေးသော ‘တောင်တွင်းရွှေပြည်’ ရတုထဲက ခင်ဦး ‘ပြောသလို ပြောရလျှင် Main... ဟု ခေါ်သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (ပင်မ)နှင့် ‘ကြက်တတွေး ဒေါင်းတေး’ အချိန်မျှလောက် ဝေးကွာသည့် နေရာကိုပင် မသွားဖြစ်ပေ။ သုံးစရာငွေကုန်လျှင် ပုဇွန်တောင်ကြက်တန်းမှာ အတိုးသွားထုတ်ပြီး သုံးရသည်။ တစ်လတစ်ခေါက်လောက်သာ မြို့ထဲရောက်သည်။ မြို့ထဲကပြန်လာလျှင်လည်း ကျောင်းထဲရောက်မှ အသက်ဝဝ ရှုနိုင်သည်။ Main သည် ကျွန်မတို့အတွက် အမောပြေစေသောနေရာ ဖြစ်သည်။ Main ကို ချစ်သည်။

၈၈ နွေမှာ ကျွန်မတို့က တတိယနှစ်ဂုဏ်ထူးတန်း တက်နေသည်။ ကျွန်မတို့၏ စာသင်ခန်းက ယခု မြန်မာစာဌာနစာကြည့်တိုက်ဖွင့်ထားသည့် T 108 အခန်းဖြစ်သည်။ တောင်ငူဆောင်အလယ်ထပ်တွင် ရှိသည်။ ကျွန်မတို့က မျက်နှာတစ်ဘက်က ကော်ရစ်တာနှင့်ကပ်လျက် အပေါက်ဝဘေး ခုံတန်းမှာ ထိုင်သည်။ အတန်းတစ်ချိန်နှင့်တစ်ချိန်ကြား ခဏနားလျှင် ကော်ရစ်တာ ထွက်ရပ်ပြီး ‘ရွှေဘိုဆောင်’ဘက်မှ ပြိုဆင်းလာမည့် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတို့ကို ငေးမည်။ ကျွန်မတို့ကျောင်းပရဂုဏ်သည် သူ့အချိန်နှင့်သူ ကုံ့ကော်နဲ့ ခရေနဲ့ ပီတောက်နဲ့တို့ သင်းနေသည်။ ထိုခေတ်က ကျောင်းသားတိုင်း ပျော်ရာမြေလည်းဖြစ်သည်။

၈၈ မတ် ၁၃ နေ့မှာ သတင်းဆိုး၏ ရန်ကို ကျွန်မတို့ မရသေးပေ။ ခါတိုင်းကျောင်းတက်ရက်လို ပုံမှန်လှုပ်ရှားမှုမျိုးသာရှိသည်။ ည ၈:၀၀ နာရီ သတင်းမှာ ပါ မပါ မသိ။ သတင်းနားမထောင်ဖြစ်။ ၁၄.၃.၈၈ နေ့ ကျောင်းရောက်တော့မှ သတင်းကြားရသည်။ စက်မှုကျောင်းသား ‘ကိုဖုန်းမော်’က လုံထိန်းတပ်က ပစ်ထည့်လိုက်သဖြင့် ကျဆုံးသွားရသည့်

စာပေခရီးသွားများ

အကြောင်း... နားထဲမှာ ဖုံးတစ်လုံးလို လာရောက်ပေါက်ကွဲသည်။
 'ဖုန်းမော်'... နာမည်ကိုလည်း ခုမှကြားဖူးသည်။ လူကိုလည်း မမြင်ဖူး
 ပေ။ သို့သော် ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲနာသည်။ ဒေါသက ထောင်းခဲထွက်သည်။
 အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်မိသည်။ လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်မိသည်။
 အဆောင်မှာရော၊ ဟိုနားသည်နားမှာရော ထိုသတင်းကို ပြောနေကြသည်။
 ကွန်မတို့ဘဝတွေ မလုံခြုံလိုက်တာဟု တွေးမိသည်။ နောက်တစ်နေ့မှာတော့
 စက်မှုကျောင်းသားတို့၏ မကျေနပ်မှုမီးပွားက ပိုမိုတောက်လောင်လာ
 သည်။ ည ၈:၀၀ နာရီ သတင်းမှာ သတင်းအမှန်မကြေညာဘဲ အပိုဆာဒါး
 တွေ ထည့်ထားသည်။ ညဘက် လှည်းတန်းအပိုင်းမှာ ကျောင်းသားတွေ
 စုကြပြီ။ ဆန္ဒပြမှုမဖြစ်သေးသော်လည်း တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်စုံ
 ထိုသတင်းကို ပြောကြပြီ။ ထိုစဉ်က ယခု ပန်းခြံလုပ်ထားသည့် နေရာတွင်
 လှည်းတန်းရဲစခန်းရှိသည်။ ည ၈:၀၀ နာရီ သတင်းကြေညာပြီးလျှင်
 ရဲစခန်းအနီး လှည်းတန်းအပိုင်းမှာ ကျောင်းသားများ စုပြုံရောက်ရှိလာပြီ။
 သတင်းမှားတို့က ဆူပူမှုကို လွှဲဆော်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ၁၉၈၇...
 စက်တင်ဘာတုန်းကလည်း ဒုတိယနှစ်ဂုဏ်ထူးတန်း (အတန်းတင်စာမေးပွဲ)
 ကြီး ဖြေရင်းတန်းလန်း ကျောင်းပိတ်ခြင်းကို ကြိုရသေးသည်။ ၁၅
 ကျပ်တန်၊ ၂၅ ကျပ်တန်၊ ၃၅ ကျပ်တန်၊ ၇၅ ကျပ်တန်တို့ကို တရားမဝင်ဟု
 ကြေညာခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မ·ဆ·လ အစိုးရ၏ လုပ်ရပ်များသည်
 ကျောင်းသားများကို တိုက်ရိုက်ထိနေသည်။ ခုလည်းကြည့် 'ကိုဖုန်းမော်'
 ကျဆုံးသွားရပြီ။ ကိုစိုးနိုင်မှာလည်း ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာရပြီး ဆေးရုံသို့
 ရောက်နေလေပြီ။ ဘာကြောင့်များ ခုလို ပစ်ခတ်နှိမ်နင်းရသလဲ။ ညှိနှိုင်း
 အဖြေရှာမှု... ဘာကြောင့် မရှိရတာလဲ။ ဒီလိုအင်အားသုံးနှိမ်နင်းလို့
 ပြီးစတမ်းလား။

နောက်တစ်နေ့မှာ လုံထိန်းတို့၏ လူမဆန်မှုကို မကျေနပ်သော
 ကျောင်းသားထုက များပြားလာခဲ့ချေပြီ။ ကျောင်းသားတွေကို သေနတ်နှင့်
 စိန်ခေါ်ရသလား။ အာဏာရှင်တို့၏ ရက်စက်မှုက အသည်းနှလုံးကို ထိုးနှက်
 လျက်ရှိချေပြီ။ ထမင်းလည်းမချက်နိုင်၊ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုနှင့် သတင်း

စောင့်နေမိကြသည်။

မတ် ၁၅-၈၈ နေ့မှာ Main ထဲသို့ ကူးစက်လာခဲ့ပြီ။ အာရ်စီထဲ မှာလည်း စည်းရုံးလှုံ့ဆော်စာများ ကပ်ထားသည်ဟု သိရသည်။ တောင်ငူ ဆောင်ရွှေ အုတ်ခုံအုတ်တိုင်တွင် ကပ်ထားသော စာကိုတော့ ကျွန်မ ဖတ်ရသည်။ စာသားအချို့ကို ခုထိ အလွတ်ရနေသေးသည်။

သူငယ်ချင်းတို့ရေ 'ငါတို့ စက်မှုကျောင်းသားတွေရဲ့ သွေးကတော့ မြေခဲခဲ့ပြီကွာ'... တဲ့။ A4 စာမျက်နှာအပြည့်ရေးထားသော စာတွေက နှလုံးသားကို ဖျစ်ညှစ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေထလာမိသည်။ နောက် တစ်ခုဖတ်မိတာက ကဗျာလေး။

ဖုန်းမော်
ပြုံးပျော်ကာ အသေခံခဲ့ပေမယ့်
မမေ့နိုင်သေးတဲ့
တို့ကျောင်းသားတစ်တွေ
မျက်ရည်တဝေဝေနဲ့
လွမ်းရပေါ့လား... တဲ့။

ခုဆို (၂၅) နှစ်တင်းတင်းပြည့်တော့မည်။ တကယ်ကို ရင်ထဲမှာ သတိရနေဆဲပါ။ ထိုစာသားများနှင့် ကဗျာလေးက နှလုံးသားဒိုင်ယာရီထဲ မှာ မှတ်တမ်းတင်ထားတာမို့ ခုလိုချရေးနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၆.၃.၈၈ မှာတော့ Main ဝန်းကြီးကို မွဲခြောက်ခြောက်ဝတ်စုံနှင့် သေနတ်လွယ်ကာ နံပါတ်တုတ်ကိုင်ထားသော လုံထိန်းများက ဝိုင်းရံထားသည်။ သူတို့လက်ထဲ မှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကာကွယ်ဖို့ ဒိုင်းတွေလည်း ကိုင်ဆောင်ထားသည်။ ကျောင်းထဲကို ကျွန်မတို့ ဝင်ခွင့်မရတော့ပေ။ ကျောင်းထဲက အဆောင်တွေ၊ အိမ်တွေမှာ ဆရာ၊ ဆရာမနှင့် ကျောင်းသားတို့ ရှိနေကြသေးသည်။ ကျောင်းပိတ်သည်... ဟု တရားဝင်မကြေညာသေးသော်လည်း ကျောင်းထဲ သို့ ဝင်ခွင့်မရတော့ပြီ နောက်ကျောခိုင်းကာ ဝိုင်းရံထားသည့် လုံထိန်းတို့၏ နောက်ကြောကို အော့နှလုံးနာစွာ စိုက်ကြည့်မိသည်။ စစ်ကိုင်းလမ်းထိပ်

စာပေခရီးသွားများ

တံခါးကြီးလည်း ပိတ်ထားသည်။ ကျွန်မတို့က အသက် ၂၀။ လုံထိန်းကြီး
တွေထဲမှာ အသက် ၄၀၊ ၅၀ ခန့် လူတွေပါသည်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ အဖေအရွယ်
ကြီးတွေက ကျွန်မတို့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်မှာလား။ နံပါတ်တုတ်နဲ့ ရိုက်မှာလား။
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လုံစွပ်ကြီးနဲ့ တိုးမှာလား။ သတ္တဝါနှင့်လက်နက်က
မမျှ၊ လုပ်ရက်ကြပါပေ။ တွေးမိတိုင်း ကမ္ဘာမကြေ။

လူ့အခွင့်အရေး ကျောင်းသားအရေး၊ ပြည်သူ့အရေး ရှေ့ဆုံးကပါဝင်
ခဲ့သည့် ကျောင်းသားထုကြီးက မြန်မာနိုင်ငံကျောင်းသားသမိုင်းမှာသာမက
ကမ္ဘာသမိုင်းမှာပါ နေရာယူခဲ့ချေပြီတကား။

ကိုဖုန်းမော်ရေ... ကိုစိုးနိုင်ရေ...

မင်းတို့ကလေ... လူသေပေမယ့် - နာမည်မသေ။

ရာသက်ပန် (တောင်ငူဆောင်)

၂၇-၂-၂၀၁၃

□ စိုလ်ချုပ်က ပြောသလိုလုပ်ပြီး လုပ်သလိုလည်း
ပြောခဲ့တာ မင်းတို့တွေ့ရလိမ့်မယ်။ လုပ်သမျှ
ပြောသမျှကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ပဲ တာဝန်ယူ
ဦးဆောင်ဖြေရှင်းသွားခဲ့တာ။
ဖက်ဆစ်ဂျပ်တော်လှန်ရေးက သာဓကပဲ။
သွေးမနည်းဘူး။ ခေါင်းမရှောင်ဘူး။

□ အဲဒီတော့ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အချိုးအကွေ့မှာ
အသိတရားရှိစွာနဲ့ ဝိုင်းဝန်းအားဖြည့်ကြဖို့လိုတယ်။

ကွေ့

ရွှေဝကား

သားတို့သမီးတို့ရေ...

စာသင်နှစ်တစ်နှစ်ကုန်ဆုံးလို့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းထားသမျှ အနားယူအပန်းဖြေတဲ့အချိန်။ ကောင်းကောင်းဖြေဆိုနိုင်တဲ့သူက ကျေနပ်အားရပြီး ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးနေသလောက် ကျေနပ်လောက်အောင်မဖြေနိုင်ခဲ့တဲ့ သူတွေကတော့ စိုးတထိတ်ထိတ်နဲ့ မတင်မကျဖြစ်နေကြမှာပဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေ ကျောင်းကြီးတော့ ပိတ်သွားပြီ။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်ကိုတော့ အားလုံးက မျှော်လင့်ကြတယ်လေ။ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကလည်း မြန်မာနှစ်ကူး သင်္ကြန်ချိန်နဲ့အတူ အားလက်ရက်များများရတဲ့အတွက် အလွန်ပျော်တယ်။ မိဘတွေကလည်း တစ်နှစ်တာလုံး မင်းတို့နဲ့အတူ အလုပ်များစိတ်မအားခဲ့ရသမျှ ခုမှ အနားရတဲ့အတွက် ပျော်မှာပဲ။ ဆရာဆရာမတွေ အတွက်လည်း တစ်နှစ်လုံးပင်ပန်းသမျှ ပိတ်ရက်အပြည့်မဟုတ်သော်လည်း အနားရသမျှအချိန်လေးမှာ စိတ်အားလူအားအပန်းပြေပြီး အားသစ်မွေးဖို့ ကြိုးစားရတာပဲ။

တကယ်တော့ အနားယူတယ်ဆိုတာ အလုပ်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်လိုက်တာလို့ ဆရာမ မြင်တယ်။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းထားသမျှ

ခဏရပ်နားပြီး အမောအပန်းဖြေတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ပြီးခဲ့တဲ့ အချိန်က ဆောင်ရွက်ချက်တွေကို ပြန်သုံးသပ်ပြီး ရှေ့ခရီးအတွက် ရှေ့ဆက် လုပ်ရမယ့်အလုပ်အတွက် အင်အားဖြည့်ပြီး ကိုယ်ရေစိတ်ပါ အဆင်သင့် ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရတာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အနားယူချိန် အလုပ်တာဝန် တစ်ခုအပြီး နောက်ထပ်တာဝန်မယူရသေးခင်စပ်ကြားကာလဟာ အရေးပါ တယ်လို့ ပြောခဲ့တာပေါ့။ အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်းသားတွေ အတွက်တော့ အခုပြောခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲဆိုတာ ဘဝရဲ့ အရေးပါလှတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ။ မင်းတို့ငယ်စဉ်က ဖြေခဲ့ရတဲ့ အတန်း စဉ်စာမေးပွဲတွေကတော့ ရလဒ်တစ်ခု၊ အဆင့်တစ်ခုကို သတ်မှတ်ပေးလိုက် တဲ့ 'ကွေ့' သေးသေးလေးတွေပေါ့။ အခုဖြေလိုက်တဲ့ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲဆိုတာကတော့ မင်းတို့အားလုံးရဲ့ဘဝတွေကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့် 'ကွေ့' ကြီးကြီးထဲက အရေးပါတဲ့ 'ကွေ့' တစ်ခုပေါ့။ ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီး ထားသူက ကြိုးစားအားထုတ်မှုများမယ်။ 'တော်ပါပြီ၊ ရသလောက်ပေါ့' ဆိုတဲ့သူက ဝတ်ကျေတန်းကျေလုပ်မယ်။ ဒါသဘာဝပါပဲ။

ဒီတစ်ခါတော့ လောကမှာကြုံတွေ့နေရတဲ့ အပြောင်းအလဲအကြောင်း လေး ပြောပြချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုယ့်ရဲ့ရှေ့ခရီးကို အစီအစဉ်တကျပုံစံချပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တတ်သူတွေကတော့ ကွေ့ သေးသေးဖြစ်ဖြစ် ကွေ့ကြီးကြီးဖြစ်ဖြစ် 'မလျှော့သောအားထုတ်မှု'၊ 'မလစ် သောသတိ'နဲ့ ကျော်ဖြတ်မှာပဲ။ တောသုံးတောင်ကိုအစိုးရတဲ့ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းဆိုတာ အစာအတွက် သားကောင်ကိုဖမ်းတဲ့အခါမှာ အကောင် ငယ်တယ်ရယ်လို့ အားထုတ်မှုကို မလျှော့ဘူးတဲ့။

အားထုတ်မှုတိုင်းမှာ လုံ့လစိုက်ထုတ်မှု၊ ဇွဲရှိမှု၊ မမေ့မလျှော့သတိစိုက် မှု၊ ချင့်ချိန်ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်မှုဆိုတဲ့ လုံ့လဝီရိယ၊ ဇွဲ၊ သတ္တိ၊ ဉာဏ်ပညာ အပြင် သတိဟာလည်း အရေးပါတယ်လေ။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့်ရဲ့ဉာဏ် ပညာဦးဆောင်မှုနဲ့ လိုသလိုချိုးနိုင်ကွေ့နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့မြင်ရပါလိမ့် မယ်။ အဆိုးကွေ့လား၊ အကောင်းကွေ့လားဆိုတာတော့ မပြတ်သော 'သတိ'

နဲ့ စောင့်ကြည့်ရလိမ့်မယ်။

ဆရာမ မင်းတို့ကို အခြေခံပညာအထက်တန်းအတွက် သမိုင်းသင်တော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အပြောင်းအလဲ၊ အချိုးအကွေ့တွေမှာ သတိမလွတ်တမ်းစောင့်ကြည့်ပြီး သုံးသပ်နိုင်ဖို့ ပြောပြခဲ့တာ မှတ်မိဦးမယ်ထင်တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူမျိုးတိုင်း၊ နိုင်ငံတိုင်းဟာ လူ့သဘာဝအရဖြစ်စေ၊ လောကရဲ့ သဘာဝအရဖြစ်စေ၊ ပြောင်းလဲတတ်ကြသလို မပြောင်းမဖြစ်လို့ ပြောင်းလဲလိုက်ရတဲ့အခြေအနေတွေလည်း ရှိကြစမြဲပဲ။ အပြောင်းအလဲများရင် အချိုးအကွေ့တွေများမယ်။ အပြောင်းအလဲနည်းရင် အချိုးအကွေ့တွေနည်းမယ်။ အပြောင်းအလဲဆိုတာမှာလည်း ကောင်းသောအပြောင်းအလဲနဲ့ အဆိုးအပြောင်းအလဲဆိုပြီး ရှိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကောင်းသောအပြောင်းအလဲတွေသာကြံကြံဖို့ လူတိုင်း မျှော်လင့်တောင့်တကြတာပေါ့။

အကောင်းအဆိုးဆိုတာကို ဘာနဲ့တိုင်းတာကြမလဲ။ နိုင်ငံဆိုတာ လူအများစုပေါင်းနေထိုင်တာဖြစ်တဲ့အတွက် လူအများရဲ့အကျိုးစီးပွားကိုဖြစ်စေရင် 'အကောင်း' လို့ သတ်မှတ်ပြီး လူအများရဲ့အကျိုးစီးပွားကို မဖြစ်စေရင် 'အဆိုး' လို့ သတ်မှတ်ကြတယ်မဟုတ်လား။

လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက်မှာကြည့်ရင် လူသားအချင်းချင်း စုဖွဲ့သင်းပင်းပြီး နေထိုင်လာကြတယ်။ ဦးဆောင်မှုပေးနိုင်သူက ဦးဆောင်တယ်။ စီမံကွပ်ကဲတယ်။ အစုအဖွဲ့ရဲ့တာဝန်ကိုယူတယ်။ အစုအဖွဲ့ရဲ့ စားရေးနေရေးဆိုတဲ့ အရေးကိစ္စမှန်သမျှကို တာဝန်ယူပြီး စီမံပေးတဲ့အတွက် အစုအဖွဲ့ကလည်း ယုံကြည်မှုပေးတယ်။ သူ့ရဲ့ဦးဆောင်မှုကို လိုက်နာတယ်။ အစုအဖွဲ့ရဲ့ အေးငြိမ်းသာယာရှိမှု၊ ညီညွတ်မှုဟာ ဦးဆောင်သူနဲ့ အစုအဖွဲ့ဝင်တွေအားလုံးရဲ့ တူညီတဲ့သဘောထားနဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေပေါ်မှာ အခြေခံတယ်လေ။ လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက်မှာ ခေတ်ငါးခေတ်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အဆင့်ဆင့်တိုးတက်ပြောင်းလဲခဲ့ကြတာတွေပဲ။ အဲဒီခေတ်စနစ်တွေအကြောင်းကို အကျယ်ချဲ့ပြီး မပြောသေးဘူးနော်။ ဒီခေတ်တွေရဲ့အချိုးအကွေ့အကြောင်းကို လိုရင်းလေးပဲပြောဦးမယ်။

စစ်ကို လက်နက်တွေနဲ့ တိုက်တယ်။ လက်နက်ကိုတော့ လူက ကိုင်တာ။ တီထွင်တာလည်း လူပဲ။ အရာရာကို စိတ်ကသာဦးဆောင်တယ် လေ။ စိတ်ကဖြစ်ချင်လိုချင်လာရင် လူက ဖြစ်အောင်လုပ်တော့တာ။ အဲဒီ တော့ အဲဒီတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ 'ကျွေ့'၊ လူမျိုးတစ်မျိုး၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ 'ကျွေ့' ဆိုတာ လူရဲ့စိတ်ကသာ စီစဉ်ဖန်တီးတတ်တယ်။ ကောင်းသော အပြောင်းအလဲကိုလည်း လူကလုပ်တယ်။ အဆိုးအပြောင်းအလဲကိုလည်း လူကပဲလုပ်တယ်။

ဆရာမတို့နိုင်ငံရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကိုပြန်ကြည့်ရင် အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီးတွေ့ရလိမ့်မယ်။ ပထမဆုံး ပုဂံခေတ်ကိုကြည့်ပါ။ စစ်မက်ထူပြော တယ်လို့ဆိုပေမယ့် နိုင်ငံနဲ့လူမျိုးစည်းလုံးနိုင်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့ရတယ်လို့ ပြောနိုင်တယ်။ ဒါ့အပြင် ကိုးကွယ်ယုံကြည်ရာအစစ်အမှန်ကို ရှာဖွေသယ် ဆောင်ပေးနိုင်တဲ့အတွက် ပြည်သူတွေအတွက် ကျေးဇူးများခဲ့တယ်။ ကျန်စစ်သားမင်းလက်ထက်မှာတော့ လူများစုတိုင်းရင်းသားလူမျိုးနှစ်မျိုးဖြစ် တဲ့ ဗွန်နဲ့မြန်မာကို စည်းရုံးချစ်ကြည်စေခဲ့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် တို့မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပထမဆုံးသော 'ကျွေ့' ဟာ လှပခဲ့ပါတယ်။

ဒုတိယမြန်မာနိုင်ငံလို့ခေါ်တဲ့ ကေတုမတီတောင်ငူခေတ်၊ ဟံသာဝတီ ပဲခူးခေတ်ကို စုစည်းနိုင်ခဲ့တာက မင်းကြီးညိုကစပြီး တပင်ရွှေထီး၊ ပြီးတော့ နိုင်ငံကို အင်အားအကြီးဆုံးဖြစ်စေခဲ့တဲ့ ဘုရင့်နောင်အထိပေါ့။ အိမ်နီးချင်း နိုင်ငံတွေကပါ လေးစားချစ်ခင်ရတဲ့ မင်းတစ်ပါးပဲ။ မြန်မာ့ရေမြေပိုင်နက် အကျယ်ဝန်းဆုံးနဲ့ မြန်မာ့အရှိန်အဝါ အထွတ်အထိပ်ရောက်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေပဲ။ အဲဒီဒုတိယမြန်မာနိုင်ငံတော်ဟာလည်း မြန်မာတိုင်းရင်းသားတွေအတွက် 'အလွန်လှပတဲ့ကျွေ့'ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ကာလတွေပေါ့။

အဲဒီနောက် တတိယမြန်မာနိုင်ငံတော်လို့ခေါ်တဲ့ ကုန်းဘောင်မင်း ဆက်ကို ထူထောင်ဖို့ အလောင်းမင်းတရားက စတင်စည်းရုံးခဲ့တယ်။ ရနံ့စတာအတွင်းမှာ ခရီးကြမ်း၊ ဥတုကြမ်းနဲ့ ပင်ပန်းတကြီး စုစည်း သိမ်းသွင်းခဲ့ရတယ်။ သားစဉ်မြေးဆက် အမွေဆက်ခံဖို့ မှာခဲ့ပေမယ့်

သားတော်ဆင်ဖြူရှင်မင်းရဲ့နောက်မှာတော့ မြန်မာ့ထီးနန်းအတွက် အချိုးအကွေ့တစ်ခုဖြစ်သွားတယ်လေ။ ဆင်ဖြူရှင်မင်းရဲ့သားတော် စဉ့်ကူးမင်းက လက်ဦးမှုယူနိုင်တာကြောင့် သူ့ရဲ့ဘထွေးတော်တွေအတွက် ထီးနန်းအမွေနှောင့်နှေးသွားရတယ်။ အချိုးအကွေ့ဟာလည်း မလှတော့ဘူး။ အဲဒီကနေပြီး မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်မှာ တစ်ခါ အပြောင်းအလဲကြီးကြီးနဲ့ ကြံ့ရပြန်တယ်။ အာဏာဆိုတဲ့နေရာကို လိုချင်ရချင်ကြတဲ့အတွက် ညီအစ်ကိုချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲကြ၊ သတ်ဖြတ်ကြနဲ့ ဖြစ်လာတာဟာ အလွန်ကို အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်ခဲ့တာပဲ။

တကယ်ဆိုတော့ နေရာဆိုတာ ထိုက်တန်မှလေ။ တာဝန်ကြီးတဲ့နေရာ ယူထားရင် အဲဒီတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင်ဆောင်ရွက်နိုင်မှဖြစ်မှာ။ အိမ်ထောင်ဦးစီးရဲ့နေရာမှာရှိနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထောင်မိသားစုရဲ့ စားဝတ်နေရေးတို့အတွက် တာဝန်အရှိဆုံးလူပဲ။ မင်းတို့ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ရတဲ့ 'တို့ဖေဖေ' ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးကို ပြန်ရွတ်ကြည့်ကြပါဦး။ အဲဒီလိုပဲ ရပ်ကွက်တစ်ခု၊ မြို့တစ်မြို့၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ ဦးဆောင်သူနေရာ ယူထားတဲ့သူဟာ အားလုံးအတွက် သူ့မှာ တာဝန်အပြည့်ရှိတယ်။ အာဏာယူထားပြီး တာဝန်မကျေလို့မရဘူး။ ထိုက်တန်တဲ့အလုပ်၊ အားထုတ်မှုကို ပေးနိုင်ရလိမ့်မယ်။ ဒါမှ တာဝန်ကျေတဲ့သူဖြစ်မယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေ၊ အဲဒီရှေးရှေးက မင်းတွေဟာ နိုင်ငံရဲ့သယံဇာတကို တော့ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ရောင်းမစားပါဘူး။ တိုင်းပြည်ရဲ့နယ်မြေကိုလည်း ပိုင်းဖြတ်ဖဲ့ရွံ့မရောင်းပစ်ပါဘူး။ ငါ့ရှင်ဘုရင် ဘယ်နှစ်ပတ်လှည့်လှည့်ဆိုတဲ့ ငါမှငါ ဝါဒကိုလည်း မစွဲမှတ်ဘူး။ နိုင်ငံနဲ့ပြည်သူကို မထေမဲ့မြင်မပြုပါဘူး။

တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေးကို စိတ်မဝင်စား၊ အာဏာရာထူးကိုလည်း မက်မောရကောင်းမှန်းမသိဘဲ စာပေနဲ့သာမွေ့လျော်လိုတဲ့ သီပေါမင်းသားလေးဟာ သူ့ဘဝအတွက် ကြီးမားတဲ့ အပြောင်းအလဲကြီးကို ကြုံတွေ့ရသလို သူနဲ့အတူ နိုင်ငံနဲ့လူမျိုးလည်း အချိုးအကွေ့ကြီးကြီးကို ကြုံလိုက်ရတယ်

မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် သီပေါမင်းရော မိဖုရားစုဖုရားလတ်ရော နိုင်ငံကို စိတ်ပိုင်းခွဲခြမ်း ရောင်းချတာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး။ နောက်ဆုံး အားမတန် မာန်လျှော့ပြီး နယ်ချဲ့ရဲ့အချုပ်အနှောင်ခံဘဝမှာနေရပေမယ့် မျိုးရိုးဇာတိမာန် ကိုတော့ သေသည်အထိ ချမသွားခဲ့ပါဘူး။

နယ်ချဲ့ရဲ့လက်အောက်မှာလည်း တို့လူမျိုးက အညံ့မခံခဲ့တာ မင်းတို့ အသိပါ။ တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံက ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ကြတာ ၁၀နှစ် ၁၀မိုး မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုမျိုး လက်နက်နဲ့ နယ်မြေသိမ်းပိုက်တဲ့ ၁၉ ရာစုနှောင်းပိုင်းကာလမှာ ဘယ်နိုင်ငံမှာမှ ပြန်လည်တွန်းလှန်တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ လက်နက်သာတဲ့ အင်အားကြီးတဲ့ နိုင်ငံက ဝင်လာသိမ်းပိုက်တဲ့အခါ ဒီလိုပဲ နေမြ၊ စားမြ နေလိုက်ကြတာပဲ။ တို့နယ်မြေကို မတရားလာသိမ်းတာပဲရယ်လို့ ပြန်မတိုက်ကြဘူးလေ။ တို့ လူမျိုး၊ တို့တိုင်းရင်းသားတွေကသာ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသူ၊ သတ္တိရှိသူတွေမို့ ဒီလိုတွန်းလှန်ကြတာ။

အဲဒီလို မဟုတ်မခံ မှန်ရာလုပ်တတ်တဲ့ လူရိုးလူဖြောင့် ခေတ်ပညာ တတ် လူငယ်လေးတစ်ဦးကို တို့ရဲ့အမိမြန်မာနိုင်ငံက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဆရာမတို့ငယ်ငယ်က ဇူလိုင်လဆန်းပြီးဆိုရင် ရေဒီယိုက အမြဲကြားနေရတဲ့ သီချင်းတွေထဲမှာ ဆရာမသိပ်ကြိုက်တဲ့ သီချင်းတွေအများကြီးထဲက တစ်ပုဒ် ကို ပြောပြမယ်။ တေးရေးသူကိုတော့ ဆရာမ မသိပါဘူး။ ဆိုသူကတော့ ဒေါ်မာမာအေး။ ကဲ- ကြည့်လိုက်ပါဦး။

တိုင်းဌာနီ*** တို့မြန်ပြည်*** ခေါင်းဆောင်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ အာဇာနည်တွေသည်*** လွတ်လပ်ရေးအတွက်*** နယ်ချဲ့ယစ်ပလ္လင်ထက်ဆီ *** အသက်ကိုတင်ဆက်*** စတေး... ခဲ့ရရှာလေသည်***

(တို့ဗိုလ်ချုပ် - ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည်*** တို့တိုင်းပြည်တို့လူမျိုး ရဲ့ မီးရှူးတန်ဆောင်ဖြစ်သည်*** အာဇာနည် - ဟေ့ - အာဇာနည် မွန်မြတ်လှပါသည်။)

ခေါင်းဆောင်ဗိုလ်တေဇက မှာကြားခဲ့သည် * * * အလုပ်ကိုပင် များ
များလုပ်လို့ * * * အသုံးအစွဲကို ခြိုးခြံရမည် * * * * မဆုတ်မနစ်သော ဇွဲလုံ့လနဲ့
စည်းကမ်းရှိရမည် * * * * ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပန်းတိုင်ဆီ * * * * တက်ညီလက်ညီ
လှော်ခတ်ပါစို့အတည် * * * * *

(* * * လယ်သမား အလုပ်သမားခေတ် ရောက်ပြီ * * *)

(ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းစဉ်)

* * * မျက်မှောက်ပြည်သူ လိုက်ကြည့်ညီ စိတ်သစ်လူသစ် ပြည်သစ်
ဖြစ်ရမည် * * * *

(စနစ်ဟောင်းကို ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ခဲ့ပါပြီ * * * * အတွေးအခေါ်
သစ်တွေနဲ့ လူမှုရေး * * * * စီးပွားရေး * * * * စနစ်သစ်ဖြစ်စေမည် * * * * မခိုမကပ်ကြ
နဲ့အတည် * * * *)

တိုင်းပြည်အတွက် တကယ်ပင်လိုအပ်ပါလှသည် * * * * အသိပညာ * * * *
အတတ်ပညာ * * * * စုပေါင်းကာသာလုပ်အားပေးလို့ * * * * ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
လိုလားချက်ကို * * * * ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မျှော်မှန်းချက်ကို * * * * တိကျပြတ်သား
စွာ အကောင်အထည်ဖော်စို့အတည် * * * *

(* * * လယ်သမား အလုပ်သမားခေတ် ရောက်ပြီ * * *)

(ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းစဉ်)

မျက်မှောက်ပြည်သူလိုက်ကြည့်ညီ * * * * စိတ်သစ် * * * * လူသစ် * * * * ပြည်
သစ်ဖြစ်ရမည် * * * * *

ကဲ- သီချင်းကတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့လုပ်ရပ်တွေ
ဗိုလ်ချုပ်ပြောသမျှတွေကို ရေးဖွဲ့စပ်ဆိုထားတာမို့ နားမလည်စရာလည်း
ဘာမှမပါပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်က ပြောသလိုလုပ်ပြီး လုပ်သလိုလည်းပြောခဲ့တာ
မင်းတို့တွေ့ရလိမ့်မယ်။ လုပ်သမျှ ပြောသမျှကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ပဲ တာဝန်ယူ
ဦးဆောင်ဖြေရှင်းသွားခဲ့တာ။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေးက သာကေပဲ။
သွေးမနည်းဘူး။ ခေါင်းမရှောင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ဟာ သူ့ရဲ့တစ်သက်

တာလုံးအတွက် ကိုယ်ကျိုးတစ်ခုမပါ။ နိုင်ငံနဲ့ပြည်သူ့အကျိုးသာ ဆောင်ရွက် သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ တစ်တိုင်းပြည်လုံးအသိ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးအသိပါ။

ဒါပေမယ့် အာဏာဆိုတဲ့ ရာထူးနေရာကိုပဲလိုချင်ပြီး နိုင်ငံနဲ့လူမျိုးရေး ကို ထည့်မတွက်ခဲ့တဲ့ 'မြန်မာတစ်ယောက်ဦးဆောင်တဲ့ မြန်မာတစ်စု'ကြောင့် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးလို့ တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်းသတ်မှတ်ခဲ့ကြတဲ့ 'ဗိုလ်ချုပ်' ကျဆုံးခဲ့ရတယ်လေ။ ဒါဟာ တို့နိုင်ငံရဲ့ အလွန်ကိုဆိုးဝါးလှတဲ့ 'ကျွေး'ကြီးတစ်ခုပဲ။

ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့စွမ်းဆောင်ချက်တွေက ချေဖျက်မရအောင် အထင်အရှားမို့ တို့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး တကယ်ရသွားပြီလေ။ ၁၉၄၈ ဇန်နဝါရီ ၄ ရက် မှာပေါ့။

အဲဒီကနေ ၁၀ နှစ် ၁၉၅၈ အထိဟာ မြန်မာပြည်အတွက် ကြမ်းတမ်းလွန်းလှတဲ့ 'ကျွေးကြီး' ဖြစ်ရပြန်တယ်။ တစ်ဖက်ကကြည့်တော့ ရောင်စုံသူပုန်သောင်းကျန်းမှုတဲ့။ တစ်ဖက်ကကြည့်တော့ 'အယူအဆမတူလို့ မပေါင်းစည်းနိုင်ခြင်း' တဲ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကချင်၊ ကယား၊ ကရင်၊ ချင်း၊ ဗမာ၊ မွန်၊ ရခိုင်၊ ရှမ်း ဆိုတဲ့ အဓိမြန်မာရဲ့သားသမီးတွေ ညီရင်းအစ်ကို မောင်ရင်းနှမတွေပဲ။ 'မတွက်ကပ်စတမ်း အလုပ်လုပ်ကြ၊ ညီတူညီမျှခွဲဝေ စားသောက်ကြ၊ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြဆိုတာ ဗိုလ်ချုပ်က ၁၉၄၇ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၂ မှာကတည်းက အတိအလင်းဖော်ပြသဘောတူပြီးသားပါ။ 'ပြည်ထောင်စုနေ့'လို့ သတ်မှတ်ထားတယ်လေ။ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝတဲ့ပြည်ထောင်စုနေ့ တော့ ဖြစ်သင့်တာပေါ့။ ညီညွတ်ရင် ပျော်စရာကောင်းတယ်။

မပြေလည်မညီညွတ်မှုတွေနဲ့ ခရီးဆက်ခဲ့တဲ့ 'အဓိမြန်မာ' ကို တာဝန် ယူထားသူတွေက အမေကိုလည်းမညာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကိုလည်းမငဲ့၊ သူ့အတွက်သူ အလုပ်လုပ်သွားတဲ့အတွက် 'ဒဏ်ရာအပြည့်နဲ့အမေ့'ကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ကုစားကြမလဲ။ အမေမှာ သားတွေသမီးတွေ အများကြီးရှိပေ မယ့် အမေအတွက်ကြင်နာပေးမယ့် သားသမီးမြေးမြစ်တွေရှိပေမယ့် လုပ်ပိုင် ခွင့်ကမရှိဘူးလေ။ တကယ်တမ်း အရည်သွေးပြည့်တဲ့ ထိုက်တန်သူကို

လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးနိုင်ဖို့လိုတယ်။ ‘ပြည်သူ့အားကို အများကြီးလိုသည်’ ပေါ့။ တကယ်က ဒီနေရာရောက်ရင် ဒီအလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာသိရက်နဲ့ မဟုတ်တဲ့ အလုပ်တွေလုပ်သွားကြတော့ အမေ့မှာလည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေမှာလည်း စိတ်ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပေါ့။ ‘တို့မြေကို တစ်လက်မမှ အကျူးကျော်မခံ’ ဆိုပြီး လက်ရုံးဆန့်တန်း သီချင်းဆိုပြနေလို့ မရဘူး။ တကယ်အဟုတ်ကို ရင်ထဲ၊ အသည်းထဲ၊ အသွေးအသားထဲက ကာကွယ် ချင်စိတ်နဲ့ လုပ်ရမှာ။

အဲဒီတော့ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အချိုးအကွေ့မှာ အသိတရားရှိစွာနဲ့ ဝိုင်းဝန်းအားဖြည့်ကြဖို့ လိုတယ်။

မဟုတ်လျှင်မခံ၊ မှန်ရာကိုလုပ်တယ်လို့ ဂုဏ်ပုဒ်ပိသေသထူးနေ×× ဦးဆောင်ရှေ့ရွက်××ရှေ့ကပင်ထွက်တတ်တဲ့××ရှေ့တန်းခေါင်းဆောင်ပေ×× အသက်ကိုပင်ပေး××တိုင်းပြည်အတွက်သေချင်သေ××ဒါကိုပင်ဦးထိပ်ထား×× ကြီးပမ်းဆောင်ရွက် နောင်အတွက်ဗမာပြည်××သူ့မျှော်မှန်းတဲ့××လွတ်လမ်း ပန်းတိုင်အခြေ××(သခင်အောင်ဆန်း××အောင်ဆန်းတဲ့ဟော××)ပွင့်လန်းခဲ့တဲ့ နာမည်ပေ×××

၂၀ ရာစုအလယ် မြန်မာ့သမိုင်းမှာတော့ အလွန်အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ကို တို့ရလိုက်တာလေ။ ကိုယ့်အကျိုး၊ ကိုယ့်မိသားစုအကျိုးအတွက် ဘာဆိုဘာမှမလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျဆုံးချိန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုက ဝတ်ဆင်မြဲအဝတ် သုံးလေးစုံအပြင် အပိုမရှိဘူး။ အာဏာရှိတဲ့သူကိုကပ်ရပ်ပြီး အမြတ်ထုတ်မယ့်စီးပွားရေးသမားတွေကို လုံးဝအဝင်မခံဘဲ အမြဲရှောင်ရှားလှေ့ရှိုတယ်ဆိုတာ အပါးတော်မြဲဗိုလ်ထွန်းလှ (တက္ကသိုလ်နေဝင်း) ရေးပြတဲ့ဆောင်းပါးမှာ ဆရာမဖတ်ရတယ်။

တစ်နေ့မှာ ဗိုလ်ချုပ်အသုံးပြုတဲ့ကားက ရုံးသွားချိန်ရောက်တဲ့အထိ ပြင်လို့မပြီးတော့ အပါးတော်မြဲဗိုလ်ထွန်းလှက ကားအသုံးပြုဖို့ တစ်ဦးဦးဆီ ဖုန်းဆက်မယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ်ကိုပြောတယ်တဲ့။ အဲဒီအခါ ဗိုလ်ချုပ်က လုံးဝ လက်မခံဘဲ တာဝါလိန်းလမ်းနေအိမ်ကနေ ဝန်ကြီးများရုံးအထိ ခြေကျင်

လျှောက်သွားတယ်တဲ့။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးတစ်ဦးက အမြင်မတော်တဲ့အတွက် ဗိုလ်ထွန်းလှကိုခေါ်ပြီး တိုးတိုးမေးရတယ်။ ဗိုလ်ထွန်းလှကလည်း ဗိုလ်ချုပ်ဆီက ခွင့်ပြုချက်တောင်းဦးမယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်က လက်မခံဘူး။ ဒီအတိုင်းခြေကျင်လျှောက်သွားတယ်။ နောက်ဆုံး အဲဒီသူဌေးက ကျွန်တော် ဘာအခွင့်အရေးမှ မတောင်းဆိုပါဘူး။ ဝေးလံတဲ့ခရီးမို့ အချိန်လည်းဖင့်လှပါတယ်။ ပို့ပေးပါရစေ။ အခြားဘာအခွင့်အရေး၊ ဘာအကြောင်းမှမရှိပါဘူး။ စိတ်ချပါလို့ အထပ်ထပ်ပြောတော့မှ လိုက်ပို့ခွင့်ပြုတယ်။ အဲဒါ ဗိုလ်ချုပ်အနားမှာ တစ်လျှောက်လုံးအတူနေခဲ့၊ အတူခရီးတွေသွားခဲ့၊ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ အပါးတော်မြဲ ဗိုလ်ထွန်းလှလို့ ခေါ်တဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိကိုယ်တိုင် ရေးပြသွားခဲ့တဲ့စာပဲ။

တို့နိုင်ငံက အဲဒီလိုခေါင်းဆောင်ကောင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူကျေနပ်ဖို့ကောင်းလဲ။ အခု ၂၁ ရာစုမှာလည်း အဲဒီလိုအရည်အချင်းပြည့်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကောင်းကို ရထားပြန်ပြီနော်။ တို့အားလုံး စုစည်းမှု၊ ညီညွတ်မှုနဲ့ အသိရော သတိပါ မလွတ်တမ်းထားပြီး ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ စိတ်ဝမ်းမကွဲ၊ သွေးမကျဘဲ အမြဲစုစည်း ညီညာစွာနဲ့ တကယ်တမ်း ထိုက်တန်တဲ့ အရည်အချင်းပြည့်ဝတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကောင်းကိုသာ ရွေးချယ်ပြီး တို့အားလုံး တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်း စည်းကမ်းရှိစွာ၊ မြော်မြင်ညာဏ်ရှိစွာ၊ သတိရှိစွာ ဖြတ်ကျော်နိုင်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ တို့တွေ ကြုံတွေ့ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ နှစ် ၅၀ ကျော် ကာလရှည်ကြီးဟာ ပြီးဆုံးပြီပေါ့။ အမိမြန်မာနိုင်ငံအတွက် 'အလွန်ကိုလှပတဲ့ကွေ့'တစ်ခု အောင်မြင်တဲ့ အချိုးအကျေ့ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်လာမှာ အမှန်ပဲလို့ ယုံကြည်မိတယ်။

အဲဒီအတွက်ကတော့ ဆရာမတို့အပါအဝင် သားတို့သမီးတို့အားလုံး သတိမလစ်တမ်း ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်ပဲ။

ကဲ- အားလုံး စိတ်ဝမ်းကြည်သာနေနိုင်ကြဖို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးကတော့ 'ညီညွတ်ရေး'ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့ အမြဲ 'သတိ'ရှိပါ။

သားတို့သမီးတို့အားလုံး စည်းလုံးညီညွတ်ပြီး 'သတိ'မြဲမြံစွာနဲ့
အရေးကြီးတဲ့ 'ကျွ'တွေကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ကြပါစေ။

သားတို့သမီးတို့ရဲ့
ဆရာမ
ရွှေကား

စာအုပ်အမှတ် - ၁၅

◆ အမေပေးခဲ့သည့်သင်ခန်းစာ
တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့်အတွေ့တွေ့ကြောင့်
တွေ့နှင့်ယဉ်ပါးခဲ့ပြီ။ ဘယ်တွေ့ပဲဖြစ်ဖြစ်
ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် 'ကျွ.'တတ်အောင်
တည်ဆောက်တတ်ခဲ့ပြီ။
သကျနွယ်(ရွှေပင်လယ်)

◆ နှုတ်ဆက်ပွဲမှာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုပင်
အချိန်ပိုတွေမှာ စာထိုင်ရေးတော့
ငါးနှစ်ကျော်ကာလအတွင်း
ဝတ္ထုရှည်လေးအုပ်အပါအဝင်
စာအုပ်နှစ်ဆယ်လောက် ထွက်ခဲ့သည်။
လက်ကိုင်ကျော်

◆ (ရန်သူကိုအောင်နိုင်သူထက်
စိတ်ဆန္ဒကို ကျော်လွှားနိုင်သူက
ပိုပြီးရဲရင့်ထက်မြက်တယ်။)
ဆိုတာမှာ ဆရာမ မသိတာ တော့
အားလုံးကို အောင်နိုင်ခဲ့တယ်လို့
ဆိုချင်ပါတော့တယ်။
ရဲသျှမ်း

◆ အခု ၂၁ ရာစုမှာလည်း အဲဒီလိုအရည်အချင်းပြည့်တဲ့
ခေါင်းဆောင်ကောင်းကို ရထားပြန်ပြီနော်။
တို့အားလုံး စုစည်းမှု၊ ညီညွတ်မှု၊ အသိ၊ သတိ၊
မလွတ်တမ်း စိတ်ဝမ်းမကွဲ သွေးမကျဘဲ
အမြဲစုစည်းညီညွတ်စွာနဲ့ ဖြတ်ကျော်နိုင်ကြရင်
တို့အားလုံးအတွက် အလွန်ကိုလှပတဲ့
'ကျွ.' ဖြစ်လာမှာပဲ။
ငွေစကား

◆ ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးစာအုပ်ကလေးနှင့်
အမေ့ကို ထိုင်ကန်တော့သည်အခါ
အမေက တုန်ရိုသည့်လက်ကလေးတွေနှင့်
စာအုပ်ကို ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။
နှင်းဆီအောင်

◆ သိပေါမင်းနန်းတက်စဉ်ပင်
မင်းမိဖုရားတို့အားဆုံးမသည့်
ရာဇဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်းကို
ရေးသားပြုစု ဆက်သွင်းခဲ့မှုဖြင့်
ယောမင်းကြီး ဦးဘိုးလှိုင်
ရာထူးမှ အပြီးအပိုင်ပယ်ရှားခြင်း
ခံခဲ့ရတော့သည်။
တင်နိုင်တိုး

◆ ခုချိန်မှာတော့ ရွေးရွေးက သဲကန္တာရထဲမှ
အာရပ်အဖိုးအိုနဲ့ ကုလားအုတ်ပုံပြင်ကိုလည်း
အမှတ်ရမိသလို ကျွန်တော်သောမောင်ပိုနဲ့
လောဘကြီးသော ကျားကြီးပုံပြင်ကိုလည်း
မမေ့မလျော့ သတိရနေသေးသည်။
ကဲ - ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ကြမှာလဲ။
ဒါဟာလည်း ကာလဆိုတဲ့
အချိန်တစ်ခုရဲ့ ကွေ့တစ်ကွေ့သာဖြစ်ရမှာပါ။
ခင်လန်းဆန်း

◆ အစ်မအလတ်ရဲ့ အပင်ပန်းခံ
အားပေးကူညီမှုတွေနဲ့အတူ
အမေ့သမီးများပီသစွာ
ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့လမ်းကြောင်းနဲ့သာ
ကျွန်မဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ကိုရအောင်
ခဲရာခဲဆစ် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။
ဖန်ချိုလင်း